

கீழடி: துரோகமும்
வெள்ளச்சமும்

ஓந்தி-ஓந்துஸ்தானியை
உருவாக்கியது யார்?

நிமிர்வோம்

அக்டோபர் : 2019 ரூ.20

NIMIRVOOM TAMIL MONTHLY தமிழ் மாத இதழ்

மலர் : 3 | இதழ் : 10 | அக்டோபர் : 2019 | விலை : 20
VOL : 3 | ISSUE No: 10 | OCTOBER : 2019 | PRICE Rs: 20

பகவத் கீதை 'தக்துவ' நூலா?

பெரியாரை விமர்சிக்கும்
தமிழ்த்தேசியர்களின் குழப்பம்

திராவிடர் விடுதலைக் கழக மாத இதழ்
அக்டோபர் 2019 / ரூ.20
www.dvkperiyar.com
nimirvomdvk@gmail.com

ஆசிரியர் குழு
கொளத்தூர் மணி
விடுதலை இராசேந்திரன்

வினியோகப் பொறுப்பு
சூலூர் பன்னீர் செல்வம்

இதழ் வடிவமைப்பு
வெல்கின் கணினி

அலுவலக முகவரி
95, டாக்டர் நடேசன் சாலை
அம்பேத்கர் பாலம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004
தொலைபேசி எண்:
044-24980745

அனைத்துத் தொடர்புகளுக்கும்
இரா. உமாபதி
72992 30363
வெ. மனோஜ்
7373684049

காந்தியின் 150 ஆவது பிறந்த நாளில் காந்திய சிந்தனைகள் விவாதப் பொருளாகியிருக்கிறது. காந்தியின் தீண்டாமை ஒழிப்பு, கதர், மதுவிலக்கு உள்ளிட்ட சமுதாயக் கொள்கைகளில் ஈர்க்கப்பட்டதால் தான் பெரியார் காங்கிரசில் சேர்ந்து, அந்தக் கொள்கைகளுக்காக கடுமையாக உழைத்தார். அதே சமுதாயப் பார்வையில் காங்கிரஸ் வகுப்புவாதி பிரதிநிதித்துவம் என்ற சமூகங்களுக்கிடையிலான ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் போக்கும் சம உரிமைப் பங்கீட்டுக்கு முன்வரவேண்டும் என்ற கொள்கைக்கு கட்சிக்குள்ளே போராடினார். பார்ப்பனப் பிறவி ஆதிக்கவாதிகள் அதற்கு உடன்படவில்லை. காந்தியார் திட்டவட்டமான நிலை எடுக்க முடியாத ஊசலாட்டத்தில் இருந்தார். காங்கிரசை விட்டு வெளியேறிய பெரியார், அதற்குப் பிறகும் காந்தியாரின் தீண்டாமை ஒழிப்பு உள்ளிட்ட சமுதாயக் கொள்கைகளை ஆதரித்தே வந்தார். 1927இல் பெங்களூரில் காந்தியை நேரடியாக சந்தித்து உரையாடிய பிறகே காந்தியை எதிர்க்கத் தொடங்கினார்.

காந்தியின் சமூகச் செல்வாக்கு பார்ப்பனியத்தை வளர்ப்பதற்கு பார்ப்பனர்களால் பயன்படுத்தப்படுவதை உணர்ந்த பெரியார், காந்தியின் 'பிம்பத்தை' தகர்ப்பது பார்ப்பனிய எதிர்ப்புக்கான தேவை என்பதை உணர்ந்திருந்தார்.

சமூகத்தில் உரிமைகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள மறுக்கும் பார்ப்பனியத்துக்கு எதிரான போராட்டங்களை பெரியார் முன்னெடுத்தார். அதைப் பாதுகாக்கும் ஆணி வேர்களான கடவுள், மதம், இதிகாசம், புராணங்களை மக்கள் மன்றத்தில் அம்பலப்படுத்தினார். காந்தியார் எண்ணவோட்டமோ அதற்கு நேர்மாறாக இருந்தது. பார்ப்பனர்களில் மாற்றத்தை விரும்புவோர் இருக்கிறார்கள் என்று தனி மனிதர்களை நம்பியதோடு பார்ப்பனர்கள் காலப்போக்கில் தங்களை மாற்றிக் கொண்டு விடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்தார். இந்துமதத்தில் இருந்து கொண்டு பார்ப்பனர்களுக்கு எதிரான கருத்துகளைப் பேசினால் பார்ப்பனர்கள் உயிருடன் விட்டு வைக்க மாட்டார்கள் என்று பெரியார் காந்தியிடமே எச்சரித்தார். பெரியார் எச்சரித்ததே நடந்தது. கோட்சே என்ற மராட்டியப் பார்ப்பனர் வழியாக பார்ப்பனியம் காந்தியின் உயிரைப் பறித்தது. அதன் கோர முகத்தை நாட்டு மக்கள் உணர வேண்டும் என்பதற்காகவே காந்தி சுட்டுக் கொல்லப்பட்டவுடன் இந்த நாட்டுக்கு 'காந்தி தேசம்' என்று பெயர் சூட்டுங்கள் என்றார் பெரியார். காந்தியின் கொலையை பார்ப்பனர்களுக்கு எதிரான வன்முறைக் களமாக பெரியார் ஒருபோதும் மாற்ற விரும்பவில்லை. அவர் நினைத்திருந்தால் செய்திருக்க முடியும். மகாராஷ்டிரா போன்ற மாநிலங்களில் அப்படித்தான் நடந்தது. தமிழ்நாட்டில் பார்ப்பனருக்கு எதிராக எந்தக் கலவரமும் வேண்டாம் என்று அமைதிப்படுத்தினார்.

காந்தி உயிரைப் பறித்த கோட்சேக்கள் பரம்பரை இப்போது காந்தியின் புகழ் பாடுகிறது; விழா எடுக்கிறது; அம்பேத்கரையும் அரவணைக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் கையில் எடுக்க முடியாத 'நெருப்புத் துண்டாக' பெரியார் மட்டுமே இருக்கிறார். வாழ்வின் இறுதி காலங்களில் பார்ப்பனியம் குறித்த காந்தியின் பார்வையில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்ததை நாம் காண முடிகிறது. பாகிஸ்தான் பிரிவினையை முதலில் எதிர்த்த அவர், பிறகு ஆதரித்தார். இஸ்லாமியர்களுக்கு எதிரான 'நவகாளி' கலவரத்தையும் படுகொலைகளையும் கண்டித்தார். நேருவும், பட்டேலும் பாகிஸ்தானுக்கு உறுதியளித்தபடி இழப்பீட்டுத் தொகையை வழங்க வேண்டும் என்றார். 'பிராமணர்கள்' பிராமண தர்மப்படி செயல்படுகிறார்களா என்று கேள்வி எழுப்பினார். தனது 'பிரார்த்தனை'யில் ஈசுவரனோடு அல்லாவையும் இணைத்துக் கொண்டார். அதனால் பார்ப்பனிய வெறுப்புக்கு உள்ளானார்.

பார்ப்பனிய பாசிச இருள் சூழ்ந்திருக்கும் இன்றைய சூழலில் காந்தியம் குறித்த மறுவாசிப்பு நமக்கு தேவைப்படுகிறது. பெரியார் காந்திக்கு தந்த எச்சரிக்கையில் அடங்கிய ஆழமான புரிதலும் வெளிச்சமும் நிச்சயமாக மறுவாசிப்புக்கு வழிகாட்டும்.

‘இந்தி-இந்துஸ்தானி’ உருவானது எப்போது?

தேவ்தான் செளதுரி - தமிழாக்கம்: எஸ்.வி. ராஜதுரை

ஆங்கிலம் அன்னிய மொழி; ‘இந்தி’ இந்தியாவின் மொழி என்ற பா.ஜ.க.வினர் பேசுவருவது உண்மையல்ல. ‘இந்துஸ்தானி’ என்ற மொழியை உருவாக்கியதே ஒரு பிரிட்டிஷ்காரர்தான் என்பதை சான்றாகளுடன் நிறுவுகிறது கட்டுரை.

காலஞ்சென்ற எனது தாய்வழிப் பாட்டி -1940களில் கொல்கத்தாவில் தத்துவ இயலும் உயிர் இயலும் படித்தவர் - நான் சிறுவனாக இருந்த போது ஒருமுறை என்னிடம் கூறினார்: “நவீன ஹிந்தி மொழியின் பிறப்பிடம் கொல்கத்தா, அங்குதான் அது கொல்கத்தா விலுள்ள வில்லியம் கோட்டையில் ஆங்கிலேயர்களால் புதிதாக உருவாக்கப்பட்டது.”

அண்மையில் நடத்தப்பட்ட ‘ஹிந்தி நாள்’ நிகழ்ச்சிகளில், ஹிந்திதான் இந்தியாவின் தேசிய மொழி என்று உரத்துச் சொல்லப் பட்டதை செய்தித்தாள்களில் படிக்கும்போது, என் பாட்டியின் சொற்கள் நினைவுக்கு வந்தன. அவர் சொன்னதைப் பரிசீலிக்கவும் உண்மையைக் கண்டறியவும் முனைந்தேன். ‘மறைக்கப்பட்ட உண்மை’களை அறிந்துகொள்ளவும் ஹிந்தியின் ‘இரகசிய வரலாற்றை’ப் புரிந்து கொள்ளவும் விரும்பினேன்.

நான் கண்டறிந்ததை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்; இந்தியாவிலுள்ள மொழிகள் பற்றிய சில முக்கியமான உண்மைகளை நினைவுகூர்வதிலிருந்து இந்த வரலாற்றைத் தொடங்குகிறேன்.

மொழிப் பன்மைத்துவம்

எழுபது லட்சம் மக்கள் தொகையைக் கொண்ட பபுவா நியூகினியா நாட்டில்தான் உலகத்திலேயே அதிக எண்ணிக்கையுள்ள மொழிகள் உள்ளன. 852 மொழிகளில் 840 மொழிகள் இன்றும் பேசப்படுகின்றன. இரண்டு மொழிகள் இறந்து விட்டன. மொழிப் பன்மைத்துவப் புள்ளியைப் பொறுத்தவரை உலகில் பபுவா நியூகினியாதான் 0.990 புள்ளிகளுடன் முதல் இடம் வகிக்கிறது (யுனெஸ்கோவின் 2009 ஆம் ஆண்டு அறிக்கை). 0.930 புள்ளிகளுடைய இந்தியாவுக்கு ஒன்பதாம் இடம்.

ஜான் போர்த்விக் கில்கிரைஸ்ட்

ஆனால், ஒரு நாட்டின் மொத்த மக்கள் தொகையைக் கொண்டு அந்த நாட்டின் மொழிப் பன்மைத்துவத்தை அளவிடுவோமே யானால், 130 கோடி மக்கள் உள்ள (உலகில் அதிக மக்கள் தொகையுள்ள நாடுகளில் இந்தியா இரண்டாம் இடத்தை வகிக்கிறது; சீனா, அமெரிக்கா, இந்தோனேஷியா, பிரேஸில் ஆகியன முறையே 1ஆம், 3ஆம், 4ஆம், 5ஆம் இடத்தில் உள்ளன) இந்தியாதான் மற்ற எல்லா நாடுகளையும்விட முன்னணியில் இருக்கிறது. ஆக இந்தியாவை, ‘உலகிலேயே மொழிப் பன்மைத்துவத்தையும் மக்கள் தொகையையும் மற்ற எல்லா

நாடுகளையும் விட அதிகம் கொண்டுள்ள நாடு' என்று கூறலாம்.

2001ஆம் ஆண்டு இந்திய மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி இந்தியாவில் 122 முக்கிய மொழிகளும் 1,599 இதர மொழிகளும் பேசப்படுகின்றன. 10 லட்சத்துக்கும் அதிகமான இந்திய மக்கள் பேசும் மொழிகள் 30 என்றும் பத்தாயிரத்துக்கும் அதிகமான மக்கள் பேசும் மொழிகள் 122 என்றும் அந்தப் புள்ளிவிவரங்கள் கூறுகின்றன. அஸ்ஸாமியம், வங்காளி, போடோ, டோக்ரி, குஜராத்தி, கன்னடம், காஷ்மிரி, கொங்கணி, மைதிலி, மலையாளம், மராத்தி, மெய்தி (மணிப்பூரி), நேப்பாளி, ஒத்யா, பஞ்சாபி, சம்ஸ்கிருதம், சந்தாலி, சிந்தி, தமிழ், தெலுங்கு, உருது ஆகியன இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தில் பட்டியலிடப்பட்ட மொழிகள் (எட்டாம் அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள மொழிகள் மொழிபெயர்ப்பாளர்). இவற்றின் கூடவே மத்திய அரசாங்கத்தின் இரு ஆட்சி மொழிகளான ஹிந்தியும் ஆங்கிலமும் உள்ளன.

இவைதவிர, “செழுமையான மரபும் தனித் தன்மையும் கொண்ட” ஆறு மொழிகளுக்கு (கன்னடம், மலையாளம், ஒத்யா, சம்ஸ்கிருதம், தமிழ், தெலுங்கு) செவ்வியல் மொழிகள் என்ற அங்கீகாரம் தரப்பட்டுள்ளது. உலகில் இன்னும் உயிரோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் மொழிகளில் தமிழ் மிகத் தொன்மையான மொழிகளில் லொன்றாகும். இந்த திராவிட மொழி இந்தோ-ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தின் ஒரு பகுதியான சம்ஸ்கிருதத்தைவிடப் பழைமையானது.

ஹிந்தியின் முன்னோடி கடிபோலி

பெரும் ஆரவாரத்துடன் செய்யப்படும் பொய்த்தகவல் பரப்புரைகள் உருவாக்கும் கருத்துகளுக்கு மாறாக, ஹிந்தி, இந்தியாவின் தேசிய மொழி அல்ல. இந்தியாவுக்கு தேசிய மொழி ஏதும் இல்லை. 2011ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி இந்திய மக்களில் 26.6 விழுக்காட்டினர் மட்டுமே ஹிந்தியைத் தங்கள் தாய்மொழி என அடையாளப் படுத்தியுள்ளனர்.

இந்தியாவின் மிக இளமையான மொழிகளில் லொன்றான ஹிந்தி, டெல்லியிலும் அதன் சுற்று

வட்டாரங்களிலும் பேசப்பட்டு வந்த கடிபோலி என்னும் வட்டார மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதன் இலக்கிய மரபு 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வளரத் தொடங்கியது. கடிபோலியுமே, முன்னாளில் இருந்த அவதி போன்ற வட்டார மொழிகளை அகற்றிவிட்டுத் தான் வளர்ந்தது. சாமானிய மக்களால் பேசப்பட்டு வந்த இனிய மொழியான அவதியில்தான் துளசிதாசரின் ‘இராமசரிதமானாஸ்’ 17ஆம் நூற்றாண்டில் இறுதியில் எழுதப்பட்டது. அவதி மொழி பேசியவர்களிடையே தோன்றிய பக்தி இயக்கம்தான் வடஇந்தியா முழுவதிலும் ராமரை பிரபல்யப்படுத்தியது. அத்தகைய பரப்புரை, நவீன இந்தியாவின் அரசியல் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தியது. 2018இல் எனது கட்டுரையொன்றில் ராமர் இந்துக் கடவுளாக ஆக்கப்பட்ட சுவாரஸ்யமான வரலாற்றை எழுதியுள்ளேன்.

உருதுவும் ஹிந்தியும்

ஹிந்துஸ்தானியின் இன்னொரு வடிவமான உருது 1800களில் கணிசமான அளவுக்கு பாரசிக மொழியின் தாக்கத்துக்குட்பட்டு மொழிரீதியான கௌரவத்தைப் பெறத் தொடங்கியபோதுதான் ஹிந்தியும் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது.

18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும், கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆட்சியின் கீழ் ஹிந்துஸ்தானி மொழி ஹிந்தி, உருது என்ற இரண்டு வெவ்வேறு மொழிகளாகத் தரப்படுத்தப்பட்டது. இது, இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள் ஆகிய இரு மத சமுதாயத்தினரை மொழிரீதியாகப் பிரித்து, அவர்களுக்கிடையே பிளவை ஏற்படுத்தி, அவர்களின் ஒற்றுமையைப் பலகீனப்படுத்தி, தலைமுறை தலைமுறையாக ஏன், பல நூற்றாண்டுகளாக மக்களின் அறியாமையையும் தப்பெண்ணங்களையும் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் சுயநல அரசியல் போக்குகளை உருவாக்குவதற்காக ஏகாதிபத்திய ஆட்சி கடைப்பிடித்த ‘பிரித்தானும் சூழ்ச்சி’யின் பகுதியாக இருந்திருக்கக்கூடும்.

மொழிப் பிரிவினை

ஆனால், மேற்சொன்ன ‘மொழிப் பிரிவினை’, இந்திய வரலாற்றின் முற்றிலும் அறியப்படாத ஒரு குறிப்பிட்ட நபரால்தான்

**18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும்
19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும்,
கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆட்சியின் கீழ்
தான் ஹிந்துஸ்தானி மொழி ஹிந்தி, உருது
என்ற இரண்டு வெவ்வேறு மொழிகளாகத்
தரப்படுத்தப்பட்டது.**

சாத்தியமாயிற்று. அவர்தான் ஜான் கில்கிரைஸ்ட்; ஹிந்துஸ்தானி மொழிகளின் தந்தை என்று அங்கீகாரம் கிடைக்காமல் போனவர். 'சேம்பர்ஸ் வாழ்க்கை வரலாறு அகராதி'யில் அவரைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

ஸ்காட்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த அறுவை சிகிச்சை மருத்துவரான ஜான் போர்த்விக் கில்கிரைஸ்ட், மொழியியலை சுயமாகக் கற்றவர். சொந்த ஊரான எடின்பரோவில் அவர் செய்து வந்த வங்கித் தொழில் நொடிந்துபோன பிறகு 1762இல் இங்கிலாந்தின் கப்பற்படையைச் சேர்ந்த ஓர் அறுவை சிகிச்சை மருத்துவரிடம் பயிற்சி பெற்றுவந்த அவர் மும்பைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் மருத்துவ சேவைப் பிரிவில் சேர்ந்த அவருக்கு 1784இல் துணை அறுவை சிகிச்சை மருத்துவர் பதவி தரப்பட்டது. இந்தியாவிலுள்ள பல இடங்களுக்குப் பயணம் செய்கையில் ஹிந்துஸ்தானி மொழிகளைக் கற்பதில் அவருக்கு ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அதன் பொருட்டு அவர் ஓராண்டு விடுப்பில் சென்று மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்வதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். மருத்துவத் தொழிலுக்கு முழுக்குப் போட்டுவிட்ட அவர் வெளியிட்ட முதல் நூலான 'ஓர் அகராதி; ஆங்கிலமும் ஹிந்துஸ்தானியும்' 1787-90ஆம் ஆண்டுகளில் கொல்கத்தாவிலிருந்த ஸ்டீவர்ட் அண்ட் கூப்பர் என்னும் புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட்டது.

பிரிட்டிஷாரின் நிர்வாகத்துக்குத் தேவையான மொழி என்று ஹிந்துஸ்தானியைப் பிரபலப்படுத்திய அவர், அன்றைய கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லெஸ்லி பிரபுவையும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியையும் அந்த மொழிகளைப் (ஹிந்தி, உருது) பயிற்றுவிக்கின்ற பயிற்சி மையத்தை கொல்கத்தாவில் நிறுவும்படி கேட்டுக் கொண்டார். 'ஓரியண்டல் செமினாரி' அல்லது 'கில்கிரைஸ்ட் கா மதராஸா' என்று

தொடக்கத்தில் அழைக்கப்பட்ட அந்தப் பயிற்சி மையம் ஓராண்டுக்குள் விரிவுபடுத்தப்பட்டு கொல்கத்தாவிலுள்ள வில்லியம் கோட்டை வளாகத்திலேயே செயல்பட்டுவந்த வில்லியம் கோட்டைக் கல்லூரியாக 1800ஆம் ஆண்டு முதல் செயல்பட்டது. 1804ஆம் ஆண்டுவரை அக்கல்லூரியின் முதல் முதல்வராக இருந்த கில்கிரைஸ்ட் மேலை, சீழைத் தேச மொழிகளின் ஒலி அமைப்பு, அந்த மொழிகளின் கட்டமைப்பு விதிகள் முதலியனவற்றைக் கூறும் நூலை 1804இல் வெளியிட்டார். அதைத் தொடர்ந்து மேலும் பல நூல்களை எழுதினார்.

ஹிந்தியை வளர்த்த ஆங்கிலேயர்

தனது கல்லூரியில் இந்திய எழுத்தாளர் களையும் அறிவாளிகளையும் சேர்த்துக் கொண்ட அவர், ஹிந்தியில் எழுதுவதற்கு ஊக்குவிப்புத் தொகைகளையும் கொடுத்தார். அவர்களின் பங்களிப்பின் காரணமாக ஹிந்தி மொழியும் இலக்கியமும் குறுகிய காலத்தில் துரித வளர்ச்சி கண்டன. அவருடைய முன்முயற்சியால்தான் லல்லுலால் என்பவர் எழுதிய 'பிரேம்சாகர்' என்னும் பிரபலமான ஹிந்தி நூல் வெளிவந்தது. அதைத் தொடர்ந்து 1818இல் விவிலியத்தின் ஹிந்தி மொழியாக்கம் கொண்டுவரப்பட்டது. 1826இல் கொல்கத்தாவிலிருந்துதான் 'உதான் மார்தண்ட்' என்னும் முதல் ஹிந்தி நாளிதழும் வெளிவரத் தொடங்கியது.

கடிபோலியை மூலவேராகக் கொண்ட ஹிந்துஸ்தானியை இரண்டாகப் பிரித்ததன் காரணமாக தனித்தனியான தன்மையையும் எழுத்துகளையும் கொண்ட இரு மொழிகள் உருவானதாக அவர் எழுதினார். அதாவது தேவநாகரியில் எழுதப்படும் ஹிந்தியும் பாரசிக எழுத்துகளில் எழுதப்படும் உருதுவும் உருவாக்கப்பட்டு, முறைப்படுத்தப்பட்டன. இந்த விவரத்தை உறுதிப்படுத்தியுள்ள சந்தோஷ்குமார் கரே என்னும் அறிஞர், 'இந்தியாவிலுள்ள மொழி பற்றிய உண்மை' என்னும் ஆய்வுக்கட்டுரையில், ஹிந்தியும் உருதும் தனித்தனியான இரு மொழிகளாக உருப்பெறுவதன் பொருட்டு அவற்றின் மொழியியல், இலக்கியக் கூறுகள் கட்டமைக்கப்பட்டன - பாரசிக, அரபு மொழி களிலிருந்து கடன்வாங்கப்பட்டவையிலிருந்து உருதுவும் சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து பெறப்பட்டவையிலிருந்து ஹிந்தியும் - என்று கூறுகிறார்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் விளைபொருள்

‘ஹிந்தி இலக்கியத்தின் வரலாறு’ என்னும் நூலில் ஆய்வாளர் கே.பி.ஜிண்டால், “இன்று நாம் ஹிந்தி என்று அறியப்படும் மொழி, பத்தொன் பதாம் நூற்றாண்டின் விளைபொருள்” என்று எழுதுகிறார். ஹாலந்து நாட்டைச் சேர்ந்த வரலாற்றாய்வாளர் தாமஸ் தெ ப்ருயினின் கருத்தும் இதுதான். புகழ்பெற்ற ஐரிஷ் மொழியியலாளர் ஜார்ஜ் ஆப்ரஹாம் க்ரீஸன், இன்று இந்தியாவில் ‘தூய’ ஹிந்தி மொழி என்று சொல்லப்படுவது இந்த நாட்டில் பிறந்த எந்த வொருவரின் தாய்மொழியாக இருக்கவில்லை என்றும், ஐரோப்பியர்களால் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட அற்புதமான கலப்பினமே ஹிந்தி என்றும் கூறுகிறார்.

ஆக, காலஞ்சென்ற எனது பாட்டி சொன்னது சரிதான்; நவீன ஹிந்தியின் பிறப்பிடம் கொல்கத்தா. ஜான் கில்கிரைஸ்ட்டின் ஓய்வொழிச்சலில்லாத முயற்சிகளின் கீழ் அது புதிதாக உருவாக்கப்பட்டது.

கில்கிரைஸ்ட்டின் குழந்தைகள்

ஆங்கிலத்தை விரும்பும் இந்தியர்கள் ‘மெக்காலேவின் குழந்தைகள்’ என்று ஏளனம் செய்யப்படுகிறார்கள். அப்படியானால், ஹிந்தி பேசும் இந்தியர்களை ‘கில்கிரைஸ்ட்டின் குழந்தைகள்’ என்றழைக்கலாமல்லவா?

நவீன இந்திய நாகரிகம் 8000 ஆண்டுப் பழைமையானது என்றால், 200 வயதேயானதும், காலனிய ஏகாதிபத்திய எஜமானர்களால் - அதுவும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி என்ற கொள்ளைக்காரத் தனியார் நிறுவனத்தின் ஊழியராக இருந்தவரால் - உருவாக்கப்பட்ட துமான ஒரு மொழியை இந்தியாவின் தேசிய மொழி என்று கருத முடியாது.

சம்ஸ்கிருதமும் கூட இந்தியாவின் தாய்மொழி அல்ல. இண்டிக் இந்தோ ஆரிய, திராவிட, சைனோ - திபெத்திய, ஆஸ்ட்ரோ - ஆசியாடிக், தாய் - கடாய், பெரும் அந்தமானிசிய எனப் பல்வேறு மொழிக் குடும்பங்களால் உருவாக்கப்பட்ட மொழிப்பன்மைத்துவம் கொண்ட தொன்மையான நமது நாட்டில் எந்தவொரு தனி மொழியையும் இந்திய மக்கள் எல்லோருக்குமான தாய்மொழி என்று கூற முடியாது.

ஆக, ஹிந்தியை இந்தியாவின் தேசிய மொழி என்று திணிக்க முடியாது. இந்தியாவுக்குத் தனியொரு தேசிய மொழி தேவையில்லை, பன்மைத்துவம் என்பதுதான் இந்தியாவின் அடிப்படையான தேசியத் தன்மை, அது அப்படியே நீடிக்க வேண்டும்.

முஸ்லிம் - கிறிஸ்துவர்கள் அளித்த கொடை

இந்திய அரசமைப்புச் சட்டப் பிரிவு 29, இந்தியாவின் அனைத்துக் குடிமக்களுக்கும், அவரவர்களுடைய மொழியைப் பாதுகாத்தல், அவர்களது கலாச்சாரத்தையும் அவர்களது எழுத்தையும் பாதுகாத்தல் என்பதைப் பொறுத்தவரை சமத்துவத்தை வழங்குகிறது.

எந்தத் தனி மொழியையும் மற்றவர்கள் மீது திணிப்பது அரசமைப்புச் சட்டத்துக்கு எதிரானது; அப்படிச் செய்தால் அது மொழி, இனத்துவ, கலாச்சார பன்மைத்துவம் கொண்ட நவீன இந்தியாவில் எதிர்விளைவை உண்டாக்கி, நல்லிணக்கத்தையும், ஒற்றுமையையும் சீர்குலைக்கும்.

இந்தியாவுக்குத் தேவையானது ‘ஒரு மொழி, ஒரு தேசம்’ என்பதல்ல; மாறாக, ‘வேற்றுமையில் ஒற்றுமை’ என்கிற தனது இறையாண்மையுள்ள, தன்னிகரற்ற ‘நாகரிக உணர்வை’ அறுதியிட்டு உறுதிப்படுத்துவதுதான் தேவை.

சங் பரிவாரம் என்றழைக்கப்படும் இந்துத்துவக் கருத்துநிலை, ‘இந்தி இந்து, இந்துயிஸம், இந்துஸ்தான்’ என்னும் நான்கு சொற்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. முஸ்லிம்களையும் கிறிஸ்தவர்களையும் இந்தியா மீது படையெடுத்து வந்த அந்நியர்கள் என்று கருதுகிறது. ஆனால் ‘இந்து’, ‘இந்துஸ்தான்’ என்ற சொற்களை உருவாக்கியவர்கள் பாரசிகர்கள். ஹிந்தி மொழியை வளர்த்தெடுத்ததுடன் ‘இந்து’ என்ற சொல்லின் பின்னொட்டாக ‘இஸம்’ என்பதைச் சேர்த்தவை கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியும் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யமும் தான்.

ஆக, சங் பரிவாரத்தின் “அடையாளம், உலகக் கண்ணோட்டம், தேசியவாத அரசியல்” எல்லாமே “முஸ்லிம்களும் கிறிஸ்தவர்களும்” நமக்குக் வழங்கிய கொடைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே! இதைவிடப் பெரிய முரண்நகை இருக்க முடியுமா?

மொழிபெயர்ப்பாளரின் குறிப்பு:

ஹிந்தியை இந்தியாவின் ஆட்சி மொழியாக ஆக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்தைக் கொண்டிருந்தவரும், நாடெங்கிலும் 'ஹிந்தி பிரசாரச் சபை'கள் உருவாக்கப்படுவதை ஊக்குவித்து வந்தவருமான காந்தியும் கூட பரிந்துரைத்தது தற்போது இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தில் ஆட்சி மொழியாக இடம்பெற்றுள்ள 'ஹிந்தி'யை அல்ல; மாறாக, வட இந்தியாவில் இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் இயல்பாகப் பேசு வருகின்ற 'இந்துஸ்தானி'யைத் தான். ஆனால், இந்திய அரசமைப்புச் சட்டப் பிரிவு 351 கூறுகிறது: "ஹிந்தி மொழியைப் பரப்புவதை ஊக்குவிப்பதும்; இந்தியக் கூட்டுப் பண்பாட்டின் ஊடகமாக அம்மொழியை வளர்ப்பதும்; ஹிந்தி மொழியின் தனித் தன்மைக்குக் கேடு ஏற்படாவண்ணம் அதனைச் செழுமைப்படுத்தும் பொருட்டு எட்டாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எல்லா இந்திய மொழிகளிலிருந்தும் இந்துஸ்தானியிலிருந்தும் வடிவங்கள், பாணிகள், சொற்றொடர்கள் ஆகியவற்றை உட்கிரகித்துக் கொள்வதும்; அதன் சொற்களஞ்சியத்தை வளப்படுத்தும் பொருட்டுத் தேவை ஏற்படும்போதும் விருப்பத்துக்கு ஏற்பவும் முதன்மையாக சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்தும் இரண்டாவதாகப் பிற மொழி

நவீன இந்திய நாகரிகம் 8000 ஆண்டுப் பழைமையானது என்றால், 200 வயதேயானதும், காலனிய ஏகாதிபத்திய எஜமானர்களால் உருவாக்கப்பட்டதுமான ஒரு மொழியை இந்தியாவின் தேசிய மொழி என்று கருத முடியாது.

களிலிருந்தும் சொற்களை எடுத்துக் கொள்வதும் இந்திய ஒன்றியத்தின் கடமையாகும்".

ஆனால், மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழியாக உள்ள 'ஹிந்தி' மேன்மேலும் சம்ஸ்கிருத மயமாக்கப்பட்டுத்தான் வருகிறதேயன்றி, பிற மொழிகளிலிருந்து, குறிப்பாக தமிழ் போன்ற தென்னிந்திய மொழிகளிலிருந்து அது எதையும் கடன் வாங்கியதில்லை. மத்திய அரசாங்கம் கொண்டுவரும் திட்டங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சம்ஸ்கிருதப் பெயர்களே வைக்கப்படுகின்றன. ஆனால், இப்படி சம்ஸ்கிருத மயமாக்கப்பட்ட 'அதிகார பூர்வமான ஆட்சி மொழி'யில் பேசுவதற்கு நிர்மலா சீதாராமன் போன்ற மத்திய அமைச்சர்களும் கூடத் திணறுகிறார்கள் என்பதுதான் உண்மை.

கட்டுரையாளர் தேவ்தான் செளதுரி மேற்கு வங்க எழுத்தாளரும் ஆய்வாளரும் ஆவார்.

மொழி பெயர்ப்பாளர் எஸ்.வி. ராஜதுரை, மார்க்சிய-பெரியாரிய-அம்பேத்கரிய ஆய்வாளர்

இதுதான் கீதை

தேர் எரிந்தது - ஏன்?

புரதப் போர் பாண்டவர்க்கு வெற்றியாக முடிந்த பின்னர் தேரிலிருந்து இறங்குமாறு அர்ச்சுனனிடம் கூறுகிறான் கிருஷ்ணன். பகவானான கிருஷ்ணன்தான் முதலில் இறங்க வேண்டும் என்கிறான் அர்ச்சுனன். இதை ஏற்காத கிருஷ்ணன், அர்ச்சுனனைக் கீழே இறங்குமாறு அதட்டுகிறான். அவனும் கீழே இறங்கி நின்றான். அதன் பிறகு தேரில் இருந்து கிருஷ்ணன் இறங்குகிறான். அவன் இறங்கிய அடுத்த நொடியில் தேர் எரிந்து சாம்பலானது. அதிர்ச்சியடைந்த அர்ச்சுனன் கேட்டானாம், "யாரும் நெருப்பு வைக்காமல் தானாகவே தேர் எரிந்தது எப்படி?" என்று கேட்டானாம். அதற்கு கிருஷ்ணன் கூறிய பதில்தான் அவன் எப்பேர்ப்பட்ட கபடன்! அயோக்கியன் என்பதை எடுத்துக் காட்டும். "எவ்வளவோ முறைகேடுகளைக் கையாண்டுதான் இந்தப் போரில் உங்களை வெற்றி பெறச் செய்தேன், தெரியுமா? நியாயத்திற்குப் புறம்பான செயல்கள்தான் தேர் எரிந்ததற்குக் காரணம். நான் தேரில் அமர்ந்திருந்ததால் தான் தேர் எரியவில்லை; நான் இறங்கியதும் தேர் எரிந்து விட்டது" என்றானாம். அர்ச்சுனன் இறங்காமல், கிருஷ்ணன் முதலில் இறங்கியிருந்தால் தேரும் அர்ச்சுனனும் சேர்ந்தே எரிந்திருப்பர். நேர்மை - அறவழிகளில் நடத்தாத போர் என்று கிருஷ்ணனே ஒப்புதல் தருகிறான்; இது வாழ்க்கைக்கான தத்துவமா? கீதை - நீதி நூலா? வழிகாட்டும் நூலா?

வணிக மயமாகும் வழிபாடுகள்

கோயில்
உண்டியலில்
காசு போட
வேண்டும் என்று
எந்த புராணம்
கூறுகிறது?

மனித வாழ்க்கையில் எல்லோருக்கும் பிரச்சனை உள்ளது. எல்லா மனிதர்களுக்கும் ஏதாவதொரு வகையில் கஷ்டம் இருக்கிறது. அன்றாட உணவுக்கும், பிழைப்புக்கும் வழியில்லாமல் தெருவோரங்களில் வீடின்றி வாழும் மனிதர்கள் நம் கண்முன்னே நடமாடுகின்றனர்.

நமது துயரத்துக்குக் காரணம் என்ன என்பதை யோசிப்பதைத் தவிர்த்து, கடவுளே என்னையும் என் குடும்பத்தையும் காப்பாற்று என்று சொல்லிவிட்டு, அடுத்த நாளை நகர்த்த ஒரு நம்பிக்கை தேவையாக இருக்கிறது.

கடவுள் எங்கே இருக்கிறார் என்பதற்கு மார்க்சியத்தின் பதில் இதோ...

“இரக்கமில்லாத இந்த உலகத்தில் கருணையின் வடிவமாகவும், இதயமில்லாத இந்த உலகத்தின் இதயமாகவும், ஏதுமற்ற ஏழைகளின் ஏக்கப் பெருமூச்சாக கடவுள் இருக்கிறார்”.

கடவுளை பல தரப்பட்ட மக்களும் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் பல வழிமுறைகளில் வழிபட்டு வருகின்றனர்.

தினமும் உழைத்துக் களைத்த உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் தன் குடும்பத்தோடு கோவில்களுக்கு சென்று வந்தால், தம் மனபாரம் குறைந்ததாக நம்புகின்றனர். அவ்வழிபாட்டுக்கு தன் உழைப்பின் ஒரு பகுதியை செலவிடவும் செய்கின்றனர்.

உழைக்கும் வர்க்கத்தில் பெரும்பகுதியினரின் கடவுள் நம்பிக்கையை, அரசாங்கம் கோவில்களில் உண்டியல் வைத்தும், கட்டண தரிசனச் சீட்டு வழங்கியும் காசாக மாற்றுகிறது. இன்னும் சிலர் கடவுளை நன்றாக வெகுஜன மக்களிடம் மார்க்கெட்டிங் செய்து, கடவுளை காட்சிப்பொருளாக மாற்றி விட்டனர்.

மதவாதிகளோ கோவில் விழாக்களையும், விசேஷ நாட்களையும் கூட மத வெறுப்பை தூண்டுவதற்கான வாய்ப்பாக பயன்படுத்துகின்றனர்.

மனிதன் தன் ஆள்மனதில் உள்ள பயத்தினால் மேற்கொண்ட மேற்கொள்ளும் வழிபாட்டு முறைகள் பல, அவற்றுள் சில...

தவில், நாதஸ்வரம், கரகாட்டம், காவடியாட்டம், ஓயிலாட்டம் என்று போய்க் கொண்டிருந்த கிராம தசரா குழுக்கள் நடத்தும் கிராமிய கலாச்சார மிக்க நிகழ்ச்சிகள், இன்று டிஸ்கோ, ஆபாச நடனம் என்று தவறான பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

இயற்கை வழிபாட்டு முறை, குலதெய்வ வழிபாட்டு முறை, சிறுதெய்வ வழிபாட்டுமுறை, பிரம்மாண்டத்தைக் காட்டி மக்களை ஓரிடத்தில் குவிக்கும் செவிலியர் வழிபாட்டுமுறை.

இயற்கையின் மீதுள்ள பயம் மற்றும் அறியாமையின் காரணமாக ஆதிமனிதன் இயற்கையை வழிபட்டு வந்தான். தன் முன்னோர் வழியில் நல்வாழ்வு, அற்ப ஆயுள் வாழ்ந்த முன்னோர்களை குலதெய்வமாக நினைத்து வழிபடத் துவங்கினான். பின்னர், மூடநம்பிக்கையின் காரணமாக பேய் பிசாசுகளிடமிருந்து காப்பாற்றக் கோரி ஊர்களில் பொதுவான கோவில் அமைத்து, சிறு தெய்வங்களை ஊர் காக்கும் கடவுளராக நம்பி வழிபடத் துவங்கினான்.

இவையெல்லாமே மனிதன் தன் ஆழ் மனத்தில் இருந்த பயத்தின் காரணமாக, தன்னை யாராவது காப்பாற்ற வேண்டும் என நினைத்து, மனிதன் படைத்த வழிபாட்டு முறைகள்.

நான்காவதாக, இன்றைய சமூகத்தில் மிக ஆழமாக ஊடுருவி, மக்களின் சிந்தனையை மழுங்கடித்து, பிரம்மாண்டத்தைக் காட்டி மக்களை ஓரிடத்தில் குவிக்கும் செவிலியர் வழிபாட்டு முறையின் தாக்கத்தை நாம் அனுபவத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் காலமிது.

செவிலியர் வழிபாட்டு முறைக்கு, ஆந்திராவின் திருப்பதியும், கேரளாவின் சபரிமலையும், தமிழகத்தின் மதுரை மீனாட்சியும், முருகனின் அறுபடை வீடுகளும் முக்கிய உதாரணங்கள்.

இங்கே பொதுமக்களின் நம்பிக்கையை, உண்டியலை நிறைக்கும் பணமாக மாற்றப்படும் நிகழ்வு தட்புடலாக தினமும் நடக்கிறது. மேற்கண்ட கடவுள்கள் உண்டியலில் காசுபோடச் சொன்னதாய் எந்த புரட்டு புராணத்திலும் குறிப்புகள் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

குறிப்பாக தூத்துக்குடி மாவட்டத்திலுள்ள திருச்செந்தூர் முருகன் கோவிலும், குலசேகரன் பட்டினத்தில் நடைபெறும் தசரா விழாவும் (மைசூருக்கு அடுத்தபடியாக என்று விளம்பரம் செய்யப்படுகிறது) வெகுஜன மக்களின் நம்பிக்கையை ரிப்பேராக்கி அதாவது நன்றாகப் பயன்படுத்தி வணிகம் ஒன்றே பிரதானமாக கோவிலும் அதன் வளாகமும் மாற்றியமைக்கப் பட்டுள்ளன.

1872 ஆம் ஆண்டில் திருச்செந்தூர் கோவிலில் நுழைந்த ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினரால் தீட்டுப்பட்டு விட்டதாய் வழக்கு தொடரப்பட்டு, தீர்ப்பில் கொடிமரம் வரை சென்றதால் தீட்டு ஆகாது என திருநெல்வேலி ஜில்லா மேஜிஸ்திரேட் தீர்ப்பு வழங்கியது வரலாறு.

அது நாள்வரை கோவிலின் கிழக்குப் பகுதியில் உள்ள வெளிப்பிரகாரத்தில் உள்ள சுவரின் வட்ட வடிவ ஓட்டை வழியாக (இன்றளவும் உள்ளது) தரிசனம் செய்தவர்கள் ஆலய நுழைவுப் போராட்டம் நடத்தியதற்காக மேற்கண்ட வழக்கு நடைபெற்றுள்ளது.

அக்காலத்தில், கோவிலுக்கு வெளிப் பிரகாரத்தில் சில சாதியினர், கொடிமரம் வரை சில சாதியினர் என்று பாகுபாடு பார்த்து தம் மக்களுக்கு அருள் வழங்கியவர் திருச்செந்தூர் முருகன்.

ஆனால், அதே பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் பொருளாதார நிலையிலும், அரசியலிலும் முன்னேற்றம் கண்டதும் இன்று, ஆகம விதிகளைத் தளர்த்தி அக்கோவிலின் கடவுளின் பெயரில் போலி ஆன்மிகவாதிகளான ஆசாமிகள், கோவிலின் வணிகத்தைப் பெருக்கும் பொருட்டு அனைத்து சாதி மக்களையும் கட்டண தரிசனத்தில் அரவணைத்துக் கொண்டனர்.

திருச்செந்தூரிலும், குலசேகரன்பட்டினத்திலும் கோவிலைச் சுற்றிலும் வணிக ரீதியிலான கோவில் பிரசாத ஸ்டால்கள் என்ற பெயரில், தேங்காய் பழத்தைக்கூட அறியாய விலைக்கு விற்று அற்ப லாபம் சம்பாதிக்கின்றனர் அரசாங்கத்தின் ஆதரவு பெற்ற பெருமுதலாளிகள்.

சிறு வியாபாரிகளுக்கு கோவில் பிரகாரம் கூட தினசரி போராட்டங்களம்தான்.

ஆள் உயர உண்டியல்களையும், தட்சணை பறிக்கும் ஆசாமிகளையும் பெருமுதலாளிகளின் முதலைவாய்க் கடைகளையும் தாண்டி, கோவிலுக்கு வரும் குடும்பங்கள் மன அமைதியைப் பெறுவது லேசப்பட்ட காரியமல்ல.

மாதா மாதம் வரும் சாதாரண தினங்களைக் கூட மாதாந்திர செவ்வாய், வெள்ளி என்றும், கந்தசஷ்டி, தசரா (நவராத்திரி விழா) என்றும், விதவிதமாய் விசேஷங்கள் என பெயர் வைத்து, வருடத்தின் 90 சதவீதம் நாட்களை வெகுஜன மக்கள் கோவில்களைத் தேடிவந்து தாங்கள் உழைத்து சம்பாதித்த பணத்தை செலவு செய்யும் பொருட்டு செய்துவிடும் கூட்டம் ஊரெங்கும் பரவியிருக்கிறது.

கடன் தீர பணம் வேண்டும். அதற்கு உழைக்க வேண்டும். ஆனால் உழைத்து சேமித்த பணத்தைக் கொண்டு, விதவிதமாய் மாலை வாங்கி, கோவிலில் உள்ள சாமிக்கு போட்டால் கடன் தீரும் என்று ஆசாமிகள் கூறும் முழுமுதல் மூடநம்பிக்கையை வளர்த்து, கோவில்களின் வருமானத்தைப் பெருக்கி, உழைக்கும் மக்களின் சேமிப்பினைப் பிடுங்கிவிட்டு, அரசியல்வாதிகளுக்கு சிறப்பு தரிசனம், மணியடி தரிசனம் காட்டி, மாலை மரியாதை அளிக்கும் மதியற்ற வணிக வழிபாட்டு முறையை இன்றைய போலி ஆன்மிகவாதிகள் கூட்டம் பக்குவமாய் செய்து பழக்கப்படுத்தி வருகிறது.

குறிப்பாக குலசேகரன்பட்டினம் தசரா திருவிழாவை, மைசூருக்கு அடுத்தபடியாக பெரிய விழா என்று விளம்பரப்படுத்தும் செவிலியர் வழிபாட்டின் தூதுவர்கள், மக்களின் வேண்டுதல்களை முதலீடாக்கி குறிப்பிட்ட 10 தினங்களில் பல இலட்சம் ரூபாய்களை கோவில்களை நோக்கி குவிக்க செய்துவிடும் உபாயத்தை அறிந்து வைத்துள்ளனர்.

தமிழ்நாட்டின் பெரும்பான்மையான மாவட்டங்களிலிருந்து, 10 நாள் தசரா விழாவிற்கு சொந்த கிராமங்களுக்கு வருகை தரும் பெரும்பாலான உழைக்கும் மக்கள், தங்கள் சேமிப்பை முடிந்த மட்டும் செலவு செய்யும்

1872 ஆம் ஆண்டில் திருச்செந்தூர் கோவில்ல் நுழைந்த ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினரால் தீட்டுப்பட்டு விட்டதாய் வழக்கு தொடரப்பட்டு, தீர்ப்பில் கொடிமரம் வரை சென்றதால் தீட்டு ஆகாது என திருநெல்வேலி ஜில்லா மேஜிஸ்திரேட் தீர்ப்பு வழங்கியது வரலாறு.

முறையை, வழிபாட்டு முறையாக மாற்றி அமைத்துள்ளது இன்றைய அரசாங்கமும், மக்களின் மூடநம்பிக்கையும்.

காப்புக்கட்டி, வேஷமிட்டு, வேண்டுதலை நிறைவேற்ற வரும் மக்களின் சேமிப்பைக் கரைப்பதிலும், திருவிழா வசூல் என்ற பெயரில் மக்களிடமிருந்து பணத்தை கரந்து விடுவதிலும் கந்து வட்டிக்காரர்களை மிஞ்சி நிற்கிறது இந்த தசரா திருவிழா.

தவில், நாதஸ்வரம், கரகாட்டம், காவடியாட்டம், ஓயிலாட்டம் என்று போய்க் கொண்டிருந்த கிராம தசரா குழுக்கள் நடத்தும் கிராமிய கலாச்சாரமிக்க நிகழ்ச்சிகள், இன்று டிஸ்கோ, ஆபாச நடனம் என்று தவறான பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று, மக்களிடம் வசூலிக்கப்படும் பல இலட்சம் ரூபாய்களை ஆபாசத்திற்கென வாரி சுருட்டி விடுகிறது.

மேலும், தசரா குழு நடத்துபவர்கள் குறிப்பிட்ட தங்கள் சாதி பெயரைக் குறிப்பிட்டு குழுவின் பெயரை அமைப்பது, பேனர்கள் வைப்பது என சாதியத்தை கொழுந்துவிட்டு எரியச் செய்கின்றனர். சமூகத்தில் வேற்றுமையை வளர்க்கும் விஷமிகளுக்கு ஆதரவாகவும் இத்திருவிழாவை பயன்படுத்துகின்றனர்.

இந்தக் கொண்டாட்டங்களின் நடுவில் தான் வாழும் கிராமத்தின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளையும், தன் குடும்பத்தின் வறுமை நிலையையும் மறந்துவிடும் மயக்க நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றனர் உழைக்கும் மக்கள்.

திருவிழாக் காலம் முடிந்து, மீண்டும் தம் பிழைப்பைத் தேடி வேறு மாவட்டங்களுக்குச் சென்றதும், தன் ஊர் முன்னேறாத நிலை பற்றிய கவலையும், குடும்ப சூழ்நிலையும் அடுத்த

வேண்டுதலுக்கு தயாராகச் சொல்லி மூடநம்பிக்கை வருடத்தின் இதர நாட்களை இருள் சூழ்ந்ததாக்கி விடுகிறது.

தசரா நாட்களில் மட்டும் குலசேகரன் பட்டினம் சுற்றுவட்டார கிராமங்களில், பல இலட்சம் ரூபாய் அளவிற்கு வசூல் மற்றும் கடைகளில் வணிகம் நடைபெறுகிறது. முறையான போக்குவரத்து வசதிகள் செய்யப்படாத சூழலில், பெரும் லாரிகளில் மக்கள் வந்து செல்வதால், போக்குவரத்து தடைபடுவதும், மின்பகிர்மான கழகத்தின் அனுமதியில்லாமல் பல இடங்களில் மின்சாரம் திருடப்படுவதால் மின்வாரியத்திற்கு இழப்பும், விழா முடிந்த சில வாரங்களுக்கு சுற்று வட்டார கிராமங்களில் மின்தடையும் வருடாந்திர வழக்கமாகிவிட்டது.

தண்ணீர், போக்குவரத்து, கல்வி போன்ற வற்றில் மிகவும் பின்தங்கியுள்ள குலசேகரன் பட்டினம் சுற்றுவட்டார கிராமங்களில் அரசாங்கம் கோவில்களால் எத்தனை கோடி வருமானம் வந்தாலும் வாரி சுருட்டிக் கொண்டு, கிராம மேம்பாடு என்பதில் என்றும் அலட்சியப் போக்குடனே நடந்து கொள்வதால், அடிப்படைப் பிரச்சனைகள் தீராப் பிரச்சனையாக உள்ளன.

இக்கிராமம் சார்ந்த வெளியூர்வாழ் மக்களும், விழா மற்றும் கேளிக்கைக்காக மட்டுமே ஊருக்கு வந்து செல்லாமல், சமூக அக்கறையோடு செயல்பட்டால், மாற்றங்கள் உண்டாவது உறுதி.

குலசேகரன்பட்டினம் போன்ற வழிபாட்டுத் தலங்கள் மட்டுமல்ல, தமிழகம் முழுமைக்கும் வழிபாட்டை வணிகம் சூழ்ந்துவிட்டது. ஒரு நாளைக்கு இத்தனை கோடி வசூல் என்று பெருமை பேசுவதிலேயே அனைத்து தரப்பும் மும்முரமாக உள்ளனர்.

இத்தகைய மூடநம்பிக்கைகளிலிருந்து மக்கள் மீண்டு வந்து தம் மீது நம்பிக்கை கொண்டால் மட்டுமே, வளமான வாழ்க்கையினை தம் சந்ததிகள் உட்பட அனைவருக்கும் வழங்க முடியும் என்பது வணிகம் சூழ் உலகில் வாழும் அறிவார்ந்த சமூகத்திற்குப் புரியாத உண்மை.

இணையத்திலிருந்து

இதுதான் கீதை

பிறப்பிலேயே பேதம்

மனிதகுலம் பார்ப்பனர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று பிரித்து அறியப்படுகின்றனர் என்று கீதை கூறுகிறது. அத்யாயம் 18 பாடல் 41இல் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

ப்ரஹ்மண சூத்ரிய விசாம்
சூத்ரணாம் ச பரந்தப
கர்மணீ ப்ரலிபக்தானி ஸ்வபாவப்
பிரனவர் குணை

செயல்களின் அடிப்படையிலும் இயற்கையில் அமைந்துள்ள குணங்களின் அடிப்படையிலும் இப்பிரிவினைகள் என்கிறது கீதை.

நான்கு வர்ணங்களுக்கும் பொறுப்புகளை வரையறுத்துவிட்டு, அடுத்தவர்க்கான கடமைகளை ஏற்று அரைகுறையாக செய்வதைவிட அவரவர்க்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய்வனே செய்வதுதான் சரி என்கிறது கீதை.

வேறு வகையில் சொன்னால், அவனவன் ஜாதிக் தொழிலைத்தான் செய்ய வேண்டும் என்கிறது கீதை.

பார்ப்பனர் வேதம் படித்து படிப்பிக்க வேண்டுமாம். இப்பொழுது என்ன நிலை? பார்ப்பனர் எல்லாத் தொழிலையும் செய்கிறார்கள். அதைப் போலவே சத்திரியரும். பாதுகாப்புப் பணியில் எல்லா ஜாதிக் காரர்களும் உள்ளனர். இதிலும் கூடத் தலைமையில் பார்ப்பனர்கள்!

யார் நடக்கிறார்கள் கீதைப்படி? இந்துக்களுக்குக் கீதை எங்கே வழிகாட்டு கிறது? பொய் சாட்சி சொல்பவன்கூட கீதையில் கைவைத்துதான் வழக்கு மன்றத்தில் பொய் கூறுகிறான். அது எப்படி மதிக்கப்படுகிறது?

இது எப்படி தத்துவ நூலாகும்?

பெரியாரை விமர்சிக்கும் 'தமிழ் தேசியர்' களின் குழப்பம்

ப. திருமாவேலன்

மறைமலை அடிகள், பாவாணர், இலக்குவனார் முன் வைத்த கருத்துகளைப் படித்துவிட்டு பிறகு பெரியாரிய எதிர்ப்பாளர்கள் பேச வரட்டும்.

தமிழ்நாட்டில் பொருளற்று, இன்னும் சொன்னால், அதனுடைய உண்மையான சித்தாந்தங்களை உணராமல், அதற்கான எந்த அர்ப்பணிப்பு உணர்வும் இல்லாமல், அதற்கான தத்துவார்த்த பின்புலங்கள் எதுவும் தெரியாமல், பல்வேறு சிந்தனையற்ற மனிதர்களின் கையில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு வார்த்தை இருக்குமானால், அதற்குப் பெயர்தான் தமிழ்த் தேசியம்.

தமிழ்த் தேசியம் என்கின்ற வார்த்தை திராவிட இயக்கம் என்கின்ற சொல்லுக்குள் இருக்கிறது. தமிழ்த் தேசியம் என்கின்ற வார்த்தை தந்தை பெரியார் என்கின்ற வார்த்தைக்குள் இருக்கிறது; அவருடைய வாழ்க்கைக்குள் இருக்கிறது.

தமிழ்த் தேசியத்தினுடைய பிதாமகர்கள் என்று இன்றைக்குத் தங்களுக்குத் தாங்களே பட்டம் சூட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற பழைய ராஜராஜ சோழன்கள், பழைய பலவேட்டு அறிஞர்கள், தங்களின் இழந்த ஜமீன்களை மீண்டும் மீட்பதற்காக இற்றுப்போன தங்களுடைய ஜரிகைக் குல்லாக்களோடு எத்தனை நாடகங்களைப் போட்டாலும், தமிழ்த் தேசியத்தினுடைய இயக்கம் என்பதை மீட்டெடுக்க முடியாது. ஏனென்றால், ஏற்கெனவே தமிழ்நாட்டில், 1900-த்தின் தொடக்கக் காலத்தில் தமிழ்த் தேசிய இயக்கம் என்பது தொடங்கப் பட்டு விட்டது. அதற்குத் திராவிட இயக்கம் என்பதுதான் பெயர்.

பெரியாருடைய எழுத்துக்களை, பெரியாருடைய பேச்சுக்களை, பெரியார் நடத்திய பத்திரிகைகளை, பெரியாருடைய கட்டுரைகளை உண்மையில் கண் இருந்தவன் படித்திருப்பானேயானால், அவனுக்குத் தெரியும், தமிழ் என்பதும்,

திராவிடம் என்பதும் ஒரே பொருள் தருகின்ற இரு வேறு வார்த்தைகள் என்பதுதான்.

பெரியார் அவருடைய தொடக்க காலத்தில் எழுதிய அனைத்துக் கட்டுரைகளிலும், 'திராவிட' என்று எழுதினால், ஒரு அடைப்புக் குறியில் 'தமிழ்' என்று எழுதுவார். ஒரு கட்டுரையில், 'தமிழ்' என்று எழுதினால், அதற்கு அடுத்து அடைப்புக் குறியில் 'திராவிட' என்று எழுதுவார்.

மொழிஞாயிறு தேவநேயபாவாணர்

அப்படியானால், தமிழ் என்பதும், திராவிடம் என்பதும் ஒரே பொருளில் அவரால் சொல்லப்பட்டது. அவரால் சொல்லப்பட்டது என்றால், தந்தை பெரியார் சொல்வதற்காக நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று இந்த அதிகப்பிரசங்கிகள் சொல்வார்களேயானால், தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் மிகப்பெரிய அறிஞன் என்று நாம் இன்றளவும் கொண்டாடக்கூடிய, இன்னும் நாறாண்டுகள் ஆனாலும், இப்படி ஒரு தமிழறிஞன் பிறந்து வர முடியாது என்கின்ற பெருமை ஒரு தமிழறிஞருக்கு இருக்குமானால், அது மொழிஞாயிறு தேவநேய பாவாணர் அவர்கள்தான். பாவாணாருடைய கருத்தும் அதுதான், தமிழ் என்பதும், திராவிடம் என்பதும் ஒரு பொருள் தரக்கூடிய இரு வேறு சொற்கள் என்பதுதான்.

பெரியாரைப் படிக்காதவர்கள், நீங்கள் பெரியாரைக் கூட படிக்கவேண்டாம்; இன்றைக்குத் தமிழ்த் தேசியம் பேசுபவர்கள் முதலில் மொழி ஞாயிறு தேவநேய பாவாணாருடைய 'திராவிடத்தாய்' என்ற நூலையும், அவருடைய 'ஓப்பியன் மொழி நூல்' என்ற நூலையும் படித்துவிட்டு, அதற்குப் பிறகு நீங்கள் தமிழ்த் தேசியம் பேசுங்கள்.

பாவாணர் சொல்வது என்னவென்றால்,

“இக்கால மொழியியலும், அரசியலும் பற்றி தமிழும், அதனின்றி திரிந்த திராவிடமும் வேறு பிரிந்து நிற்பினும் பழங்காலத்தில் 'திராவிடம்' என்றதெல்லாம் தமிழே. திராவிடம் என்று திரிந்தது தமிழ் என்னும் சொல்லே” இது ஓப்பியன் மொழி நூல் என்ற நூலில், 15 ஆம் பக்கத்தில் எழுதியவர் தந்தை பெரியார் அல்ல, பாவாணர்தான் எழுதியிருக்கிறார்.

இன்றைக்குத் தமிழ்த் தேசியம் பேசுபவர்கள் முதலில் மொழி ஞாயிறு தேவநேய பாவாணாருடைய 'திராவிடத்தாய்' என்ற நூலையும், அவருடைய 'ஓப்பியன் மொழி நூல்' என்ற நூலையும் படித்துவிட்டு, அதற்குப் பிறகு நீங்கள் தமிழ்த் தேசியம் பேசுங்கள்.

'தமிழ்' என்பதுதான் - தமிழம் என்றும் - த்ரமிள என்றும் - திரமிட என்றும்- திரவிட என்றும் - த்ராவிட என்றும் - இறுதியில் திராவிடம்' என்று உச்சரிக்கப்பட்டது' என்று எழுதியவர் பாவாணர் அவர்கள்.

ஆரியம் என்பதற்கு எது எதிர் என்றால், திராவிடம்!

எனவே, பெரியார் அந்த சொல்லை இனச் சொல்லாகவோ அல்லது மொழிச் சொல்லாகவோ 'திராவிடம்' என்கின்ற வார்த்தையை அவர் பயன்படுத்தவில்லை. அதில் முதலில் நமக்கே ஒரு தெளிவு வேண்டும்.

'திராவிட இனம்' என்று பெரியார் தன்னை அழைத்துக் கொள்ளவில்லை. திராவிட மொழிக் கூறுகளைச் சேர்ந்த நாம், திராவிட மொழி பேசுபவர்கள் என்பதற்கு காகவும் சொல்லவில்லை. திராவிடம் என்பதை நான் ஒரு அரசியல் சொல்லாகப் பயன்படுத்துகிறேன் என்று பெரியார் எழுதியிருக்கிறார்.

அவர் திராவிடம் என்கின்ற வார்த்தையைத் தேர்ந்தெடுக்கின்ற காலகட்டத்தில் அவர் சொன்னது, “ஆரியம் என்பதற்கு எது எதிர் என்றால், திராவிடம். அதனால், நான் திராவிடர் கழகம் என்று பெயர் சூட்டுகிறேன்.

'திராவிடர் கழகம்' என்று நான் பெயர் வைக்காமல் போயிருந்தால், வேறு என்ன பெயர் வைத்திருப்பேன் என்று சொன்னால், சூத்திரர் கழகம் என்று வைத் திருப்பேன்” என்றார். இதுதான் தந்தை பெரியார்.

1956 ஆம் ஆண்டுகளில் மொழிவாரி மாகாணங்கள் பிரிந்த பிறகு, தமிழ்நாடு சென்னை மாகாணமாக உருவாகிய பிறகு, கன்னடமும், தெலுங்கும், மலையாளமும் பிரிந்த பிறகு,

இப்பொழுதாவது நீங்கள் தமிழர் கழகம் என்று சொல்லக்கூடாதா? என்று கேட்டபொழுது, 1955 ஆம் ஆண்டு இறுதிக் காலகட்டத்தில், நவம்பர் அல்லது டிசம்பரில் அவர் எழுதிய தலையங்கத்தில், “ஆரியனுக்கு, திராவிடன் என்று சொன்னவுடன் எவ்வளவுக் கோபம் வருகிறதோ, அவ்வளவுக் கோபம் தமிழன் என்ற வார்த்தையைச் சொல்லும்பொழுது எப்பொழுது வருமோ, அப்போது நான் தமிழர் கழகம் என்று வேண்டுமானால் பெயர் சூட்டத் தயாராக இருக்கிறேன்” என்கிறார்.

அப்படியானால், தன்னுடைய அரசியல் தத்துவத்திற்கு எந்த வார்த்தை சரியான வார்த்தையாக இருக்கும் என்று அவர் நினைத்தாரோ, அந்த வார்த்தையை அவர் தேர்ந்தெடுத்து திராவிடர் கழகம் என்று பயன்படுத்தினார்.

தனித்தமிழ் தந்தை மறைமலையடிகள்

இந்த நோக்கத்தை, பெரியாருடைய நோக்கத்தை மிகச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டவர் - தனித்தமிழ் தந்தை என்று சொல்லப்படுகின்ற மறைமலையடிகள் சொன்னார், 1940-களில் அவர் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் அல்லது 1948 இல் தந்தை பெரியார் கூட்டிய இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு மறைமலையடிகள் பேசும்போது சொன்னார்,

“நான் 25, 30 ஆண்டுகளாக எழுதினேன், ஆரியத் திற்கு எதிராக. என்னை அழிப்பதற்கு ஆரியம் பல்வேறு வழிகளில் முயற்சித்தது; பல்வேறு தமிழறிஞர்களும் அந்தக் காரியத்தை செய்தார்கள். ஆனால், பெரியாருடைய இயக்கம் என்று வந்ததோ, அதற்குப் பிறகுதான் என்னுடைய நூல்கள் அதிகமாக விற்க ஆரம்பித்தன. என்னுடைய இயக்கத்தை, என்னுடைய நூல்களை, என்னுடைய சிந்தனையை மிக அதிகமாகப் பரப்பியவர்கள் பெரியார் இயக்கத்தவர்களே” என்று சொன்னது தனித்தமிழ் தந்தை மறைமலையடிகள்.

இன்று தமிழ்த் தேசியம் பேசுபவர்கள் தமிழ் அறிஞர்களா? தமிழ் உணர்ச்சி உள்ளவர்களா?

மறைமலையடிகளைவிட, இன்று தமிழ்த் தேசியம் பேசுபவர்கள் தமிழ் அறிஞர்களா? தமிழ் உணர்ச்சி உள்ளவர்களா? அவரை விட இவர்கள் தமிழ்ப் பற்றாளர்களா?

அதேபோல, மொழிஞாயிறு தேவநேய பாவாணர் தமிழ்த் தொண்டாற்றிய 27 பேரின் பட்டியலை சொல்லும்போது, தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவரில் தொடங்கி, 11 ஆவது இடத்தில் தந்தை பெரியாரைக் குறிப்பிடுகிறார், தமிழ்த் தொண்டாற்றியவர்கள் யார்? என்பதில்.

27 பேரை வரிசைப்படுத்துவதில் 11 ஆவது இடத்தை பெரியாருக்குத் தருகிறார் பாவாணர் என்றால், இன்றைக்குத் தமிழ்த் தேசியம் பேசுபவர்களைவிட, பாவாணர் என்பவர் தந்தை பெரியாரை அறியாதவரா?

மார்க்குக்கு ஒரு லெனின் கிடைத்ததைப் போல, வள்ளுவருக்குக் கிடைத்தவர்தான் தந்தை பெரியார்

அதேபோல, தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகத்தை உருவாக்கி, தமிழ்நாட்டில் திருக்குறளை வீதிதோறும், ஊர்தோறும் திருவள்ளுவர் மன்றங்களை உருவாக்கி வளர்த்தெடுத்தவர் தமிழ் அறிஞர் இலக்குவனார் அவர்கள்.

இலக்குவனாரைவிட, இன்றைக்குத் தமிழ்த் தேசியம் பேசுபவர்கள் தமிழ்ப் பற்றாளர்களா?

பெரியார் தன்னுடைய வாழ்நாளில் பேசிய தமிழ்த் தேசிய கருத்துகளுக்கு இணையாக, நான் கிட்டத்தட்ட ஒரு 5, 6 பெரியாருடைய வரிகளை மட்டும் சொல்கின்றேன். தமிழ்த் தேசியத் தினுடைய பிதாமகர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்கள் யாராவது இந்த வார்த்தைகளை உச்சரித்து இருக்கிறார்களா? அல்லது உச்சரிப்பதற்கான முதுகெலும்பாவது அந்தத் தமிழ்த் தேசியவாதிகளுக்கு இருந்திருக்கின்றதா

என்பதை வரலாற்றினுடைய பக்கத்தில் இருந்து நாம் யோசித்தாக வேண்டும்.

தந்தை பெரியார் அவர்கள் தன்னுடைய வாழ்நாளில் ஏராளமான கருத்துகளை, இந்தத் தமிழ் உணர்வுக்கு, தமிழ் இனத்திற்கு, தமிழ் நாட்டினுடைய விடுதலைக்குப் பேசினார்கள் என்று சொன்னால், அதை அடுக்குவதற்கான கால நேரம் என்பது இப்போதைக்கு இல்லை.

தந்தை பெரியாரைவிட தமிழ்த் தேசியவாதி இந்த நாட்டில் இருந்திருக்க முடியுமா?

ஆனால், ஒரே ஒரு வார்த்தை, 1955 இல் பெரியார் எழுதுகிறார்:

தமிழ், தமிழ்நாடு என்று பெயர்கூட இந்த நாட்டிற்கு இருக்க இடமில்லாத நிலை ஏற்பட்டுவிடுமானால், என்னுடைய வாழ்வு எதற்காக இருக்கவேண்டும்? என்று எழுதிய தந்தை பெரியாரைவிட தமிழ்த் தேசியவாதி இந்த நாட்டில் இருந்திருக்க முடியுமா?

தமிழன் தன்னை இந்தியன் என்று கருதியதால், தமிழ்நாட்டையும், தமிழர் வீரத்தையும், கலையையும், நாகரிகத்தையும் மறந்தான். தமிழன் தன்னை இந்து என்று கருதியதால், தனது மானத்தையும், ஞானத்தையும், பகுத்தறிவையும், உரிமையும் இழந்தான் என்று 1939 இல் பேசியவர் தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்கள். இதைவிட தமிழ்த் தேசியத்திற்கான கூற்று வேறு என்ன வேண்டும்?

திராவிடர் கழகத்திற்குத் திருக்குறள்தான் வழிகாட்டி, வேறு நூல் இல்லை” என்று 1948 இல் சொன்னவர் தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்கள்.

தந்தை பெரியாரின் மூன்று முக்கிய கொள்கைகள்!

“திராவிடர் கழகம் எனது தலைமைக்கு வந்த பிறகு, மூன்று முக்கிய கொள்கைகளை சொல்லி வருகிறேன்.

மனிதன் இழிவு நீங்க வேண்டும்.

எனது தமிழ்நாடு தனியாக ஆகவேண்டும்.

அதுவரை வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும்.

பெரியாரின்
'தமிழ்த் தேசியத்'தில்
பல கூறுகள்
உள்ளடங்கியுள்ளன

நமக்கு ஆகவேண்டியதெல்லாம் இந்த மூன்று கொள்கைகள் வெற்றியடைய வேண்டும் என்பதே” என்று 1951 இல் சொன்ன தந்தை பெரியாரே, தமிழ்த் தேசியத்தினுடைய மூலவர்.

“நாம் திராவிடன் அல்லது தமிழன் என்ற பெயரை வைத்துக்கொள்ளாமல், வேறு பெயர் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றால், ‘சூத்திரர் கழகம்’ என்றுதானே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று 1959 இல் சொன்னவர் அவரே!

“இந்தி மொழியால் தமிழ்க் கெட்டுவிடும் என்று நான் வருத்தப்படவில்லை. இந்தி மொழியால் மட்டுமல்ல, வேறு எந்த மொழியாலும் நம் மொழி கெட்டுவிடாது. ஆனால், நான் இந்தி மொழியை எதிர்க்கக் காரணம், இந்தியால் நம்முடைய கலாச்சாரம் அடியோடு அழிந்து விடும். இப்போதே வடமொழி நாட்டில் புகுந்து, நம்முடைய கலாச்சாரம் எவ்வளவோ கெட்டுவிட்டது. அதற்காக நாம் இந்தியை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியது இருக்கிறது” என்று, 1948 இல் இந்தித் திணிப்பை தமிழர்களின் மீது நடந்த பண்பாட்டுப் படையெடுப்பாக உருவகப்படுத்தியதைப்போல, ஒரு தமிழ்த் தேசிய சிந்தனை என்பது இருந்திருக்க முடியுமா?

“உண்மையைச் சொல்லவேண்டுமானால், ஆரியம் “சமயத்” துறையில் ஆதிக்கம் பெற்றதாலும், ஆங்கிலம் அரசியல் முதலிய துறைகளில் ஆதிக்கம் பெற்றதாலேயே, தமிழர்களுக்கு இன உணர்ச்சி பலப்படவில்லை, குறைந்துவிட்டது” என்று, தனது இறப்புக்கு ஓராண்டிற்கு முன்பு 1972 இல் சொன்னவர் தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்கள்.

தமிழும் ஒரு காலத்தில் உயர்ந்த மொழியாகத்தான் இருந்தது. இன்று அது

வடமொழி கலப்பால், இடது கை போல பிற்படுத்தப்பட்டு விட்டது. இந்நோய்க்குக் காரணம், மதச்சார்புடையோரிடம் தமிழ் மொழி சிக்கிக் கொண்டதுதான்.

தமிழிலிருந்து சைவத்தையும், ஆரியத்தையும் போக்கிவிட்டால், நம்மை அறியாமலேயே நமக்குப் பழந்தமிழ் கிடைத்துவிடும் என்று சொல்லி, தனித்தமிழ் இயக்கத்தினுடைய சிந்தனையை தனது சிந்தனையாக சொன்னவர்தான் தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்கள்.

பெரியார் ஏற்றுக்கொண்ட இரண்டே இரண்டு அறிவாளிகள் திருவள்ளுவரும், அவ்வையாரும் தான்.

“நம்முடைய பண்டைய திராவிட மக்களிடையே இரண்டு பெரியார்களைக் குறிப்பிட வேண்டுமானால், ஆண்களில் திருவள்ளுவரையும், பெண்களில் அவ்வையாரையும் தான் நாம் சிறந்த அறிவாளிகளாகச் சொல்ல முடியும்” என்று, பெரியார் ஏற்றுக் கொண்ட இரண்டே இரண்டு அறிவாளிகள் திருவள்ளுவரும், அவ்வையாரும் தான்.

“மொழி உணர்ச்சியில்லாதவர்களுக்கு நாட்டு உணர்ச்சியோ, நாட்டு நினைப்போ எப்படி வரும்? நம் பிற்கால சந்ததியினருக்காவது சிறிது நாட்டு உணர்ச்சி ஏற்படும்படி செய்ய வேண்டுமானால், மொழி உணர்ச்சி சிறிதாவது இருந்தால்தான் முடியும். அன்றியும், சமுதாய இன உணர்ச்சி சிறிதாவது இருக்கவேண்டுமானாலும், மொழி உணர்ச்சி இருந்தால்தான் முடியும்” என்று தன்னுடைய மரணத்திற்கு ஓராண்டிற்கு முன்பு சொன்னவர் தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்கள்.

பெரியாருடைய தமிழ்த் தேசிய சிந்தனைகளை மீண்டும் நாம் புதுப்பித்து...

இப்படி தமிழ்த் தேசியத்தினுடைய அனைத்துக் கூறுகளுக்கும், தன்னுடைய சிந்தனையில் இடம் தந்தவர்தான் தந்தை பெரியார் அவர்கள்.

தமிழ்த் தேசியத்தினுடைய ஆட்களினுடைய பரப்பு ரையில், நம்மவர்களுக்கே ஒரு

மயக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது; ஒருவேளை பெரியார், தமிழுக்கு எதிராக இருந்தாரோ, தமிழினத்திற்கு எதிராக இருந்தாரோ என்று, சில இளைஞர் களுக்கு அதுபோன்ற மயக்கங்கள் ஏற்படுகின்ற சூழ்நிலையில், பெரியாருடைய தமிழ்த் தேசிய சிந்தனைகளை மீண்டும் நாம் புதுப்பித்து நாடெங்கும் பிரச்சாரம் செய்யவேண்டிய காலகட்டமாக இந்தக் காலகட்டம் அமைந்திருக்கின்றது.

தமிழ்த் தேசியத்தினுடைய கூறுகளை, பெரியாரிடம் தமிழ்த் தேசியக் கூறுகள் எத்தனை இருக்கின்றன என்பதை நான் பட்டியலிட்ட போது, கிட்டத்தட்ட நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிந்தனைகள், தமிழருடைய இனப் பெருமை, தமிழ்நாட்டினுடைய பெருமை, தமிழர்களின் கடந்த கால பெருமை, தமிழ்ப் பெருமை, தமிழுக்கு முதன்மை, நாட்டின் பெயர் தமிழ்நாடு, தனித்தமிழ்நாடு, வடமாநிலத்தவர் எதிர்ப்பு, மலையாள, ஆந்திரர், கன்னடர் எதிர்ப்பு, இந்திய அரசு எதிர்ப்பு, தமிழே ஆட்சி மொழி, தமிழே பயிற்று மொழி, தமிழே வழிபாட்டு மொழி, தமிழ்நாட்டை தமிழனே ஆள வேண்டும், தமிழ்நாட்டில் தமிழனே வாழவேண்டும்,

சமஸ்கிருத எதிர்ப்பு, மார்வாடி எதிர்ப்பு, ஈழத் தமிழர் நலன், இந்தித் திணிப்பு எதிர்ப்பு, மொழிவாரி மாகாண ஆதரவு, தட்சணப் பிரதேச எதிர்ப்பு, வடவர் சுரண்டல் எதிர்ப்பு, திருக்குறள் பரப்புதல், மூடப் பண்டிகைகளுக்கு எதிர்ப்பு, வடவர் பழக்க வழக்கங்களுக்கு எதிர்ப்பு, தமிழர் விழாக்களுக்கு ஆதரவு, பொங்கல் திருநாளே தமிழர் திருநாள், பார்ப்பன ஆதிக்க எதிர்ப்பு, பார்ப்பனிய கொள்கை எதிர்ப்பு, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, தமிழ் தொழி லாளர் நலன், தமிழ் முதலாளிகள் நலன், வெளிநாடு வாழ் தமிழர் நலன், தமிழர்களுக்குள் பிரிவினை இல்லை, ஜாதி எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள், தமிழர் ஒற்றுமைக்கு வலியுறுத்தல், தமிழர் என்ற சொல்லாடல் என்று அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

கட்டுரையாளர் : ஊடகவியலாளர்

(22.9.2019 அன்று அமெரிக்கத் தலைநகர் வாஷிங்டன் மேரிலாந்தில், அமெரிக்க மனிதநேயர் சங்கம் நடத்திய மாநாட்டில் ஆற்றிய உரை எழுத்து வடிவத்தில்)

கீழடி: வெளிச்சத்திற்கு வரும் ஆய்வுகள்

கீழடி ஆய்வை முடித்துவிட்டு ஒரு பக்க அறிக்கையோடு விடைபெற்றது மத்திய தொல்லியல் துறை. தமிழ்நாடு தொல்லியல் துறை ஆய்விற்குப் பிறகே உண்மைகள் வெளிவரத் தொடங்கின.

உலகெங்கும் உள்ள தமிழ்ச் சமூகத்தின் கவனத்தை ஈர்த்திருக்கிறது, சென்ற வாரத்தில் தமிழக அரசின் தொல்லியல் துறை வெளியிட்ட கீழடி தொடர்பான அறிக்கை. “கீழடியில் கிடைத்த கட்டுமான அமைப்புகள் முதிர்ச்சி பெற்ற சமூகத்தின் அடையாளம். எழுத்தறிவும், சிறந்த கைவினைத் தொழில்நுட்பமும், உள்நாடு மற்றும் வெளிநாடு வணிக வளமும் கொண்ட இந்நாகரிகத்தின் காலம் கிமு 600” என்று அது கூறுகிறது. அதாவது, கீழடியின் வயது 2600 என்று கூறும் அந்த அறிக்கை, அந்தக் கால கட்டத்திலேயே எழுத்தறிவு பெற்ற சமூகமாக தமிழ்ச் சமூகம் இருந்ததையும் விரிவான ஆதாரங்களோடு நிறுவ முயல்கிறது. ஆனால், தமிழ்நாடு அரசின் தொல்லியல் துறை மேற்கண்ட முயற்சியின் விளைவு இது என்பதையும், கீழடியை அணுகும் விதத்தில் இனியேனும் மத்திய அரசு சிறப்புக் கவனம் அளிக்க வேண்டும் என்பதையும் இங்கு நாம் அழுத்திச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

மூன்று கட்ட ஆய்வுகள்

நான்காண்டுகளாக கீழடியில் ஆய்வு நடந்திருக்கிறது. மத்திய தொல்லியல் துறை முதல்

மூன்றாண்டுகள் ஆய்வுகளை நடத்தியது. அதில் முதல் இரண்டு ஆண்டுகள் ஆய்வுகளை நடத்திய அமர்நாத் இராமகிருஷ்ணன் குழு 102 குழிகள் அகழ்ந்தது. அவற்றில் கிடைத்த சான்றுகளின் அடிப்படையில், 2017 பிப்ரவரியில் இடைக்கால அறிக்கை கொடுத்தார் அமர்நாத் இராமகிருஷ்ணன். ‘தமிழகத்தில் முதன்முறையாக நகர நாகரிகத்துக்கான விரிவான கட்டுமானங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன’ என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

விரைவிலேயே அவர் பணியிடம் மாற்றப் பட்டார். மூன்றாவது ஆண்டில் ஆய்வுகளை நடத்திய ஸ்ரீராமன், வெறும் 10 குழிகளை மட்டுமே அகழ்ந்தார். ‘புதிய ஆதாரங்களோ, கட்டுமானத்தின் தொடர்ச்சியோ கிடைக்கவில்லை; புதிய சான்றுகளும் எதுவும் கிடைக்கவில்லை’ என்று ஒரு பக்க அறிக்கையை மத்திய அரசுக்கு அவர் அனுப்பினார். அந்த அறிக்கையின் அடிப்படையில் கீழடி ஆய்வை முடித்துவிட்டு வெளியேறியது மத்திய தொல்லியல் துறை.

இந்தக் கட்டத்திலிருந்துதான் நான்காம் ஆண்டில் சிவானந்தம் தலைமையில், தன்னுடைய அகழாய்வைத் தொடங்கியது தமிழ்நாடு அரசு

தொல்லியல் துறை. 34 குழிகளில் நடத்தப்பட்ட இந்த அகழாய்வில் கிடைத்த சான்றுகளை உயரிய ஆய்வு நிறுவனங்கள் பார்வைக்கு அனுப்பி, அவர்கள் அளித்த மதிப்பீட்டின்படியே தன்னுடைய அறிக்கையை அது சமீபத்தில் சமர்ப்பித்தது.

ஒரு ஆண்டில் கிடைத்த சான்றுகளே மறு ஆண்டும் கிடைக்கும் என்று யாரும் எதிர்பார்க்க முடியாது. முதல் ஆண்டில் விரிவான ஆதாரங்கள் கிடைத்து, மறு ஆண்டில் எதுவும் கிடைக்காமலும் போகலாம். ஆய்வு என்பது இவை அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதுதான். இன்னும் துல்லியமாகச் சொல்லப்போனால், சான்றுகள் என்று எது கருதப்படுகிறதோ அது கிடைத்த இடத்துக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் இருக்கிறதோ அதே அளவு சம முக்கியத்துவம் பெற்றதுதான் கிடைக்காத இடமும். சான்றுகள் கிடைத்த இடத்துக்கும் கிடைக்காத இடத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளைப் பற்றி தொல்லியல் அறிஞர்கள் விவாதிக்கட்டும். நாம் எழுப்ப வேண்டிய கேள்வி, இந்த அறிக்கைகள் அடிப்படையில் அரசு எடுக்கும் முடிவுகள் தொடர்பில்தான்.

சர்ச்சைகளும் முடிவுகளும்

ஏற்கெனவே, கீழடி ஆய்வில் தீவிரமான ஆர்வம் காட்டிவந்த அமர்நாத் இராமகிருஷ்ணன் அங்கிருந்து பணிமாற்றம் செய்யப்பட்டது உள்ளூர் மக்களிடம் அதிருப்தியையும் சந்தேகத்தையும் உண்டாக்கிய நிலையில், புதிதாகப் பொறுப்பேற்ற ஸ்ரீராமன், கீழடி ஆய்வையே முடிக்கும் அளவுக்குக் கொடுத்த அறிக்கையையேனும் மத்திய அரசு கேள்விக்குட்படுத்தியிருக்கலாம். “ஒரு வருஷம் முழுக்கவுமே வெறும் 10 குழிகள் அளவுக்கு மட்டுமே அகழாய்வு நடத்த முடிந்ததா? ஓராண்டில் இந்த ஆய்வுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட பணத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கைக்கூட நீங்கள் ஏன் செலவிடவில்லை? இன்னும் கொஞ்சம் முயன்று பார்க்கலாமா?” என்றுகூடக் கேட்காமல் ஸ்ரீராமன் கொடுத்த அறிக்கையின் அடிப்படையில் அப்படியே கீழடியைக் கைவிட்டது மத்திய அரசு.

இப்போது மாநிலத் தொல்லியல் துறை

நடத்தியிருக்கும் ஆய்வு கீழடியின் முக்கியத்துவத்தை ஒட்டுமொத்த நாட்டுக்கும் உணர்த்தியிருக்கும் சூழலிலேனும், கீழடியை இனி கூடுதல் முக்கியத்துவத்துடன் அணுக முற்பட வேண்டும். முழு ஆய்வையும் முடிக்காமல் ஒரு அதிகாரி கொடுக்கும் அறிக்கையின் அடிப்படையில் ஆய்வை முடித்துக்கொள்ளும் போக்கைக் கைவிட வேண்டும்.

கீழடியில் உள்ள தொல்லியல் மேடு என்பது தனித்த ஒன்றல்ல, 110 ஏக்கர் கொண்ட அம்மேட்டுக்குப் பக்கத்தில் 90 ஏக்கரில் இன்னொரு மேடு உள்ளது. கீழடியைச் சுற்றி கொந்தகை, மணலூர், அகரம் ஆகிய கிராமங்களும் இதே அளவு தொல்லியல் எச்சங்களோடு உள்ளவை என்று கருதப்படுபவை.

இவை அனைத்தும் ஒரே குவிமைய நிலப்பரப்பு என்பது இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டியதாகும். ஒரு பெரும் நீர்நிலையைச் சுற்றிய நிலவியல் அமைப்பாக இது இருந்திருக்கலாம். வைகையின் நீரைக் கால்வாய் வழியாக இரண்டு கிமீ தூரம் பிரித்து வந்து, நீர் தேக்கி வேளாண்மையில் ஈடுபட்டவர்களாக அங்கு வாழ்ந்தவர்கள் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இவையெல்லாம் தொடர் ஆய்வுகளில் நிறுவப்பட வேண்டியவை.

இரு கோரிக்கைகள்

ஆகவே, கீழடியைச் சுற்றியுள்ள இப் பகுதியைப் பாதுகாக்கப்பட்ட பகுதியாக அறிவிக்கும் பணி முதன்மையானது. உத்தர பிரதேசத்தில் பாக்கத்தில் உள்ள சனவுலி கிராமத்தில் 28.67 ஏக்கர் நிலத்தைப் பாதுகாக்கப்பட்ட நிலமாக சில நாட்களுக்கு முன் மத்திய தொல்லியல் துறை அறிவித்துள்ளதை இங்கு சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்கும். அங்கு கடந்த ஆண்டு மத்திய தொல்லியல் துறை நடத்திய அகழாய்வில் பழங்காலச் சுவப்பெட்டிகளும் கல்லறைகளும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றின் காலத்தைக் கணிக்கக் காலப் பகுப்பாய்வுக்கு மாதிரிகள் அனுப்பப்பட்டுள்ளன. ஆனால், அவற்றின் முடிவுகள் வருவதற்கு முன்பே அவ்விடத்தைப் பாதுகாக்கப்பட்ட பகுதியாக அறிவித்திருக்கிறது மத்திய தொல்லியல் துறை.

ஆனால், கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக 15 ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தொல்லியல் பொருட்களும் கட்டுமானச் சான்றுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட முறை காலப் பகுப்பாய்வுக்கு மாதிரிகளை அனுப்பி, கால நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட கீழடியின் ஆய்வுக்குரிய நிலம் இன்னும் பாதுகாக்கப்பட்ட நிலமாக அறிவிக்கப்படவில்லை.

அடுத்து, கீழடியில் சர்வதேசத் தரத்தில் ஒரு அருங்காட்சியகமும் அமைக்கப்பட வேண்டும். கீழடியில் ஆய்வு தொடங்கப்பட்ட அதே காலகட்டத்தில், அகழாய்வு தொடங்கப்பட்டதும் பிரதமர் மோடியின் சொந்த நகரமான குஜராத்தின் வட் நகரில் இதுவரை கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு, சர்வதேசத் தரத்தில் மெய்நிகர் அருங்காட்சியகம் அமைக்க சர்வதேச ஒப்பந்தப் புள்ளியை மத்திய தொல்லியல் துறை கோரியுள்ளதை இங்கு சுட்டிக்காட்டலாம். மத்திய அரசிடம் இந்தக் கோரிக்கைகளை வலியுறுத்துவது மாநில அரசின் கடமையும் கூட.

கீழடியில் கிடைத்த எலும்பை டெக்கான் கல்லூரிக்குப் பகுப்பாய்வுக்கு அனுப்பியதில், அது திமிலுடைய காணையின் எலும்பு என ஆய்வு முடிவுகள் கூறுவதாகச் சொல்கிறது தமிழக தொல்லியல் துறை வெளியிட்டுள்ள அறிக்கை. வைகை நதியிலிருந்து கீழடியின் வழியே மேலேறும் திமிலுடைய காளை தமிழின் குறியீடு!

அந்த அகழ்வாராய்ச்சியில் கிடைத்த பொருட்கள் மீது செய்யப்பட்ட ஆய்வின் முடிவுகள் தமிழக தொல்லியல் துறையால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

2018ம் ஆண்டில் கீழடியில் தமிழக அரசால் நடத்தப்பட்ட 4வது அகழ்வாய்வில் கிடைத்த பொருட்களை வைத்து கிடைத்த முடிவுகள் இதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

கீழடி நாகரீகத்தின் காலம் என்ன?

கீழடியில் கிடைத்த 6 பொருட்கள் ஆக்சலரேட்டட் மாஸ் ஸ்பெக்ட்ரோமெட்ரி (Accelerated mass spectrometry) ஆய்வுக்காக அமெரிக்காவின் ஃப்ளோரிடாவில் உள்ள பீட்டா அனலிடி கல் லேப்பிற்கு அனுப்பப்பட்டன. அதில் கிடைத்த முடிவுகளின்படி, அந்தப் பொருட்கள், கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தை சேர்ந்தவை எனக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

கீழடியில் 353 செ.மீ. ஆழத்தில் கிடைத்த பொருள் கி.மு. 580வது ஆண்டையும் 200 செ.மீ. ஆழத்தில் கிடைத்த பொருள் கி.மு. 205வது

ஆண்டையும் சேர்ந்தது எனக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இந்த இரு மட்டங்களுக்கு கீழேயும் மேலேயும் பொருட்கள் இருப்பதால், கீழடியின் காலகட்டம் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.மு. ஒன்றாம் நூற்றாண்டு வரையிலானது என தொல்லியல் துறை முடிவுக்கு வந்துள்ளது.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை வரலாற்றுக் காலம் என்பது கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில்தான் துவங்குகிறது. ஆகவே கங்கைச் சமவெளியில் நடந்ததைப் போல, இரண்டாவது நகர நாகரீகம் இங்கு நிகழவில்லை எனக் கருதப்பட்டுவந்தது. ஆனால், கீழடியில் கிடைத்த பொருட்களை வைத்து, கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டிலேயே இரண்டாவது நகர நாகரீகம்

துவங்கியுள்ளது என்ற முடிவுக்கு தொல்லியல் துறை வந்துள்ளது. கங்கைச் சமவெளியிலும் இதே காலகட்டத்தில்தான் நகர நாகரீகம் உருப்பெற்றது.

கொடுமணல், அழகன்குளம் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த எழுத்தின் மாதிரிகளை வைத்து தமிழ் பிராமி எழுத்தின் காலம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால், தற்போது கீழடியில் கிடைத்த ஆய்வு முடிவுகளின்படி, தமிழ் பிராமி கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. ஆகவே 2,600 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக கீழடியில் வாழ்ந்தவர்கள் எழுத்தறிவு பெற்றிருந்தார்கள், எழுதத் தெரிந்திருந்தார்கள் என்ற முடிவுக்கு தொல்லியல் துறை வந்துள்ளது.

கீழடியிலிருந்து கிட்டத்தட்ட 70 எலும்புத் துண்டுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவற்றில் பெரும்பாலானவை (53%) காளை, எருமை, ஆடு, பசு ஆகியவற்றினுடையவை. ஆகவே கீழடியில் வாழ்ந்த சமூகம் பெரும்பாலும் ஆடு, மாடுகளை வளர்த்த சமூகமாக இருந்திருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளனர் ஆய்வாளர்கள்.

கீழடியில் கிடைத்த ஓடுகள், செங்கற்கள், காரை ஆகியவை வேலூர் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் டெக்னாலஜியில் ஆய்வுசெய்யப்பட்டன. அவற்றில் மண், சுண்ணாம்பு, இரும்பு, மெக்னீசியம், அலுமினியம் ஆகியவை இருப்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

இங்கு நடத்தப்பட்ட ஆய்வுகளில் சுவர்கள், கட்டடங்களின் இடிபாடுகளும் கிடைத்தன. தரைகள் வழுவுமுப்பான களிமண்ணால் மெழுகப்பட்டிருந்தன. கட்டடங்களைப் பொறுத்தவரை அவற்றின் சுவர்கள் கூரை வரை எழுப்பப்பட்டிருக்கவில்லை. மாறாக சுவர்களுக்கு அருகில் கம்புகள் நடப்பட்டு கூரைகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தியாவில் கிடைத்த வரிவடிவங்களில் சிந்து சமவெளியில் கிடைத்த வரிவடிவங்களே மிகப் பழமையானவை. சிந்துவெளி பண்பாடு மறைந்து தமிழ் பிராமி எழுத்து தோன்றியதற்கு இடையில் கிறல் வடிவில் ஒரு வரிவடிவம் இருந்ததாக தொல்லியலாளர்கள் கருதுகின்றனர். சிந்து சமவெளி எழுத்துகளைப் போலவே

இவற்றின் பொருளும் இதுவரை முழுமையாகப் புரியவில்லை. செப்புக்கால பண்பாட்டிலும் தொடர்ந்து பெருங்கற்கால பண்பாட்டிலும் இக்குறியீடுகள் கிடைக்கின்றன.

தமிழ்நாட்டில் ஆதிச்சநல்லூர், அழகன்குளம், கொற்கை, கொடுமணல், கரூர், தேரிருவேலி, பேரூர் உள்ளிட்ட இடங்களில் கிடைத்த பாளை ஓடுகளில் இந்த வரிவடிவங்கள் கிடைத்துள்ளன. இலங்கையில் திசமஹரம், கந்தரோடை, மாந்தை, ரிதியகாம போன்ற இடங்களிலும் இது போன்ற குறியீடுகள் கிடைத்துள்ளன. கீழடி அகழாய்வில் 1001 ஓடுகள் இத்தகைய வரி வடிவங்களுடன் கிடைத்துள்ளன.

அதே போல, இந்த கீழடி அகழ்வாய்வில் தமிழ் பிராமி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட 56 பாளை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் குவிரன், ஆத(ன்) உள்ளிட்ட பெயர்களும் முழுமையடையாத எழுத்துகளும் கிடைத்துள்ளன. இதில் ஆதன் என்ற பெயர், அதன் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. முற்கால தமிழ் பிராமியில், நெடிலைக் குறிக்க ஒலிக்குறியீடு இடும் வழக்கம் இல்லை என்பதால், இந்த தமிழ் பிராமி எழுத்துகள் காலத்தால் மிகவும் முந்தையவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

இந்த எழுத்துகள் பெரும்பாலும் பாளைகளின் கழுத்துப் பகுதியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பாளையில் கிடைக்கும் எழுத்துகள் பெரும்பாலும் பாளை செய்வோரால் சுடுவதற்கு முன்பாக ஈர நிலையில் எழுதப்படும். கீழடியில் பாளைகள் சுடப்பட்டு, உலர்ந்த பிறகு எழுதப்பட்ட எழுத்துகள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றின் எழுத்தமைதி (எழுத்தின் வடிவம், கையெழுத்து) ஒரே மாதிரியாக இல்லை. ஆகவே வெவ்வேறு ஆட்கள் இவற்றை எழுதியிருக்கலாம்.

கீழடியில் இரண்டு இடங்களில் 4 மீட்டர் அளவுக்குமேல் மிகப் பெரிய அளவில் பாளை ஓடுகளின் குவியல்கள் கிடைத்ததை வைத்துப் பார்க்கும்போது அங்கு மிகப் பெரிய பாளை வளையும் தொழிற்கூடம் இருந்திருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு தொல்லியல் துறை வந்துள்ளது.

மேலும் கீழடியில் நூல் நூற்கப் பயன்படும் தக்கிளி, தறிகளில் பயன்படுத்தப்படும் தூரிகை,

கீழடியில் வணங்குவதும் சமயச் செயல்பாடுகளும் அவர்கள் வாழ்வின் முக்கியப் பகுதியாக இருக்கவில்லை.

தறியில் தொங்கவிடும் கருங்கல் போன்றவையும் கிடைத்திருப்பதால், இப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள் நெசவுத் தொழிலிலும் ஈடுபட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

கீழடியில் பெண்கள் பயன்படுத்திய தங்கத் தாலான ஏழு ஆபரணத் துண்டுகள் கிடைத்துள்ளன. பல்வேறு மதிப்புமிக்க கற்களால் ஆன வளையல்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இங்கு பல விளையாட்டுப் பொருட்கள் குறிப்பாக ஆட்டக்காய்கள், தாய விளையாட்டிற் கான பகடைக்காய்கள் அதிக அளவில் கிடைத் துள்ளன. இவை பெரும்பாலும் சுட்டமண்ணால் ஆனவை.

மேலும், வடமேற்கு இந்தியாவின் மகாராஷ்டிரம், குஜராத் போன்ற பகுதிகளில் பரவலாகக் காணப்படும் அகேட் மற்றும் கார்னீலியம் கற்களால் ஆன மணிகளும் கிடைத் துள்ளன. ரோம் நாட்டை சேர்ந்த அரிட்டைன் பாணை ஓடு மண்ணடுக்கின் மேல் நிலையில் கிடைத்திருக்கிறது. இவை ரோம் நாட்டில் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் புழக்கத்தில் இருந்தவை.

இங்கு ஒட்டுமொத்தமாக சுடுமண்ணாலான 13 மனித உருவங்கள், 3 விலங்கு உருவங்கள், 650க்கும் மேற்பட்ட விளையாட்டுப் பொருட்கள், 35 காதணிகள், பிற அணிகலன்கள் கிடைத் துள்ளன. ஆனால், வழிபாடு தொடர்பான தொல்பொருட்கள் எவையும் தெளிவான முறையில் இதுவரை கிடைக்கவில்லையென தொல்லியல் துறையின் ஆய்வறிக்கை கூறுகிறது.

கீழடியின் முக்கியத்துவம் என்ன?

தமிழ்நாட்டில் இதுவரை செய்யப்பட்ட அகழ்வாய்வுகளில் சுட்ட செங்கல்களால் ஆன சுட்டடங்களுடன் நகர நாகரீகம் இருந்தது இங்குதான் முதன் முதலில் வெளிப்பட்டுள்ளது. தவிர, கி.மு. 3-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 2-ம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியே தமிழில்

சங்க காலம் எனக் கருதப்படுகிறது. ஆனால், இங்கு கிடைத்த பிராமி எழுத்துகளை வைத்து சங்க காலம் மேலும் மூன்று நூற்றாண்டுகள் பின்னோக்கிச் செல்லலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

கங்கைச் சமவெளியில் இரண்டாம் நகர நாகரீகம் (சிந்து சமவெளி நாகரீகம் முதலாம் நகர நாகரீகம்) கிட்டத்தட்ட கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது. ஆனால், அதற்கு இணையான காலகட்டத்தில் தமிழகத்தில் எந்த நகர நாகரீகமும் இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் இதுவரை கிடைத்ததில்லை. முதன் முதலாக கீழடியில் அதே காலகட்டத்தில் நகர நாகரீகத்திற்கான ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஆகவே, இரண்டாம் நகர நாகரீக காலத்தில் தமிழகத்திலும் நகர நாகரீகம் இருந்ததாகக் கொள்ள முடியும்.

இந்த ஊரில் வாழ்ந்த மக்கள் வட இந்தியா, ரோம் போன்ற பகுதிகளுடன் வணிகத் தொடர்புகளை வைத்திருக்கக்கூடும் என்பதற்கு ஆதாரமாக பல வெளிநாடுகளைச் சேர்ந்த பாணை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன.

தமிழ்நாட்டின் இரண்டாவது பெரிய நகரமாகக் கருதப்படும் மதுரை நகரம், வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலத்திலிருந்து தொடர்ச்சியாக மக்கள் வசித்துவரும் வெகுசில நகரங்களில் ஒன்று. மதுரையிலும் மதுரையைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த பல பொருட்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. பல தொல்லியல் சின்னங்கள் இப்போதும் இருந்துவருகின்றன.

மதுரையைச் சுற்றியுள்ள சமணர் படுகை களில் கி.மு. 500 முதல் கி.பி. 300 வரையிலான காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த பல எழுத்துகள் காணப்படுகின்றன. மதுரைக்கு வடக்கில் சில கற்காலக் கருவிகளும் ஆவியூரில் பழங்கற்காலக் கருவி ஒன்றும் பிரிட்டிஷ் காலத்தில் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளில் கண்டெடுக்கப்பட்டன. 1987 ஆம் ஆண்டில் தமிழக அரசின் தொல்லியல் துறை உத்தமபாளையத்தின் எல்லப்பட்டி என்ற ஊரில் மேற்கொண்ட ஆய்வில் இரும்பு உருக்கும் தொழிற்கூடப் பகுதி இருப்பது வெளியில் கொண்டுவரப்பட்டது.

இந்திய விடுதலைக்கு முன்பாக அலெக்ஸாண்டர் ரீயா மதுரைக்கு அருகில் உள்ள

பரவை, அனுப்பானடி பகுதிகளில் அகழ்வாய்வு நடத்தினார். 1976ல் டி. கல்லுப்பட்டியில் அகழ்வாய்வு நடத்தப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு தமிழக தொல்லியல் துறை கோவலன் பொட்டல், அழகன் குளம், மாங்குளம் பகுதிகளில் அகழ்வாய்வுகளை மேற்கொண்டது.

இந்தப் பின்னணியில்தான் இந்தியத் தொல்லியல் துறை வைகை நதிக்கரையின் இரு பக்கங்களிலும் உள்ள 293 இடங்களில் கள ஆய்வு நடத்தி, பெருங்கற்காலத் தாழிகள், கல்வெட்டுகள், பண்டைய வாழ்விடப் பகுதிகள் கண்டறிந்தது. இதில் ஒரு இடம்தான் கீழடி.

இந்த அகழ்வாய்வுப் பகுதி 110 ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள, அதிக சிதைவில்லாத ஒரு தொல்லியல் மேடு. இங்கே இந்திய தொல்லியல் துறை 2015, 16, 17ஆம் ஆண்டுகளில் அகழ்வாய்வு மேற்கொண்ட நிலையில், 2017-18, 2018-19ம் ஆண்டுகளில் தமிழகத் தொல்லியல் துறை அகழ்வாய்வு மேற்கொண்டது.

தமிழகத்தில் நடத்தப்பட்ட அகழ்வாய்வுகளில் இதுவரை நகர நாகரிகத்திற்கான அடையாளங்கள் கிடைத்ததில்லை. ஆகவே, கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டில் கங்கைச் சமவெளியில் இருந்ததைப் போன்ற ஒரு நகர நாகரிகம் தமிழகத்தில் இல்லை என்றே கருதப்பட்டது.

ஆனால், கீழடியில் சுட்ட செங்கல்களால் ஆன வீடுகள், கழிவுநீர் போக்கிகள், சுவர்கள், உறைகிணறுகளுடன் கூடிய ஒரு பகுதி தோண்டியெடுக்கப்பட்டிருப்பதால், இது ஒரு நகர நாகரிகமாகவே கருதப்படுகிறது. இது தமிழகத்தில் கிடைத்த நகர நாகரிகத்தை சுட்டும் ஆதாரம் என்பதோடு, கங்கைச் சமவெளி நாகரிக காலகட்டத்திலேயே இங்கேயும் ஒரு நகர நாகரிகம் இருந்தது என்பதை கீழடி அகழ்வாய்வு மூலம் நிறுவ முடியும்.

அடுத்ததாக பாணை ஓடுகளில் காணப்படும் பெயர்கள். பாணைகள் சுடப்பட்ட பிறகு, அதில் பெயர்கள் எழுதப்பட்டிருப்பதால் அவை அந்தப் பாணையை வாங்கியவர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. வெவ்வேறு பாணைகளில் வெவ்வேறுவிதமான எழுத்தமைதி இருப்பதால், பலரும் இதை எழுதியிருக்கலாம் என்றும் அந்த சமூகத்தில் பலரும் எழுத்தறிவு

பெற்றவர்களாக இருந்திருக்கலாம் என்றும் கருதப்படுகிறது.

"இந்த ஆய்வு முடிவுகளுக்கும் சங்க இலக்கியத்திற்கும் என்ன தொடர்பு எனக் கேட்கிறார்கள். சங்கப் பாடல்கள் அந்த காலகட்டத்து மண்ணையும் மனிதர்களையும் பாடின. அந்தப் பாடல்களுக்கான வரலாற்றுப் பின்னணியை இங்கே கிடைத்த பொருட்கள் உணர்த்துகின்றன. சங்க காலப் பாடல்கள் காட்டும் தமிழ்ச் சமூக மிக உயர்ந்த நாகரீகம் கொண்டதாகத் தென்படுகிறது. அப்படி ஒரு நாகரீகம் இருந்திருந்தால்தான், அம்மாதிரி பாடல்கள் உருவாகியிருக்க முடியும். அதற்கான ஆதாரமாகத்தான் கீழடி இருக்கிறது" என்கிறார் ஆர். பாலகிருஷ்ணன்.

மற்றொரு விஷயத்தையும் பாலகிருஷ்ணன் சுட்டிக்காட்டுகிறார். சிந்து சமவெளி குறியீடுகளுக்குப் பிறகு தமிழ் பிராமி உருவாவதற்கு முன்பாக கீறல்கள் பாணைகளில் எழுதப்பட்டுள்ளன. சிந்து வெளிக்குறியீடுகளைப் போலவே இந்த கீறல்களையும் படிக்க முடியவில்லை. இம்மாதிரியான பாணைக் கீறல்கள் இந்தியாவிலேயே அதிகம் கிடைத்திருப்பது தமிழ்நாட்டில்தான். கீழடியில் மட்டும் 1001 பாணைக் கீறல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இது எழுத்து உருவாவதைக் காட்டுகிறது. இம்மாதிரியான கீறல்கள் கங்கைச் சமவெளியில் பெரிதாகக் கிடைக்கவில்லை என்கிறார் அவர்.

மேலும், கீழடியில் வழிபாட்டுக்குரிய உருவங்கள் என குறிப்பாக சுட்டிக்காட்டும் வகையில் பொருட்கள் ஏதும் காணப்படவில்லை. ஆனால், இதற்கு பொருள், அங்கு வசித்தவர்கள் எதையும் வணங்கவில்லை என்பதல்ல என்கிறார்கள் ஆய்வாளர்கள். இம்மாதிரி வணங்குவதும் சமயச் செயல்பாடுகளும் அவர்கள் வாழ்வின் முக்கியப் பகுதியாக இருக்கவில்லை என்பதைத்தான் இது சுட்டிக்காட்டுகிறது. "சங்க இலக்கியத்தில் நிறைய பெண் தெய்வங்கள் உண்டு. ஆனால், கீழடியில் வாழ்ந்த பழங்கால மக்கள் அவற்றைச் சுற்றி வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ளவில்லை என்ற முடிவுக்கு வரலாம்" என்கிறார் பாலகிருஷ்ணன்.

(ஆதாரம்: எழுத்தாளர் ச. வெங்கடேசன், முரளிதரன், காசி விசுவநாதன் கட்டுரைகள் மற்றும் ஆய்வாளர் பாலகிருஷ்ணன் பேட்டி

செப்டம்பர் 25-ந் தேதி உடுமலை நாராயண கவி பிறந்தநாள்.

கவிஞன் மானுடத்தின் ராஜ கம்பீரம். தோற்றத்தால் இளைத்தாலும், செல்வத்தால் சிறுத்தாலும் சீற்றத்தால் நிமிர்ந்து நிற்கும் ஆளுமையுடையவன் கவிஞன். யார் விமர்சிப்பினும் தன் படைப்பை உலகின் உச்சியில் வைத்து போற்றிக் கொள்வான். தன் கண்ணீரையும் வியர்வையுமே தன் படைப்புகளுக்கு பாசனமாக ஊற்றிக் கொள்பவன்.

அப்படி ஒரு ஆளுமை கவிஞர்தான் உடுமலை நாராயண கவி.

சக மனிதனை மதித்தாலே தன் கிரீடம் சரிந்து விடும் என்று கருதும் படைப்பாளி அல்ல

போராட்ட குணமுள்ளவர்களின் இதய நிலத்திலேதான் பீறிட்டு ஊற்றெடுக்கும் கலையின் தாகம். நாடகம் என்பது தான் அக்கால கட்டத்து படைப்பாளிகளின் அறிவாயுதம். அதை சரியாக பயன்படுத்தியவர்களில் நாராயணசாமியும் ஒருவர். முத்துசாமி கவிராயர் அவரை மதுரைக்கு அழைத்துச் செல்ல அங்கே நாடக கம்பெனியில் கிராமியக் கலைகளான புரவியாட்டம், சிக்குமேளம், தம்பட்டம், உடுக்கடிப்பாட்டு, ஒயில்கும்மி என ஆட்டங்களை கற்றுத் தேர்ந்தார். தமிழிலும் பாட்டெடுத்து பாட வல்லவரானார்.

மீண்டும் பூவிளைவாடி அங்கே தமிழ் விளையாடி கவிதைகளோடு சேர்த்து முத்தாளையும் கல்யாணம் செய்து கொண்டவர் கதர் ஆடை விற்பனை ஆரம்பித்தார். தேசப்

பகுத்தறிவுப் பாவலர் உடுமலை நாராயண கவி

பா. விஜய்

அவர். ஒரு ஏழை விவசாயக் குடும்பத்திலே பிறந்து கோடம்பாக்கம் மூலம் பாட்டொலிக்கும் திசையில் எல்லாம் தன் பாட்டுக் குதிரை பறந்த போதும் அதே இயல்போடு அதே இதயத்தோடு வாழ்ந்த ஒரு அற்புத ஒளிக்கீற்று அவர்.

திருப்பூர் மாவட்டத்தில் உடுமலைப் பேட்டையில் உள்ள பூவிளைவாடி எனும் சின்ன ஊரில் முத்தம்மாள், கிருஷ்ணசாமி தம்பதியருக்கு பிறந்த இவர் நாராயணசாமியாகவே அழைக்கப் பட்டார். வறுமை இவரை வாழ்க்கையில் செதுக்கியது. பசி ஒரு கட்டத்தில் வயிற்றுக்கு பழகிப்பழகி புன்னகையாக மாறியது. கிராமத்தின் மண்ணின் ஏரோட்டி காற்றின் மொழியை பாட்டாய் பாடியும் நாராயணசாமியின் வாழ்க்கை குடிசை துவாரத்தின் வழி ஆகாயத்தை தரிசித்தது.

பாட்டுகளைப் பாடிக் கொண்டே வியாபாரம். புதுமை. மக்களின் வரவேற்பு பெருக, கதராடை விற்பனையும், கவிஞரின் கற்பனையும் சூடு பிடித்தது. வியாபாரத்தை அதிகப்படுத்த பெரிய பொருளாதார இழப்பு அவர் முதுகில் அமர்ந்து முடக்கியது.

படைப்பாளிகளுக்கு உடன் பிறந்தது கடன். கடன் தந்தவர்கள் கழுத்தில் கைவைக்க, தன் மானத்தையே வாழ்வின் சன்மானமாக கொண்டு வாழ்ந்த நாராயணசாமி அவ்வளவு பேர் முன்பும் சபதம் செய்தார். பெற்ற தொகையை வட்டியோடு செலுத்தும் வரை ஊர் திரும்பேன் என்று. மதுரை சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் நாடக கொட்டாய் அவரையும் ஏற்று கொண்டது.

அவருடைய கலைத்திறன் கவித்திறன் கண்டு

**அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர், புரட்சிக் கவிஞர்
போன்றோரின் அறிமுகங்கள்
அவரை பாட்டுலக பவனியை பட்டித்தொட்டி
எங்கும் பரவ செய்தது.**

வியந்த நாடக கம்பெனியினர் ஆயிரம் ரூபாய் பரிசாக கொடுக்க, அதில் பெருந்தொகைக்கு புத்தகங்கள் வாங்கி மீதித் தொகையை கடன் கொடுத்தவர்களுக்கு திருப்பி செலுத்தி விட்டு ஊருக்குள் காலடி எடுத்து வைத்த அந்த பாட்டுக்காற்று, கலைவாணர் என்.எஸ்.கேவுடன் கிடைத்த நட்பு அவரை திரை உலகை நோக்கி திசை திருப்பியது. அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர், பாவேந்தர் போன்றோரின் அறிமுகங்கள் அவரை பாட்டுலக பவனியை பட்டித்தொட்டி எங்கும் பரவ செய்தது. நாடக ஊடகத்துள் தன் எண்ணங்களை சாட்டையடிகளாய் சமூலவிட்ட நாராயணசாமிக்கு இயக்குனர் ஏ.நாராயணன் அழைப்பு விடுக்க, கிராமபோன் கம்பெனிக்கு பாட்டெழுத சென்று சந்திர மோகனா எனும் படத்தில் முதல் பாடல் இயற்றுகிறார். அப்போது தமிழ் திரை உலகில் பாபநாசம் சிவன் போன்றோர் கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த காலம்.

சட்டென எளிய தமிழ் சொற்கள், ஏழைகள் உணர்ந்த வலி, கிராமங்கள் காணும் வாழ்க்கை, திண்ணைகளில் பேசும் மொழியை பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தவுடன் பரப்பரப்பு பற்றியது. பேரறிஞர் அண்ணாவின் ஓர் இரவு, வேலைக்காரி போன்ற படங்களில் பாடல்கள் எழுத ஆரம்பித்தவர் மளமளவென மழை மழையென எழுதி கொட்ட தொடங்கினார். ஒரு கால கட்டத்தில் தயாரிப்பாளர்கள் அவரை கவிராயர் என அழைத்து பாட்டுகளை எழுதி வாங்க காத்திருக்கும் காலம் வந்தது.

ஒருசாண் வயிற்றை நிரப்ப போராடியவரின் தமிழுக்கு திரை உலகம் சிம்மாசனம் வழங்கியது. ஆனாலும் உடனே தலையில் கொம்பு முளைத்து விடாமல் தன்னை ஒரு விவசாயியின் மனோ நிலையிலேயே வைத்து கொண்டார்.

1952-ல் வெளியான கலைஞரின் பராசக்தி, கலைஞரின் நெருங்கிய நண்பரான கவிராயருக்கு பெரும் பெயர் கொடுத்தது. அதில் உடுமலை நாராயண கவி இயற்றிய 'கா கா கா' பாடல் அக்கால கட்டத்தில் பகுத்தறிவு பிரசாரத்தின் பாட்டு வாகனமாகவே மாறியது. பகுத்தறிவு பார்வை கூர்மையானது அவர் எழுத்தில்.. நாட்டுப்புற மொழிக்குள் இருந்த இயலையும் நையாண்டித்தனத்தையும் தன் பாட்டு வண்டிக்குள் ஏற்றிக் கொண்டு அந்த கொங்கு

நாட்டு கொள்கை ரெயில், கோடம்பாக்க வளாகத்தில் வெற்றி வலம் வந்தது.

**'சுப்பாடில்லாம தவிக்குதுங்க சனம்
சூப்பாடு போட்டு தினம் குமுறுதுங்க உயிர்
காப்பாத்த கஞ்சி தண்ணி ஊத்துங்க என்றால்
தாப்பாள போடுறாங்க பாருங்க'**

என்று காசத்திடம் சொல்வது போல் இரக்க மற்றவர்களின் இதயத் தோலை உரித்துக் காட்டும் வரிகள்.

விவசாயி திரைப்படத்தில் கவிராயர் எழுதிய பாடல்;

நல்ல நல்ல நிலம் பார்த்து
நாமும் விதை விதைக்கணும்
நாட்டு மக்கள் மனங்களிலே
நாணயத்தை வளர்க்கணும்
பள்ளி என்ற நிலங்களிலே
கல்வி தன்னை விதைக்கணும்
பார்முழுதும் மனித குல
பண்பு தனை விதைத்து
பாமரரின் நெஞ்சங்களில்
பகுத்தறிவை விதைத்து

என்று என்னெவெல்லாம் விதைக்க வேண்டும் என்ற பட்டியல் இடுவார்.

இரத்தக் கண்ணீர் திரைப்படம் அதில் குற்றம் புரிந்தவன் வாழ்க்கையில் நிம்மதி கொள்வதென்பதேது? என்ற வரி அனைவரது மனதிலும் ஆழப்பதிந்த வரிகள்.

1949-ல் வெளியான நல்ல தம்பி படத்தில்

**"மனுசன மனுசன் ஏய்ச்சு பொழுச்சது
அந்த காலம்
பழமை நீங்கி பொது உடமை கோருவது
இந்த காலம்
மழை வரும் என்றே மந்திரம் ஜெபிச்சது
அந்த காலம்
மழையை பொழிய வைக்கவே எந்திரம் வந்தது
இந்த காலம்**

பக்தி முக்கியம் அந்த காலம்
படிப்பு முக்கியம் இந்த காலம்”

என்ற பாட்டு கலைவாணரின் காட்சியில் ஒரு
மாபெரும் பகுத்தறிவு எழுச்சியை செய்த பாட்டு.

அதே போல் 1955-ல் முதல் தேதி என்ற
படத்தில் ஜி. ராமனாதன் இசையில் கலைவாணர்
குரலில் வரும் பாட்டு; மாதச் சம்பளம் வாங்கும்
நகர வாழ்க்கை பற்றி கவிராயர் எழுதுவார்;

“ஒன்னுல இருந்து இருபது வரைக்கும்
கொண்டாட்டம் கொண்டாட்டம்
இருபத்தொன்னுல இருந்து முப்பது வரைக்கும்
திண்டாட்டம்”; இப்பாடலும் நகைச்சுவை
உணர்வு கலந்த பாடலாக பெரும் வெற்றி பெற்றது.

இத்துடன், வேலைக்காரி, ஓர் இரவு,

ராஜகுமாரி, நல்லதம்பி, பராசக்தி, மனோகரா,
பிரபாவதி, காவேரி, சொர்க்க வாசல், தூக்குத்
தூக்கி, தெய்வப்பிறவி, மாங்கல்ய பாக்கியம், சித்தி,
எங்கள் வீட்டு மகாலட்சுமி, ரத்தக்கண்ணீர், ஆதி
பராசக்தி, தேவதாஸ் போன்ற படங்களை தன்
பாட்டுகளால் அலங்கரித்த கவிராயர் தனது 82
வயதில் காலத்தோடு ஐக்கியமானார்.

2008-ம் ஆண்டு இந்திய அஞ்சல் துறையில்
இவரது முகம் பதிவானது. மணிமண்டபம்
இவருக்காக உருவானது. உடுமலை நாராயண கவி
என்னும் பெயர் காற்றின் அலைவரிசைகளில்
என்றும் பகுத்தறிவு வீச்சாகவும், உழைக்கும்
மக்களின் உணர்ச்சியாகவும் கலந்து
ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கும்.

கட்டுரையாளர் : திரைப்படப் பாடலாசிரியர்
நன்றி : 'தினத்தந்தி'

இதுதான் கீதை

குழப்பமும் முரண்பாடும்

கீதை மற்றொன்றையும் செய்கிறது என்று ஆய்வறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். எந்தவித
உரிமையும் அளிக்கப்படாமல் வாய்ப்புகளும் மறுக்கப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்டு, தாழ்த்தப்பட்டு
சமூகநீதியிலும் பொருளியல் ரீதியிலும் பின்னுக்கு தள்ளப்பட்ட மக்கள் எதையும் கேட்காமல், எந்தத்
தேவைக்கும் குரல் எழுப்பாமல் ஆமைகளைப்போல் அடங்கிக் கிடப்பதற்கான மனப்பான்மையை
இந்நூல் உருவாக்குகிறது. வளர்க்கிறது. எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது. எது நடக்குமோ
அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும் என்கின்ற மூடநம்பிக்கையை இவர்கள் மனத்தில் விதைத்து எவ்வித
எழுச்சியும் ஏற்படாமல் கவனித்துக் கொள்ளும் கேவலமானதையும் கீதை செய்கிறது.

அர்ச்சுனனின் அய்யங்களைத் தீர்க்கும் வகையில் கிருஷ்ணன் கூறியதாக எழுதப்பட்ட
பாடல்கள் குழப்பத்தைத்தான் ஏற்படுத்துகின்றன. போரிடுவது சத்திரிய ஜாதி தர்மம். ஆகவே
போரிடு. அறைகூவலை ஏற்றுப் போரிடு. இல்லையேல் கோழை எனத் தூற்றப்படுவாய். போரிட்டு
வென்றால் அரசு உரிமை. ஆகவே போரிடு. போரில் மாண்டாலும் மேல் உலகப் பதவி கிடைக்கும்.
எனவே போரிடு. என்றெல்லாம் போரிடத் தூண்டியவன் கிருஷ்ணன். அடுத்த நிமிடத்தில்
“ஆசையைத் துறந்து, கருமத்தைச் செய்யாமல், பற்றற்ற நிலையில் இருப்பவன் அமைதி
அடைகிறான்” என்று அறிவுரையையும் கூறுகிறான். இந்த முரண்பாடான கருத்துகளைக்
குறிப்பிட்டு அர்ச்சுனன் கேள்வி கேட்டதும் குழப்புகிறான் கிருஷ்ணன்! ஞான யோகமும்
கருமயோகமும் ஒன்றுதான் என மழுப்புகிறான். கரும வினை ஆற்றுவதே யாவற்றிலும்
முக்கியமானது என்கிறான். ஒரு முறை ஞானமே கருமத்திலும் சிறந்தது என்கிறான். மறுமுறை
கருமமே ஞானத்தைவிடச் சிறந்தது என்கிறான். ஆளைக் குழப்பாதே! இரண்டில் எது சிறந்தது
என்பதைக் கூறு என்று கேட்கிறான். அர்ச்சுனன் கருமத்தைத் துறப்பதைவிடவும் கருமத்தை
மேற்கொள்வதுதான் சிறந்தது எனக் கிருஷ்ணன் முடிவு கூறுகிறான். கருமத்தைத் துறத்தல்
சாத்தியமாம். கருமத்தைச் செய்தல் யோகம் எனப்படுமாம். இரண்டையும் ஒன்றாகக் காண
வேண்டும் என்கிறான். மீண்டும் கிருஷ்ணன் குழப்புகிறான் அல்லவா? அதுதான் கீதை!

ஆய்வாளர்கள் பார்வையில் பெரியார்

‘40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு காலமாகிவிட்ட பெரியார் இன்று உயிரோடு இருந்திருந்தால் ‘தேசவிரோதிகளின்’ பட்டியலில் எந்த இடத்தில் இருப்பார் என்பதைக் கற்பனை செய்யத் தேவையில்லை.

தமிழகத்தில் பெரியாரைக் கொண்டாடுபவர்களும் இருக்கிறார்கள், வெறுப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், இரண்டு தரப்புகளிலுமே அவர் தவிர்க்க வியலாத ஆளுமையாகவே இருக்கிறார். தமிழகத்துக்கு வெளியே குறிப்பாக ஆய்வுப் புலத்தில் பெரியாரை எப்படிப் பார்க்கிறார்கள்?

வரலாற்றாளர் ராமச்சந்திர குஹா, நவீன இந்தியாவை வடிவமைத்த 21 சிற்பிகளில் ஒருவராக பெரியாரைக் கருதுகிறார். தனது ‘மேக்கர்ஸ் ஆஃப் மாடர்ன் இந்தியா’ நூலில் காந்தி, தாகூர், அம்பேத்கர் வரிசையில் பெரியாரையும் சேர்க்கிறார். ‘புரட்சிகர சீர்திருத்தவாதி’ என்பது பெரியாரைப் பற்றிய அவரது கட்டுரையின் தலைப்பு.

குஹாவின் நூலில் பெரியாரின் வாழ்க்கைச் சுருக்கத்தோடு அவரது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எழுத்தும் பேச்சும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. 1927இல் ஆகஸ்ட்டில் குற்றாலத்திலும் அதே ஆண்டு அக்டோபரில் சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியிலும் பெரியார் பேசிய இரண்டு உரைகளின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகளை வரலாற்று ஆய்வாளர் ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதி மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்.

தமிழில் முறையே மதப் புரட்டு, சமய சீர்திருத்தம். விதவா விவாக விளக்கம் என்ற நூலுக்கு 1926 ஆகஸ்ட்டில் ‘குடி அரசு’ இதழில் வெளிவந்த மதிப்புரை, 1930-ல் ‘குடி அரசு’ இதழில் வெளிவந்த கர்ப்பத் தடை என்ற தலையங்கம், அதே ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் கும்ப கோணம் திருவிசுவூரில் ‘கல்யாண விடுதலை’ என்ற தலைப்பில் அவர் ஆற்றிய உரை ஆகியவற்றின் மொழி பெயர்ப்பும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

புனிதங்களைக் கட்டுடைத்தவர்

அரசியல் துறைப் பேராசிரியரான சுனில் கில்னானி, ‘பிபிசி ரேடியோ 4’ வானொலியில் ‘இன்கார்ட்னேஷன்ஸ்: இந்தியா இன் 50 லைவ்ஸ்’ என்றொரு வரலாற்றுத் தொடரைத் தொகுத்து வழங்கினார். இந்திய வரலாற்றைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் 50 ஆளுமைகளில் ஒருவராக பெரியாரை சுனில் பட்டியலிட்டிருக்கிறார். அத் தொடர்பின்பு அதே தலைப்பில் கட்டுரைத் தொகுப்பாகவும் வெளிவந்திருக்கிறது. பெரியாரைப் பற்றிய கட்டுரையின் தலைப்பு ‘புனிதப் பசுக்களைச் சுட்டுத் தள்ளிய வீரர்’.

“பிராமண” ஆதிக்கத்தை எதிர்ப்பவராகவும் கடவுள் சிலையை உடைப்பவராகவும் அடையாளப்படுத்தப்படும்

பெரியாரின் அரசியல் வாரிசுகளே அறுபதுகளின் இறுதியிலிருந்து தமிழகத்தை ஆட்சி செய்கிறார்கள், இந்தியை தேசிய மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளாத அவரின் மொழிக் கொள்கை இந்தியாவின் மொழிப் பன்மைத்துவத்தைப் பாதுகாத்திருக்கிறது என்கிறார்கள்.

காசி பயணம், வைக்கம் போராட்டம், சோவியத் பயணம் என்று பெரியாரின் வாழ்க்கைச் சுருக்கத்தை வழங்கும் சுனிலின் கட்டுரை பெண்ணுரிமைக் காண பெரியாரின் போராட்டங்களை வியக்கிறது. இதிகாசப் பெண்பாத்திரங்களைக் கடுமையாக விமர்சித்த பெரியார் பெண்கல்வியையும், பெண்களுக்கான சொத்துரிமையையும், குடும்பக் கட்டுப்பாட்டையும் வலியுறுத்தியவர் என்பதை அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். பெண்களின் முன்னேற்றத்தில் தமிழ்நாடு இன்று முன்னிலை வகிப்பதற்கு பெரியாரின் தொடர் பிரச்சாரம் முக்கிய காரணம் என்ற முடிவுக்கு வருகிறார் சுனில்.

காந்தி- பெரியார் ஒப்பீடு

கேரளத்தைச் சேர்ந்த இளம் வரலாற்றாய்வாளர் மனு எஸ்.பிள்ளையின் சமீபத்திய கட்டுரைத் தொகுப்பான ‘தி கோர்ட்டிசன், தி மகாத்மா அண்ட் தி இத்தாலியன் பிராமின்’ இந்திய வரலாற்றை

அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட ஆளுமைகளின் வழியே வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து விவாதிக்கிறது. இத் தொகுப்பில் பெரியாரைப் பற்றிய கட்டுரையின் தலைப்பு 'தேசவிரோதிகளின் காலகட்டத்தில் பெரியார்'.

நல்லவேளையாக, அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் 'தேசவிரோதிகள்' என்பது போன்ற அடைமொழிகள் உருவாக்கப்படவில்லை, காந்தியின் எதிரி என்ற அளவிலேயே அவர் அறியப்பட்டார்" என்கிறார் மனு.

காந்தியையும் பெரியாரையும் ஒப்பிட்டு மனு எழுதியிருக்கும் குறிப்புகள் சுவாரஸ்யமானவை. 'துறவியின் பக்தியே உருவானவர் காந்தி என்றால், பெரியார் கலகத்தின் உதாரணம். கிராமக் குடியிருப்புகளை விதந்தோதியவர் காந்தி, பெரியாரோ ஆகாய விமானங்களையும் இயந்திரங்களின் வளர்ச்சியையும் வரவேற்றவர். காந்தியின் சீடர்கள் வெள்ளாடை உடுத்தி, பிரிட்டிஷ்காரர்களை எதிர்த்தார்கள் என்றால், பெரியாரின் தொண்டர்கள் கருப்புச் சட்டை அணிந்து சாதியின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். காந்தி வாழ்நாள் முழுவதும் உடலைத் தனது கட்டுக்குள் வைத்திருக்கப் போராடிக் கொண்டிருந்தார், பெரியாரோ தனது ஆடையைத் துறந்து நிர்வாணச் சங்கத்தில் சேரவும் புகைப்படம் எடுத்துக் கொள்ளவும் தயங்கவில்லை. ஒரு வைதீக இந்துவாக எரியூட்டப்பட்டார் காந்தி, பெரியாரோ புதைக்கப்பட்டார்' என்று தொடர்கிறது அந்த ஒப்பீட்டுப் பட்டியல்.

காந்தியையும் பெரியாரையும் எதிரெதிராக சித்தரிப்பது அவரின் நோக்கம் அல்ல,

இருவரது அணுகுமுறைகளுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளை விவாதிப்பதே. ராமாயண நாயகியான சீதையை இந்தியப் பெண்களின் தூய்மைக்கும் சுய தியாகத்துக்கும் உதாரணமாக காந்தி வர்ணிக்கும்போது, அந்த இதிகாசத்தையே அபத்தம் என்று சாடியவர் பெரியார். லட்சியப் பெண்ணை உருவாக்குவதற்காக காந்தி முயன்று கொண்டிருந்த போது, பெரியாரோ சாதாரணப் பெண்களை தெய்வங்களாக மாற்றக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தார் என்கிறார் மனு.

பெண்ணுரிமைப் போராட்டத்தில் ஆண்களிடமிருந்து நியாயம் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்ப்பது பூண்களால் எலிகளுக்கு எப்படி விடுதலை கிடைக்குமென்று நம்புவதைப் போன்றது என்று பெரியார் எச்சரித்ததும் கற்பு என்பதை இருபாலருக்கும் பொதுவில் வைக்க வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தியதும் அக் கட்டுரையில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன. புனிதங்களை மறுகட்டமைக்க காந்தி முயற்சித்துக் கொண்டிருந்த போது பெரியார் அவற்றைக் கட்டுடைத்தார் என்பதே ஒப்பீட்டின் முடிவு. பெரியார் இப்போது நம்மோடு இருந்தால், பின்பற்றுவதைக் காட்டிலும் சிந்திக்கவே சொல்வார் என்று முடிகிறது அந்தக் கட்டுரை.

தமிழகத்தின் அம்பேத்கர்

மகாராஷ்டிராவில் பார்ப்பனியத்துக்கு எதிராகப் போராடிய ஜோதிராவ் பூலே - அம்பேத்கருக்கு இணையாகப் பெரியாரை ஒப்பிட்டு ராமச்சந்திர குஹா தனது கட்டுரையைத் தொடங்கியிருந்தாலும் அவரது கட்டுரை

பெரிதும் பெரியாரின் பெண்ணுரிமைக் கருத்துகளையே விவாதிக்கிறது. மனு, சுனில், குஹா ஆகியோரின் பெரியாரைப் பற்றிய கட்டுரைகளில் கருத்தடையை வலியுறுத்தும் பெரியாரின் பிரச்சாரமே மீண்டும் மீண்டும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. கடவுள் மறுப்பு வாசகங்கள் கட்டுரையாளர்களைக் கவர்ந்திருக்கின்றன.

தமிழகத்தில் பெரியார், அம்பேத்கர், மார்க்ஸ் மூவரும் தொடர்ந்து விவாதிக்கப்படுகிறார்கள். இந்தியச் சூழலில், அம்பேத்கரின் அளவுக்கு பெரியார் இன்னமும் விவாதிக்கப்படவில்லை. அம்பேத்கரைப் போல பெரியார் தனது கருத்துகளை அனைத்திந்திய அளவில் முன்வைக்கவில்லை, தென்னகத்தின் திராவிட கலாச் சாரத்துக்குள்ளேயே அவர் வேரோடி விட்டார் என்கிறார் சுனில். பெரியாரை காலதேசவர்த்தமானங்களுக்குள் அடக்கிவிட முடியாது.

பெரியாரின் எழுத்தும் பேச்சும் இன்னும் குறைந்தபட்ச அளவில் கூட ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை. இந்தக் குறை தொடர்வதே பெரியார் தமிழுக்கு வெளியே விவாதிக்கப்படாததற்கான முக்கியக் காரணம். பெரியாரின் நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டால் தேசியம், பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை, தொழிலாளர் உறவு குறித்த அவருடைய குறிப்பிட்டத்தக்க மற்ற கருத்துகளும் தமிழுக்கு வெளியே விவாதிக்கப்படும் சூழல் நிச்சயம் உருவாகும்.

- செ. இளவேனில்

“இந்தியப் பொருளாதாரத்தை சீர்செய்ய, மத்திய அரசு மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளில் குளிர்காய்ந்து வருவது என்னவோ பெரு நிறுவனங்கள்தான். மோடி தலைமையிலான அரசு, இதை மறுபடியும் மறுபடியும் நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறது” என்கின்றனர் பொருளாதார நிபுணர்கள்.

கார்ப்பரேட் வரிக்குறைப்பு

சில தினங்களுக்கு முன்பு, “இந்தியப் பொருளாதாரத்தில் மந்தநிலை உருவாகவில்லை. சிறப்பாகத்தான் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது” என்றார் நிதியமைச்சர் நிர்மலா சீதாராமன். பிறகு அவரே, “இந்தியப் பொருளாதாரத்தில் மந்தநிலை கொஞ்சம் இருக்கத்தான் செய்கிறது” என்றும் தெரிவித்தார். அத்துடன்,

அக்டோபர் 1 அல்லது அதற்குப் பிறகு பதிவாகும் புதிய உள்நாட்டு நிறுவனங்களுக்கு, கார்ப்பரேட் வரி 25 சதவிகிதத்திலிருந்து 15 சதவிகிதமாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், நிதிச் சலுகைகள் மற்றும் வரி விலக்குகள் பெற்றுவரும் நிறுவனங்களுக்கு, ‘குறைந்தபட்ச மாற்று வரி’ எனப்படும் ‘மேட் வரி’ தற்போதைய 18.5 சதவிகிதம் என்ற அளவிலிருந்து 15 சதவிகிதமாகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது” எனத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

கார்ப்பரேட் வரிக்குறைப்பு... பொருளாதார மந்த நிலையை சரி செய்யுமா?

இந்த அறிவிப்பு, கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தியிருக்கிறது. ஒட்டு மொத்த கார்ப்பரேட் வரிச் சலுகையால் அன்றைய தினம் மும்பை பங்குச்சந்தைக் குறியீடான

கார்ப்பரேட் வரிக் குறைப்பு... பொருளாதார மந்த நிலையை சரி செய்யுமா?

வரியைக் குறைத்திருக்க வேண்டியது கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்கு அல்ல... மக்கள் விரும்பி செலவு செய்யும் பொருள்களுக்குத்தான்.

மத்திய அரசின் சமீபத்திய நடவடிக்கைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, “பொருளாதார மந்தநிலையை சீர்செய்வதற்காகவும், ஐந்து டிரில்லியன் டாலர் பொருளாதாரத்தை உருவாக்கும் நோக்கிலும் பல்வேறு நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன” என்றார்.

இந்த நிலையில், சமீபத்தில் கோவா தலைநகர் பனாஜியில் நடைபெற்ற ஜி.எஸ்.டி கவுன்சிலின் 37 ஆவது கூட்டத்தில், பல்வேறு அறிவிப்புகளை வெளியிட்டிருக்கிறார் நிர்மலா சீதாராமன். அந்த அறிவிப்பின்படி, “உள்நாட்டு உற்பத்தி நிறுவனங்களுக்கு விதிக்கப்படும் கார்ப்பரேட் வரி, 30 சதவிகிதத்திலிருந்து 25.2 சதவிகிதமாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த ஒரு வரிவிலக்கையும் எதிர்பார்க்காத நிறுவனங்களுக்கு, கார்ப்பரேட் வரி 22 சதவிகிதமாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுமட்டுமின்றி, வரும்

சென்செக்ஸ், கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் இல்லாத அளவுக்கு ஒரே நாளில் 2,000 புள்ளிகளைக் கடந்து வர்த்தகமானது. இதனால், கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களின் பங்கு மதிப்பில் ஏழு லட்சம் கோடி ரூபாய் அதிகரித்துள்ளது. இந்த வரிச் சலுகை அறிவிப்பால், கார்ப்பரேட் நிறுவனங்கள் செலுத்த இருந்த சுமார் 1.45 லட்சம் கோடி வரி அவர்களுக்கு மிச்சமாகியிருக்கிறது.

நாட்டில் நிலவிவரும் பொருளாதார மந்தநிலை, கடந்த ஆறு ஆண்டுகளில் இல்லாத அளவுக்கு மிகக் குறைவான ஐந்து சதவிகிதப் பொருளாதார வளர்ச்சி, இந்திய அரசாங்கம் சந்தித்திருக்கும் மிகப்பெரிய நிதி நெருக்கடி... என நாடே அல்லோலகல்லோலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்த வேளையில், கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்கான வரிக்குறைப்பு தேவைதானா? இது எதை நோக்கியது? இதன் பின்னணி என்ன?

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பொருளியல் துறைத் தலைவர் க.ஜோதி சிவஞானம், “பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு இரண்டு விஷயங்கள் மிகவும் முக்கியமானவை. ஒன்று, டிமாண்டு. இன்னொன்று, சப்ளை. சப்ளை சார்ந்த விஷயங்களில் பிரச்னை என்பது, முதலீடு இல்லை, போதுமான உற்பத்தி நடக்கவில்லை, உற்பத்திக் கான தடைகள் நிறைய இருக்கின்றன என்பதைக் குறிக்கும். இவற்றையெல்லாம் சரிசெய்தால் உற்பத்தி நடக்கும்; பிரச்னைகள் தீரும். அதனால், பொருளாதார வளர்ச்சி கிடைக்கும்.

இப்போது உருவாகியிருப்பது, சப்ளை சார்ந்த பிரச்னை கிடையாது. டிமாண்ட் சார்ந்த பிரச்னை. ஆனால், இந்த இரண்டு விஷயங்களின் மீது மத்திய அரசுக்கு சரியான புரிதல் இருக்கிறதா என்பது சந்தேகம்தான். டிமாண்டில்தான் பிரச்னை என்பதை, பல பொருளாதார நிபுணர்கள் மத்திய அரசுக்குச் சுட்டிக்காட்டி விட்டார்கள். ஆனால், அதையெல்லாம் மத்திய அரசாங்கம் உள்வாங்குவதேயில்லை.

டிமாண்ட் சார்ந்த பிரச்னை என்பது, மக்கள் எந்தப் பொருளையும் வாங்கவில்லை, அவர்களிடம் பணப்புழக்கமில்லை, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்திருப்பதை உணர்த்துகிறது. இதிலிருக்கும் பிரச்னைகளைச் சரி செய்வதை விட்டுவிட்டு முதலீடுகளை ஈர்ப்பது, பொருள்களின் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துவது ஆகிய நடவடிக்கைகளைத்தான் மத்திய அரசாங்கம் தற்போது கையாண்டு வருகிறது.

கார்ப்பரேட் வரிக்குறைப்பு.. பொருளாதார மந்தநிலையை சரி செய்யுமா?

தனியார் முதலீட்டை ஊக்குவித்து, பொருளாதார வளர்ச்சியை உயர்த்த எடுக்கப்பட்ட இந்த கார்ப்பரேட் வட்டிக் குறைப்பு முயற்சிகள், எந்தப் பலனையும் தரப்போவதில்லை என்பதுதான் நிதர்சனமான உண்மை. சொல்லப்போனால், தனியார் முதலீடும் பொருளாதார வளர்ச்சியும் மேலும் தொடர்ந்து சரிந்துகொண்டேதான் வருகின்றன. வரும் காலங்களில் நிலைமை இன்னும் மோசமாகவே இருக்கும் என்றே ரிசர்வ் வங்கி மற்றும் உள்நாட்டு/ வெளிநாட்டு நிதி நிறுவனங்களின் கணிப்புகள் சொல்கின்றன” என்றார்.

ஆடிட்டர் கோபாலகிருஷ்ண ராஜுவிடம் பேசியபோது, “வளர்ந்து வரும் பொருளாதார நாடுகளில், புரொக்ரஸிவ் வரி முறைகளைத்தான் பின்பற்றுவார்கள். அதாவது, குறைவான வருமானம் கொண்டவர்களுக்கு குறைவான வரிவிதிப்பும், அதிக வருமானம் கொண்டவர்களுக்கு அதிக வரி விதிப்பும் செய்வார்கள். இதைத்தான் தற்போதைய மத்திய அரசாங்கம் கார்ப்பரேட் வரி விதிப்பில் கையாள்கிறது. அதனால் இந்தியப் பொருளாதாரம் பாசிட்டிவ் பாதையில் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. இதனால், மத்திய அரசுக்கு வரி வருமானத்தில் இழப்பு ஏற்படும் என்று சிலர் சொல்கின்றனர். முந்தைய காலகட்டத்தில், வரிவிகிதத்தைக் குறைத்தபோது, புதியவர்கள் பலரும் வரி நடைமுறைக்குள் நுழைவதன் காரணமாக, வரி வருமானம் அதிகமாகியிருப்பதைத் தான் புள்ளிவிவரங்கள் காட்டுகின்றன.

பல பாசிட்டிவ் விஷயங்கள் இந்த வரிக் குறைப்பு அறிவிப்புகளில் இருந்தாலும், ஒரு சில குறைகளும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ‘பொருளாதார மந்தநிலையை சரி செய்வதற்காகத் தான் இந்த நடவடிக்கை’ என்கிறார்கள். உண்மையிலேயே அந்த நோக்கம் இருந்திருந்தால், வரியைக் குறைத்திருக்க வேண்டியது கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்கு அல்ல... மக்கள் விரும்பி செலவுசெய்யும் பொருள்களுக்குத்தான். அப்படிச் செய்திருந்தால், பெரும்பாலான பொருள்களின் விலையும் குறைந்திருக்கும்; தேவையும் பணப் புழக்கமும் அதிகரித்திருக்கும்; புதிய புதிய வேலைவாய்ப்புகள் உருவாகியிருக்கும். இது, பொருளாதார மந்தநிலையை சீர்ப்படுத்த உதவியிருக்கும். ஆனால், கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்கு வரி குறைத்திருப்பது, வேலை வாய்ப்பின்மைக்கோ விலைவாசிப் பிரச்னைக்கோ உடனடி தீர்வாக இருக்காது” என்றார்.

ஆக, தற்போதைய இந்த கார்ப்பரேட் வரிக் குறைப்பானது சாதகமானதுதான். ஆனால், அது பெருநிறுவனங்களுக்கானதாக மட்டுமே இருக்கிறது. இந்தியப் பொருளாதார மந்தநிலையையோ, சாமானியர்களின் பிரச்னையையோ சரிசெய்ய, இந்த கார்ப்பரேட் வரிக் குறைப்பு சாதகமாக இல்லை என்பதுதான் உண்மை!

- வணிக வீதி

கடவுளுக்கும் அறிவியலுக்கும் இடையிலான வழக்கு

வீட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட கலிலியோவின் வாக்குமூலம்

மதம் அறிவியலாளர்களைக் கொடுரமாக தண்டித்தது.

கலிலியோ பூமியே சூரியனை சுற்றுகிறது என்ற கண்டுபிடிப்புக்காக கத்தோலிக்க சபையின் எட்டாம் அர்பன் கலிலியோவை வீட்டுச் சிறையில் வைத்தார். இறுதிக்காலம் முழுவதையும் சிறையிலேயே அவர் கழித்தார். மதச்சபை முன் அவர் துணிவுடன் அளித்த வாக்குமூலம் இது.

“கலிலியோ கலிலியாகிய நான் 1633ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 22-ம் தேதியாகிய இன்று இந்தச் சபையின் முன்னால் எனது வாக்குமூலத்தை அளிப்பதற்காக வரவழைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். மதிப்புக்குரிய நீதிபதிகளும் மரியாதைக்குரிய அதிகாரிகளும் சுற்றறிந்த கணவான்களும் இந்த அரங்கில் குழுமியிருக்கிறீர்கள். உங்கள் முன்னால் இந்த எளிய கைதி மிகுந்த பணிவோடு ஒரு சில வார்த்தைகளைப் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

இது எனக்கு எதிரான வழக்கு மட்டுமல்ல. கடவுளுக்கும் அறிவியலுக்கும் இடையிலான வழக்கு. நம்பிக்கையும் நம்பிக்கையின்மையும் இங்கே மோதிக்கொள்கின்றன. சூரியனை எதிர்க்க பூமி திரண்டு வந்திருக்கிறது. பகுத்தறிவுக்கு எதிராகப் பரலோகம் களம் இறங்கியிருக்கிறது. தேவனோடு மனித குமாரன் ஒருவன் போராடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இந்தப் போராட்டம் எனக்குள்ளும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. ஒரு நாள் கோப்பர்னிகஸை வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன். ‘பூமியே இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் மையம். சூரியன் உட்பட வானிலுள்ள எல்லாக் கோள்களும் பூமியைச் சுற்றி வருகின்றன என்னும் வாதம் தவறானது.

உண்மையில் சூரியனே பிரபஞ்சத்தின் மையம். பூமி அசைவதில்லை என்பதும் தவறான கருத்து. பூமி அசைவதோடு நில்லாமல், சூரியனையும் சுற்றி வருகிறது. இந்தச் சுழற்சியே இரவையும் பகலையும் கொண்டுவருகிறது’ என்று அறிவித்திருந்தார் கோப்பர்னிகஸ்.

என் காலுக்குக் கீழுள்ள நிலம் என்னை விட்டு விலகுவது போலிருந்தது. அப்படியானால் இத்தனை ஆண்டுகளாக இத்தனை கோடி மக்கள் உலகெங்கும் நம்பிக் கொண்டிருந்தது தவறா? அறிவுச்சுரங்கம் என்று கருதப்படும் அரிஸ்டாட்டிலின் சொல் தவறா? திருச்சபையின் வாசகம் தவறா? சிறு வயதிலிருந்தே இறைவனின் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்த நான், கோப்பர்னிகஸால் பெரும் தவிப்புக்கு ஆளானேன். யார் சொல்வது உண்மை? அதை எப்படி உறுதி செய்துகொள்வது? மேலும் மேலும் வாசிக்கத் தொடங்கியபோது என்னை அறியாமல் என்னுடைய இன்னொரு கரத்தை அறிவியலிடம் ஒப்படைத்திருந்தேன்.

அந்தக் கரம் என் அம்மாவின் கரத்தைப் போல் இளஞ்சூட்டோடு இருந்தது. நான் கடவுளை விட்டு விலகவில்லையே, பாதக மில்லையா என்று தயக்கத்தோடு கேட்டேன்.

இல்லை என்று புன்னகை செய்தது அறிவியல். அது அழைத்துச் செல்லும் இடம் எல்லாம் சென்றேன். நடக்க நடக்க என் முன் விரிந்திருக்கும் இருள் மெல்ல மெல்ல விலகுவதையும் நட்சத்திரம் போல் சின்னச் சின்ன வெளிச்சம் தோன்றி மின்னுவதையும் வியப்போடு கவனித்தேன்.

ஒவ்வொரு கணித சூத்திரமும் இயற்பியலின் ஒவ்வொரு விதியும் வானியலின் ஒவ்வொரு உண்மையும் என்னை மலை அளவு வளப்படுத்துவதை உணர்ந்தேன். நிலவும் மேகமும் சூரியனும் நட்சத்திரமும் கடலும் நிலமும் அப்போதுதான் படைக்கப்பட்டதைப்போல் புத்தம் புது மெருகோடு எழுந்தருளி நின்றன.

கோப்பர்னிகளை இன்னொருமுறை வாசித்த போது குதூகலம் தோன்றியிருந்தது. 'கலிலியோ, அவசரப்படாதே. எதையும் பரிசோதிக்காமல் ஏற்காதே' என்று அப்போதும் ஆற்றுப்படுத்தியது அறிவியல். இரவு, பகலாக உழைத்து ஒரு தொலைநோக்கியைக் கண்டு பிடித்தேன். நட்சத்திரங்கள் நிறைந்திருந்த ஓர் இரவில், நல்ல குளிரில் என் தொலைநோக்கியை வானத்தை நோக்கித் திருப்பினேன். அந்த ஒரு கணத்தில் ஒரு லட்சம் கோடி கண்கள் என்னைக் கனிவோடு குனிந்து பார்ப்பதைப் போலிருந்தது. என் உடல் எங்கும் பரவிய சிலிர்ப்பை ஒன்று குவித்து இதயத்தில் நிரப்பிக்கொண்டேன்.

வானத்தின் இருப்பை ஆராயத் துடித்த எனக்கு என்னுடைய இருப்பு என்னவென்பதை ஒரு விநாடியில் உணர்த்திவிட்டது அந்தக் காட்சி. ஒட்டுமொத்த பூமியும், ஒட்டுமொத்த மனித குலமும், ஒட்டுமொத்த பிரபஞ்சமும் வானத்தின் கண்களுக்கு சிறு தூசியைப் போல்தான் இருந்திருக்கும், இல்லையா? நாம் கட்டி எழுப்பும் பேரரசுகள், நாம் பெருமிதம் கொள்ளும் பதவிகள், நாம் குவித்து வைத்திருக்கும் செல்வம், நாம் ஏற்றிப் போற்றும் மதங்கள், நாம் மேற்கொள்ளும் போர்கள் அனைத்தையும் கண்டு நட்சத்திரங்கள் நகைத்திருக்கும், அல்லவா?

என்னுடைய ஒரே ஒரு விரலைப் பற்றிக் கொள், ஒட்டுமொத்த பிரபஞ்சத்தையும் உன்னிடம் ஒப்படைக்கிறேன் என்கிறது அறிவியல். நீ எங்கும் செல்லலாம்; எதையும் பரிசோதிக்கலாம்; ஒருவருக்கும் அஞ்ச வேண்டிய

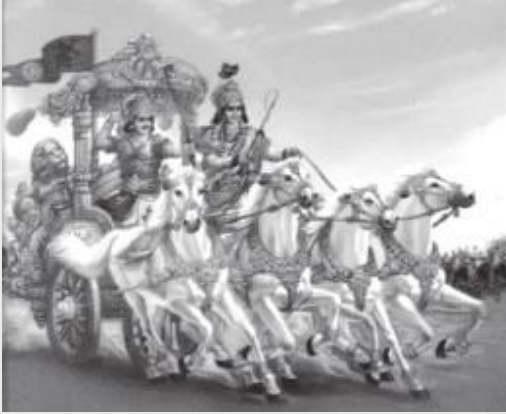
தில்லை. நீ யார், உன் தகுதி என்ன, நீ எங்கிருந்து வருகிறாய் என எதுவும்கேட்க மாட்டேன். உனக்கு மட்டுமல்ல, உன் கடவுளுக்கும் இங்கே இடம் உண்டு என்று அகலமாகத் தன் கரங்களையும் இதயத்தையும் திறந்து அரவணைத்துக் கொள்கிறது அறிவியல்.

அளவற்ற கருணையைப் போதிக்கும் மதமோ கோப்பர்னிகஸுக்கும் எனக்கும் இட மில்லை என்று கதவுகளை மூடிக் கொண்டு விட்டது. எங்களை ஏற்காவிட்டால் பரவாயில்லை, இந்தக் கருவியில் உங்கள் கண்களைப் பொருத்தி வானுலகைப் பாருங்கள் என்று என் தொலைநோக்கியை எடுத்துக்கொண்டு எல்லாப் பெரிய மனிதர்களிடமும் ஓடினேன். நாம் நம்மை மகத்தானவர்களாகக் கருதிக்கொள்வதால்தான் நம் பூமியும் பிரபஞ்சத்தின் மையம் என்று நம்ப விரும்புகிறோம். பிரபஞ்சம் எத்தனை பெரியது என்பதை நீங்களே பாருங்கள் என்று இறைஞ்சினேன். பலனில்லை.

மரியாதைக்குரிய சபையினரே, உங்களுடைய நம்பிக்கைகளை நகர்த்தி வைத்து விட்டு, திறந்த மனதோடு ஒரே ஒருமுறை என் தொலைநோக்கியில் உங்கள் கண்களைப் பொருத்தி வாணைப் பாருங்கள். நான் கண்ட காட்சியை நீங்களும் காண்பீர்கள். எனக்குக் கிடைத்த வெளிச்சம் உங்களுக்கும் சாத்தியமாகும். என் மனம்போல் உங்கள் மனமும் படர்ந்து விரியும். இயன்றால் ஒரே ஒரு விரலை உயர்த்துங்கள். கதகதப்பூட்டும் மென்மையான கரம் ஒன்று உங்களைப் பற்றிக்கொள்ள காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த மாய உலகின் புதிர்களில் ஒன்றை விடுவிப்பதற்கான ஆற்றலை அந்தக் கரம் உங்களுக்கும் அருளும்.

அளவற்ற ஆற்றல் இருந்தும் எதையும் எவரீதும் திணிக்கும் விருப்பமோ பலமோ அறிவியலுக்கு இல்லை. எனவே, உங்களை நோக்கி நீண்டு வரும் அதன் மெல்லிய கரத்தைப் பிடித்து முறுக்கி, விலங்கு மாட்டினாலும் அது கலங்கப் போவதில்லை. அறிவியல் என்னைக் கை விடுவதாக இல்லை. என் விரல்களை அது இன்னமும் பற்றிக்கொண்டு இங்கே நின்று கொண்டிருக்கிறது. நானும் அதைவிட்டுப் பிரிவதாக இல்லை. உங்கள் தீர்ப்பு என்னவாக இருந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.” ●

கடவுள் மறுப்பாளர்களை இழிவுபடுத்தும் 'கீதை'

பிரேம் நாற்பசாஸ் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய நூலை - தமிழில் 'இந்திய வரலாற்றில் பகவத் கீதை' எனும் தலைப்பில் விடியல் பதிப்பகமும், சூலர் வெளியீட்டகமும் இணைந்து வெளியிட்டுள்ளன. 1975ம் ஆண்டு, இந்நூலை எழுதிய பிரேம்நாத் பசாஸ் - ஒரு காஷ்மீர். தந்தை பெரியாரின் பார்ப்பன எதிர்ப்பு - கடவுள் மறுப்புக் கொள்கைக் கண்ணோட்டத்தோடு இந்த நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது இதன் தனிச் சிறப்பாகும்.

பெரியார் இயக்கத்துக்கான வரலாற்று ஆவணம் என்று கூறுமளவுக்கு, ஏராளமான வரலாற்றுச் செய்திகளை உரிய ஆதாரங்களுடன் தொகுத்தளித்துள்ளது. அதிலிருந்து சில முக்கிய பகுதிகள்:

- இந்தியாவின் முதல் பிரிட்டிஷ் கவர்னர் ஜெனரலான வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் வேண்டு கோளை ஏற்று, கி.பி.1785இல் சார்லஸ் வில்கின்ஸ் என்பவர் முதன்முதலாக கீதையை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார். பல மேலை நாட்டு ஆய்வாளர்கள், இதற்குப் பிறகு தான் கீதையை ஆராய்ச்சி செய்யத் துவங்கினர்.
 - ரிக் வேத காலத்தில் கருநிறம் கொண்ட 'அரக்கனாக' ஆரியர்களால் ஒதுக்கப்பட்ட கிருஷ்ணன், பகவத் கீதையில் விஷ்ணுவின் அவதாரமாக உயர்த்தப்படுகிறான். என்ன காரணம்? ஆரியரல்லாதோருக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து பார்ப்பனியத்தை மக்களிடையே பரவலாக்கு வதற்கான சூழ்ச்சியே, இது
 - நூலாசிரியர் பிரேம்நாத் பசாஸ் கூறுகிறார்: "சத்திரியர்கள் தான் பவுத்தப் புரட்சியை முன்னின்று நடத்தினர். பவுத்தப் புரட்சியை நசுக்கும் முயற்சிகளுக்கு இடையூறாக இருக்கக் கூடியவர்களும் சத்திரியர்கள் தான். எனவே புதிய பார்ப்பனியத்தின் பாடலை (கீதையை) சத்திரியர் வாயில் பாட வைத்தனர். அதுவே புரட்சியைப் புறங்காணுவதற்குப் போதுமானதாக இருந்தது.
- பார்ப்பனியத்திடம் பவுத்தம் தனது தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டுவிட்ட அந்தச் சூழலில், கீதை ஆசிரியன், அர்ச்சுனனது பாத்திரத்தில் சித்தரிக்கும் இளைஞனைப் போன்ற படித்த, படிக்காத எண்ணற்ற இளைஞர்கள் இந்தியாவில் இருந்திருக்க வேண்டும். அந்த இளைஞர்களைக் கவர்ந்து இழுத்து, தங்கள் வலையில் சிக்க வைக்கவும், வேதாந்த மதத்தில் பிடிப்புள்ளவர்களாக மாற்றும் வஞ்சக நோக்கத்துடனும் தான் பகவத்கீதை இயற்றப்பட்டது" என்கிறார் நூலாசிரியர் பசாஸ்.
- "ஈவிர்க்கமற்ற குரூரம், தார்மீக மதிப்புகள் அனைத்தையும் கைவிடுதல், மனித நேயமற்ற செயல்களில் ஈடுபடுதல், நாகரீகமின்றி நடந்து கொள்ளுதல், மூர்க்கத்தனம் ஆகிய அனைத்தும் மகாபாரதம் போரின்போது கடைபிடிக்கப்பட்ட தீய நெறிகளாகும்.

கடவுள் மறுப்பாளனை எரித்த பார்ப்பனர்கள்

- 'இந்திய வரலாற்றில் பகவத் கீதை' நூலின் இரண்டாவது பகுதி - பகவத் கீதையின்

உள்ளடகத்தை விரிவாக அலசுகிறது. கீதையின் முரண்பாடுகளையும், வர்ணாஸ்ரமக் கோட்பாடுகளையும் ஆதாரங்களோடு எடுத்துக் காட்டுகிறது. கீதை நாத்திகர்களை அழித்தொழிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது. ‘நாத்திகர்களுக்கு எதிரான போர்’ என்று - நூலாசிரியர் ஒரு தனி அத்தியாயத்தையே எழுதியிருக்கிறார்.

- “கடவுள் இல்லை; கடவுள் இல்லவே இல்லை; கடவுளைக் கற்பித்தவன் முட்டாள்; பரப்பியவன் அயோக்கியன்; வணங்குகிறவன் காட்டுமிராண்டி” என்று பெரியார் கூறிய கருத்துகள் - தங்களைப் புண்படுத்துவதாகப் பார்ப்பனர்கள் கூக்குரலிடுவது வாடிக்கையாக இருக்கிறது. ஆனால், கீதையில் “வேதாந்தங்களை”த் தவிர (பார்ப்பனிய கருத்துகள்) மற்றக் கருத்துகளைப் பின்பற்றுகிறவர்களுக்கு, தந்துள்ள பட்டங்கள் - படுமோசமானவை. துஷ்கருமன் (கீம்பு செய்பவன்), நர ஆத்மா (கீழ்மகன்), ஹத ஞானம் (செத்த அறிவு), அல்பமேதாவி (அறிவு கெட்டவன்), அபுத்துவன் (அறிவில்லாதவன்), நஷ்டன் (அழிந்து போனவன்), அசேதனன் (மூளையற்றவன்), சம்சய ஆத்மா (சந்தேகப் பிராணி), கடவுள் மறுப்பாளர்களுக்கு - கிருஷ்ணன் வழங்கியுள்ள பட்டங்கள் என்ன தெரியுமா? நஷ்டாத்துமா (அழிந்துபட்ட ஆத்மா), இடம்பமான் (இடம்பம் பேசுபவன்), மதன வித்தன் (அகந்தையானவன்), அசுரன், ராட்சசன், கடவுள் மறுப்பாளர்களை விளக்கும் போதெல்லாம், இதே சொற்களையே கிருஷ்ணன் பயன்படுத்துகிறான்.
- அரசதிகாரத்தில் இருந்த சத்திரியர்கள் - ஒரு இயக்கமாக செயல்பட்டதால் தான் பார்ப்பனர்கள், ஆதிக்க நிலை ஆட்டம் கண்டது என்பதை ‘கிருஷ்ணன்’ நன்றாகவே உணர்ந்திருந்தான். எனவே பார்ப்பனியம் பாதுகாப்புடன் நீடிக்க வேண்டுமானால் சத்திரியர்கள் ஒற்றுமைக்கு முடிவு கட்ட வேண்டும், என்றும், அவர்களின் போரிடும் ஆற்றலை மழுங்கடிக்க வேண்டும் என்றும் திட்டமிட்டான். இதற்கு நல்வாய்ப்பாக கிருஷ்ணன் மகாபாரதப் போரைப் பயன்படுத்திக் கொண்டான் என்கிறார் நூலாசிரியர்.
- போரில் வெற்றி பெற்று, பாண்டவர்கள் தலைநகருக்குத் திரும்பும்போது அவர்களை ஆரவாரத்துடன் வரவேற்றது பார்ப்பனர்கள்

தான். பாண்டவர்களின் குலத்தினரோ, போரில் உயிரிழந்த குடும்பத்தைச் சார்ந்த வர்களோ அல்ல; பார்ப்பனக் கூட்டத்தில் நின்றிருந்த ஒரு சார்வாகன் (கடவுள் மறுப்பாளன்) யுதிஷ்டிரனைப் பார்த்து, “உற்றார் உறவினரைக் கொன்று அழித்து என்ன பயன் கண்டாய்?” என்று கோபத்துடன் கேட்கிறான், யுதிஷ்டிரன் தலைகுனிந்து நின்றான்; உடனே உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளவும் துணிந்தான். உடனே கூடியிருந்த பார்ப்பனர்கள், “அவன் ஒரு அசுரன், கவலைப்படாதீர்கள்” என்று யுதிஷ்டிரனுக்கு ஆறுதல் கூறினர்; உடனே சார்வாகனைப் பார்ப்பனர்கள் பிடித்து, நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தி விட்டார்கள் என்று மகாபாரதம் கூறுகிறது.

- பாரதப் போரினால் கிருஷ்ணனின் வஞ்சகத்திட்டங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறின. பார்ப்பனர்கள் மீண்டும் ஆதிக்கம் பெற்றார்கள். மரணப் படுக்கையிலிருந்த பீஷ்மன், வெற்றி வேந்தனாகிய யுதிஷ்டிரனுக்கு, கூறும் அறிவுரையே இதற்கு சரியான சான்று:

“பார்ப்பனர்களுக்கு பிரம்மதானம் கொடுப்பதே வேந்தனுக்கு அழகு. பார்ப்பனர்களுக்கு அளிக்கும் தானம் அசுவமேத யாகத்தைவிட சிறந்தது. பார்ப்பனர்களுக்கு இவ்வாறு தானம் செய்வதன் மூலம் - சத்திரியன் சொர்க்கத்தை அடைகிறான். பார்ப்பனர்களுக்கும், கடவுள்களுக்கும் மட்டுமே நிலங்கள் சொந்தமாக்கப்பட வேண்டும். பார்ப்பனர்களிடமிருந்து நிலங்களைப் பறிப்பது மன்னிக்க முடியாத குற்றம். தவறிக் கூடப் பார்ப்பனரைத் தண்டிக்காதே. பார்ப்பனர்கள்தான் மனிதரில் உயர்ந்தவர்கள். நீரிலிருந்து நெருப்பு பிறக்கிறது. பார்ப்பனரிலிருந்து சத்திரியன் பிறக்கிறான். பாறையிலிருந்து இரும்பு உண்டாகிறது. இரும்பு பாறையை வெட்டும் போதும், நீர் நெருப்பை அணைக்கும் போதும் பார்ப்பனனுக்கு சத்திரியன் பகைவன் ஆகிறான். அதன் பின் அவர்கள் முகமிழந்து அழிந்து போகிறார்கள். பார்ப்பனர்களுக்குச் சமமாகத் தங்களைக் கூறிக் கொள்கிறவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டியது அரசனனது கடமை.” (மேற்கோள் ஆதாரம்: எம்.என்.ராய் எழுதிய மெட்டிரியலிசம்)

‘ஆர்ய பட்டரை’ வெறுத்து ஒதுக்கிய பார்ப்பனர்கள்

- “கதம்பக் குவியலான கீதைத் தத் துவம், புதிது

புதிதான விளக்கங்களை நுழைப்பதற்கு இடமளிக்கும் வகையில்தான் அமைந்துள்ளது. ஆனால் சமூகத் தடைகளைக் கடந்து புது வழியில் செல்வதற்கு அது வழிகாட்டவில்லை” என்கிறார் வரலாற்று ஆய்வாளர் கோசாம்பி.

- பல்வேறு சிந்தனைகளைக் கொண்டிருந்த மக்களின் மனநிலை மாறத் தொடங்கிய நிலையில், இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கி.பி.319ஆம் ஆண்டில் சந்திரகுப்தன் என்ற உள்நூர் படைத் தலைவன், பாடலி புத்திரத்தில் ஒரு பேரரசை உருவாக்கினான். கோசலம், மகதம் ஆகிய பகுதிகளிலும் தனது ஆட்சியைப் பரவச் செய்து 16 ஆண்டுகாலம் ஆட்சி செலுத்தினான். தொடர்ந்து அவனது மகன் சமுத்தரகுப்தன் தனது எல்லைகளை மேலும் விரிவுபடுத்தினான். சந்திரகுப்தனுக்குப் பிறகு அவனது மகன் இரண்டாம் சந்திரகுப்தன் பதவிக்கு வந்து, தனது பெயரை விக்ரமாதித்தன் என்று மாற்றிக் கொண்டான்.
- குப்தர்கள் தங்கள் ஆட்சி எல்லைப் பகுதிகளை விரிவாக்கி, ஒரு பேரரசை நிறுவினார்கள். அதற்கு வழிமுறைகளைக் காட்டியது கீதையின் கற்பிதங்களே என்கிறார் நூலாசிரியர். குப்தர்கள் ஆட்சியில், பார்ப்பன ஆதிக்கம் மீண்டும் நிலை நாட்டப்பட்டது. இந்த ஆட்சியில் மக்களின் சமூகப் பொருளாதாரம் வளர்ச்சியடைந்தது உண்மை தான் என்று கூறும் நூலாசிரியர், அதற்கு, நாட்டு நிர்வாக அமைப்பில் பவுத்த புரட்சி நிறுவி இருந்த நல்ல அடித் தளங்கள் தான் காரணமே தவிர, குப்தர்களது திறமையல்ல என்று நூலாசிரியர் கூறுகிறார்.
- பவுத்தப் புரட்சியின்போது அமு லில் இருந்த சமூக நடைமுறைகள் அனைத்தும், குப்தர்கள் ஆட்சியில் மாற்றியமைக்கப்பட்டன. பார்ப்பன புரோகிதங்களும், சாதியமும், யாகங்களும், சடங்குகளும் முக்கியத்துவம் பெற்றதோடு, பார்ப்பனர்களுக்கு, குப்தர்கள் ஏராளமாக நிலங்களையும் வழங்கி னார்கள். பசுக்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு தானமாக வழங்கப்பட்டன. மக்கள் மொழியான ‘பிராகிருதம்’ ஒழிந்து, சமஸ்கிருதம் அரசு மொழி யாகியது.
- குப்தர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த ஆரியபட்டர் (கி.பி.476) கிரேக்க, எகிப்திய, பாபிலோனிய மொழிகளிலிருந்த வானவியல், கணிதம் பற்றிய

குறிப்புகளைக் கற்றுத் தேர்ந்திருந்தார். அந்த அடிப்படையில் கோப்பர்நிக்கஸ் காலத்துக்கு முன்பே, கி.பி.499இல் சூரிய மண்டலம் பற்றிய கருத்துகளை வெளியிட்டார். பூமி தனது அச்சில் சுழன்று வரும் கோளம் என்றும், பூமி மற்றும் சந்திரன் நிழல்களே கிரகணங்கள் என்றும், ஆண்டுக்கு 365.3586805 நாட்கள் என்றும் அவர் கூறினார். ஆரியபட்டர், சோதிடம், சாதகம் ஆகியவற்றை அறிவியல் அல்ல என்று புறக்கணித்தார். ஆனால், ஆரியபட்டரின் புரட்சிகர கருத்துகளை, பார்ப்பனர்களும், குப்த ஆட்சியாளர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மாறாக, அதே காலத்தில் வாழ்ந்தவராக மிகிரர் என்ற பிற்போக்குவாதி, வானவியலை சோதிடம், சாதகம், கணிதம் என்று மூன்றாகப் பிரித்து, சோதிடத்துக்கும், சாதகத்துக்கும் முக்கியத்துவம் அளித்தார்.

பார்ப்பனர்கள் ஆர்யபட்டரைப் புறக்கணித்து வராகமிகிரரை ஏற்றுக் கொண்டனர். வானவியல், கணிதம் ஆகியன வளர்ச்சி அடையாமல் தடுத்தனர். (இந்தியாவின் செயற்கைக் கோள் ஒன்றுக்கு ‘ஆர்யபட்டர்’ என்று பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது.)

- குப்தர்கள் ஆட்சியில் சட்ட நூல்கள், ஓவியம், சிற்பம், கட்டிடக் கலை பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன. ஏராளமான புராணக் கதைகளும் அப்போதுதான் உற்பத்தியாயின. ஆனாலும் கலை, இலக்கியம், அறிவியல் ஆகிய அனைத்திலும் பார்ப்பனிய உற்பத்திகள் கீழ்த்தரமானவையாகவும், சொந்த முயற்சியின்றி திருடப்பட்டதாகவும் இருந்தன என்கிறார் நூலாசிரியர் பசாஸ்.
- பவுத்தம் உருவாக்கிய மக்களாட்சி தத்துவத்தை ஒழித்தது குப்தர்களே என்கிறார் வரலாற்று ஆய்வாளர் ஆர்.சி.மஜும்தார் புதிய கலை இலக்கியங்களை உற்பத்தி செய்த பார்ப்பனர்கள், பழைய சாத்திரங்களில் மாற்றம் செய்வது, இடைச் செருகுவது, புதிதாக சேர்ப்பது என்ற அனைத்து கபட வேலைகளையும் செய்தனர். பார்ப்பனர்களின் முக்கிய எதிரியான கவுதம புத்தர் - இந்துக் கடவுளான விஷ்ணுவின் ஒன்பதாவது அவதாரமாக குப்தர்கள் காலத்தில் அறிவிக்கப்பட்டார்.

தொகுப்பு: விடுதலை இராசேந்திரன்

இராமானுஜர் சீர்திருத்தம் - நாமத்தை பூணூலை காப்பாற்றியதே தவிர சமத்துவத்தை உண்டாக்கியதா?

பெரியார்

நிதானமும், சாந்தமும், பொறுமையும், கட்டுப்பாடும் கொண்டு வெறுப்பில்லாமலும், துவேஷமில்லாமலும் நல்ல வார்த்தையும், கூட்டுறவிலும், நயமாகவும், கெஞ்சியும் நமது நாட்டில் எத்தனை காலமாக (சீர்திருத்தம்) செய்து வந்திருக்கிறது? இதுவரை செய்து வந்த சீர்திருத்தங்கள் என்ன ஆயிற்று? இன்னும் எத்தனை நாளைக்குப் பரீட்சைப் பார்ப்பது என்கிற விஷயங்களை யோசித்தால் மேற்கண்ட வார்த்தைகள் சீர்திருத்தத்திற்கு விரோதிகளாயுள்ளவர்களிடம் மரியாதை பெறுவதற்காகவும், தங்களது சொந்த புகழுக்காகவும், பெருமைக்காகவும் பேசப்பட்ட வார்த்தைகள் அல்லது பலவீனத்தின் தோற்றம் என்று ஏற்படுமே ஒழிய வேறொன்றுமே இருக்காது. சிலர் இம் மாதிரியான நமது அபிப்பிராயத்திற்கு விரோதமாய் சில பெரியோர்களான விவேகானந்தர், காந்தி முதலியோர்களுடைய வார்த்தைகளை எடுத்துக் காட்டுவார்கள். இம்மாதிரியான அப்பெரியோர்களுடைய வார்த்தைக்கு நான் முற்றும் முரண்பட்டவன் என்பதை நான் கண்ணியமாய் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். காரணம், அவ்வார்த்தைகள் சொன்ன பெரியோர்களை சுவாமியாகவும், மகாத்மாவாகவும் மக்கள் கொண்டாடினார்கள்; கொண் டாடுகிறார்கள்; படம் வைத்து பூசிக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இவ்வார்த்தைகளால் சீர்திருத்தம் வேண்டிய மக்கள் அடைந்த கதியென்ன? எந்த ஒரு அபிப்பிராயத்தையும் அதனால் ஏற்படும் பலனைக் கொண்டுதான் மதிக்க வேண்டுமே ஒழிய வார்த்தை யினுடைய

இனிப்பைக் கொண்டும், அழகைக் கொண்டுமே மதிப்பது அறிவுடைமை ஆகாது என்று சொல்லுவேன்.

சீர்திருத்தம் வேண்டியவர்கள் இதுவரை காட்டின பொறுமையும், கெஞ்சின கெஞ்சும் பேசின இனிமையான வார்த்தையும் போதாது என்று யாராவது சொல்ல முடியுமா என்று கேழ்க்கின்றேன்; அல்லது மக்கள் படும் கஷ்டம் அவர்கள் அறிவு அடைந்த தன்மை அதனால் நாடு கெட்ட நிலைமை ஆகியவைகள் இப்பொறுமையினுடையவும், சாந்தத்தினுடையவும் கெஞ்சுவதனுடையவும் பரீட்சைக்குப் போதாது என்றாவது யாராவது சொல்ல முடியுமா? எனவே, பொறுமையும், சாந்தமும், சகிப்புத் தன்மையும், இவ்விஷயத்தில் காரியத்தின் அனுகூலத்தை உத்தேசித்துக் காட்டப்பட வேண்டியதே அல்லாமல், வெறும் பொறுமைக்கும், சாந்தத்திற்கும் உருவாம் என்கின்ற பெயர் பெறுவதற்கல்ல.

அன்றியும் சிலர் சீர்திருத்தம் செய்வதன் மூலம் பழைய சின்னங்களையும், ஓவியங்களையும், கலைகளையும் அழித்து விடாதீர்கள் என்கின்றார்கள். இந்தக் கூட்டத்தார்கள் எந்தப் பழைய சின்னம், ஓவியம், கலை முதலியவைகளை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு சொல்லுகிறார்களென்று நான் கண்ணியமாய் நினைக்கின்றேனோ அந்தச் சின்னமும் ஓவியமும் கலைகளுமேதான் நம்மையும் நம் மக்களையும் நமது நாட்டையும் பாழாக்கியதுடன், ஒவ்வொரு அறிவாளி மனதிலும் சமுதாய சீர்திருத்தம், செய்து தீரவேண்டும், இல்லாவிடில் வேறு எந்த விதத்திலும் நமக்கு கதி

மோட்சம் இல்லை என்கின்ற நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டது.

உதாரணமாக இராமானுஜர் நாமத்தையும், பூணூலையும் பழைய சின்னம் என்பதாகக் கருதி அதை வைத்துக் கொண்டு 'பறையன்' என்பவர்களை யெல்லாம் பிடித்து நாமமும், பூணூலும் போட்டு மக்களைச் சமத்துவம் அடையச் செய்வது என்பதான சீர்திருத்தம் செய்தார் என்பதாகச் சொல்லப் படுகின்றது. இதனால் பழைய சின்னம் காப்பாற்றப்பட்டதே தவிர, மக்களுக்கு சமத்துவம் கிடைத்ததா? சமத்துவ உணர்ச்சி உண்டாயிற்றா? நாமமும் பூணூலும் உடையவர்களுக்குள்ளாகவே உயர்வு தாழ்வும், அதுகள் இல்லாத வர்களை தாழ்மையாய்க் கருதுவதும் இன்று சூரியன் போல் துலங்குகிறது. மற்றும் பழைய சின்னங்கள் என்பதான கோயில்களை எடுத்துக் கொள்வோம். கோயில் என்றால் சர்வ சக்தியும், சர்வ வல்லமையும், சர்வ தயாபரத் தன்மையும் கொண்ட கடவுள் என்பவர் இருக்குமிடம் என்றும், அவரை வணங்க வேண்டிய இடம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

அதை மக்கள் உணர்ந்து உய்வதற்கே உண்டாக்கப்பட்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிச் சொல்லப்படும் கோயில்களின் நிலைமை என்ன? அதனால் மக்களுக்கு ஏற்படும் பலன் என்ன? தற்காலம் என்ன காரியங்களின் கொடுமைகள் சகிக்கமாட்டாமல் சீர்திருத்தம் வேண்டும் என்று மக்கள் கருத இடம் கொடுத்ததோ அந்தக் காரியங்களுக்கு எல்லாம் இந்த சர்வ சக்தியும், சர்வ வல்லமையும், சர்வ தயாபரத் தன்மையும் கொண்டதாக கடவுள் என்பது குடி இருப்பதாகச் சொல்லும் கோயில்களே காரணமாயிருக்கின்றது என்பதையாராவது மறுக்க முடியுமா? பழைய ஓவியங்கள் என்பதுகளை எடுத்துக் கொண்டால் அதுவும் உண்மையான சீர்திருத்தத்திற்கு எவ்வளவு தடையாய் இருக்கின்றது என்பது விளங்காமல் போகாது. அது போலவே பழைய கலைகள் என்பதுகளை எடுத்துக் கொண்டால் அதுவே ஒரு மலையாக இருக்கும்.

உதாரணமாக வேதம் என்றும், சாஸ்திரம் என்றும் புராணம் என்றும் சொல்லப்படு வனவாகிய மனித வர்க்கத்தின் வாழ்க்கை

நலத்திற்கு இலக்காக உண்டாக்கப்பட்டது என்று சொல்லும் படியான ஆதாரங்களும், அவைகளுள் முக்கியக் கலைகளாகக் கொண்டாடப்படும் பல புராணங்களும் இது வரை மக்களுக்கு என்ன நன்மையைக் கொடுத்து வந்திருக்கின்றது என்று யோசித்துப் பாருங்கள். அதிலும் தென் இந்திய வாசிகளும், அவர்களுள் சிறந்த பண்டிதர்கள் என்பவர்களும் பக்தி விசுவாசத்துடனும், கலா ஞானத் துடன் கொண்டாடும் புராணங்கள், இதிகாசங்களாகிய பாரதம், இராமாயணம், சிவபுராணம், விஷ்ணு புராணம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடல் புராணம் என்பவைகள் போன்ற கலைகளால் இதுவரை மக்களுக்கு ஏற்பட்ட பலன் என்ன? அவைகளில் காணப்படாத மனித தத்துவத்திற்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் விரோதமான காரியங்கள் வேறு எந்தக் கலைகளிலாவது, கலைகள் அல்லாத வெறுக்கப்பட்ட புஸ்தகங்களிலாவது, வெகு கீழ்த்தர மக்கள் கூட்டத்தின் நடவடிக்கையிலாவது காண்கின்றோமோ என்பதைச் சற்று கவனித்துப் பாருங்கள்.

அன்றியும் எவ்வித சீர்திருத்தத்தையும் தடைசெய்யும் படியான முட்டுக்கட்டைகள் அக்கலைகள் என்பதற்குள் மலிந்து கிடக்கின்றதா இல்லையா என்பதைச் சற்று பொது நோக்குடன் யோசித்துப் பாருங்கள்.

இன்றைய தினம் அறிவாளிகள் வெகு கவலையுடன் செய்ய ஆசைப்படும் சீர்திருத்தங்களுக்கு எதிரிகளாயிருப்பவர்கள் தங்களுடைய அதிக பலம் பொருந்திய ஆயுதங்களாக இந்தப் பழைய சின்னங்கள், ஓவியங்கள், கலைகள் என்பதையே உபயோகித்துக் கொண்டு அதாவது அவைகளிலிருந்தே ஆதாரங்கள் எடுத்துக்காட்டி சீர்திருத்தக்காரர்களை எதிர்த்து தடையுத்தம் செய்கின்றார்களா இல்லையா என்பதை நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள்.

ஆனால், அச்சின்னங்களுக்கும் கலை களுக்கும் வக்காலத்து பேசுபவர்களால் சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கும் அனுகூலமான ஆதாரங்கள் அவைகளில் எங்கேயோ இருப்பதாக சொல்லப் படுகின்றது. அது வெறும் மயக்கம் என்பதும் நம்மை ஏமாற்றுவதற்கு உபயோகப் படுத்தக் கூடியது என்பதும் எனது அபிப்பிராயம்.

ஏனெனில், அவைகள் எல்லாம் கடவுள்

**இது வரை மதமானது உலகத்திற்கு
எவ்விதமான பலனையும் கொடுத்திருப்பதாய்
விளங்கவில்லை. எந்த மதக்காரனுக்காவது
ஒரு சாந்தி ஏற்பட்டிருப்பதாய்த் தெரியவில்லை
ஆனால் மதச்சண்டைக்கும் மதப்
பிரசாரத்திற்கும் குறைவில்லை.**

வந்து நேரில் செய்ததாகவும், மற்றும் நம்மால் தாங்க முடியாத நிபந்தனைகள் கொண்டதும் மனிதன் நம்பமுடியாததும், மனிதத் தன்மைக்கு மீறினதுமான சம்பவங்கள் கொண்டது மாக இருக்கின்றனவேயன்றி, அனுபோகத்தில் இருக்கின்றதாகவோ அனு போகத்திற்கேற்றதாகவோ எடுத்துக் கையாளக் கூடியது அதில் ஒன்றும் காணக் கூடுவதில்லை. அப்படி காணக்கூடியது என்பதாக எதையாவது எடுத்து வியாக்கியானம் செய்யக் கூடியதாகயிருந்தாலும் அதை யாரும் ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டும் என்று நிர்பந்திக்கவோ அமுலில் கொண்டுவரச் செய்யவோ அது உபயோகப்படுவது மில்லை.

உதாரணமாக, பறையன், பள்ளன் என்பவர்கள் (கொடுமை செய்யப்பட்டவர்கள்) எல்லோரும் கோயிலுக்குள் போனதாகவும் கடவுள் ஏற்றுக் கொண்டு தனக்குள் ஐக்கியப் படுத்திக் கொண்ட தாகவும் சொல்லப்படுவதை பழைய கலைகளாக உபயோகிக்கின்றார்கள். ஆனால், அவை இப்போது ஏன் அனுபோகத்தில் இல்லையென்றால் அந்தப் பறையன் வேறு, இந்தப் பறையன் வேறு என்று சொல்லி வெளியே தள்ளி விடுகின்றார்கள். இந்த கலையை எதற்காகக் காப்பாற்ற வேண்டும்? மனிதருக்குத்தான் பறையனில் வித்தியாசமிருக்குமே ஒழிய சாமிக்குக் கூடவா வித்தியாசம் என்றால், கலைகளுக்கு ஆபத்து வந்து விட்டது என்கிறார்கள்.

ஆகவே இந்நாட்டிலுள்ள பழைய சின்னங்களையும், ஓவியங்களையும், கலைகளையும் காப்பாற்றிக் கொண்டு சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றவர்கள் என்றைக்குமே வெற்றி பெறமாட்டார்கள் என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன். இதுவரை நமது நாடு சீர்திருத்தப் பலன் அடையாததற்கு இந்த

உணர்வுக்காரர்களேதான் முக்கிய காரண கர்த்தர்கள் என்றும் சொல்லுவேன். எனவே இந்த சில உரைகளால் சீர்திருத்தக்காரர்கள் நிலைமையைப் பற்றிப் பேசினேன்.

சீர்திருத்தப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்

முதலாவது கடவுளும், மதமுமே முக்கியமாய்க் கவனிக்கப்பட வேண்டியிருக்கின்றது. ஏனெனில், முன்பு நான் சொன்னது போல நம்முடைய சீர்திருத்தத்திற்கு இவ் விரண்டுமே விரோதமாய் உபயோகப்படுத்தப் பட்டு வருகின்றது.

கடவுளைப் பற்றி இங்கு நான் அதிகமாகப் பேசுவரவில்லை. அதைப்பற்றி எவ்வளவு குறைவாகப் பேசுகிறோமோ அவ்வளவும் நல்லதென்றே சொல்லுவேன். ஏனெனில் அது ஓட்டைக் குடத்தில் தண்ணீர் சேந்துகின்ற மாதிரி இழுக்கும்போது குடம் நிறைய தண்ணீர் மொண்டு பாரமாய் வரும் - மேலே வந்து சேரும்போது வெறுங் குடமாயிருக்கும். எத்தனை நாளைக்கு இதை வேலையில் இருந்தாலும் தண்ணீர் வந்து கரை சேராது. அதைப் போலவே கடவுள் என்பது வீண் தர்க்கத்திற்கேற்ற பேச்சே ஒழிய காரியத்திற்கேற்ற பேச்சல்ல. இதுவரையில் வாதம் செய்தவர்கள் கண்ட முடிவுகளில் மிகவும் முக்கியமானது நமது கண்ணுக்கும், மனதிற்கும், அறிவின் உணர்ச்சிக்கும் எட்டாத ஏதோவொன்று இருக்கின்றது என்றும், அதிலும் தேர்ந்த முடிவாக நம்பினால்தான் உண்டு என்றும் சொல்லும் படியானதுகளே ஆகும். இதற்காக மனத்திற்கும், கண்ணுக்கும், அறிவுக்கும் எட்டாத ஒன்றை ஏற்றுக் கொண்டு தக்க ஆதாரம் இல்லா விட்டாலும் நம்பித்தான் ஆக வேண்டும். நாம் யாரைத் தொந்திரவு செய்வது? அல்லது அம்மாதிரியான தொந்தரவினால் யாருக்குத்தான் என்ன லாபம்?

அடுத்தாற்போல் மதம் என்பதைப் பற்றியோவென்றால் அது ஒரு பொருளற்ற தன்மையது. என்னவெனில், இது வரை மதமானது உலகத்திற்கு எவ்விதமான பலனையும் கொடுத்திருப்பதாய் விளங்கவில்லை. எந்த மதக்காரனுக்காவது ஒரு சாந்தி ஏற்பட்டிருப்பதாய்த் தெரியவில்லை ஆனால் மதச்சண்டைக்கும் மதப் பிரசாரத்திற்கும் குறைவில்லை.

ஒவ்வொரு மதக்காரனும் தன் மத மூலமாகத் தான் மக்கள் முழுவதும் மோட்சத்திற்குப் போக முடியுமென்றும், தன்தன் மதத் தலைவன்தான் கடவுள் மகனென்றும், கடவுள் தூதன் என்றும், கடவுள் அவதாரம் என்றும், அவரவர்கள் சொன்னதுகள் எல்லாம் கடவுளால் சொல்லப் பட்டதுதான் என்றும் சொல்லுகின்றார்கள். இவர்களுக்குள்ளும் கிளைகள் பல இருக்கின்றன. இதில் யார் மெய்யர்களாகயிருக்க முடியும் என்று கண்டுபிடிக்க முடிவதில்லை. ஒவ்வொரு மதக்காரனும் அவனவன் மதத்தை நம்பாதவனுக்குப் பாவம் என்றும் நரகம் என்றும் சொல்லுகிறான். மனிதனாகப் பிறந்தவன் இந்த மதத்திற்காக எத்தனை நரகத்திற்குத்தான் போய் வருவது? பொதுவாக மனிதர்களை கடவுளிடத்தில் அனுப்புவதற்கு இத்தனை ஏஜண்டுகள் வேண்டுமா? இவர்களுக்குள் இத்தனைப் போட்டிகள் வேண்டுமா? இந்த மனிதர்கள் கடவுளை அடைய இந்த மதத் தலைவர்களுக்கு இவ்வளவு கவலையா என்பவைகளை நிதானமாய் நடுநிலையிலிருந்து யோசித்துப் பார்ப்பீர்களானால் மதத்தின் அசம்பாவிதமும் ஆபாசமும் விளங்காமற் போகாது.

எப்படி ஒரு மனிதன் மக்களின் நலத்திற்காகவும் பாதுகாப்புக்காகவும் தான் அரசனாக வேண்டும் என்று கருதி ஒரு அரசாங்கத்தை ஸ்தாபித்து, பிறகு மக்கள் நலம் மறைந்து தான் அரசாட்சியை விஸ்தரிப்பதில் கவலைகொண்டு, கொலை முதலியவைகளைச் செய்து, அயல் நாடுகளைப் பிடிக்கும் கவலையில் மூழ்கியிருக்கின்றானோ அதுபோலவே மக்கள் நலத்திற்கு மதம் என்று சொல்லி மதத் தலைவனாகி, கடவுள் மகனாகி, தூதனாகி, அவதாரக் காரனாகி, உலகத்திலுள்ள மக்களை எல்லாம் தன் மதத்தில் சேர்க்கும் ஆசைகொண்டு, ஆள் பிடிக்கும் கவலையில் மூழ்கி இறக்கின்றான் என்பதே மத சம்பந்தமான எனது அபிப்பிராயமே யொழிய மதத் தலைவர்கள் கடவுளால் அனுப்பப்பட்டவர்கள் என்றாவது, அவர்கள் சொன்ன தெல்லாம் கடவுளால் சொல்லப் பட்டவைகள் என்றாவது அவர்களிடத்தில் கடவுள் தன்மைகள் இருந்தது என்றாவது ஒப்புக்கொள்வது முடியாத காரியமாயிருக்கின்றது. ஏனெனில் இவைகளை யெல்லாம் ஒப்புக் கொள்வ தானால் பல

கடவுள்களையும், பல ஏஜண்டுகளையும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. ஒரு கடவுள் பாடே திண்டாட்டத்தில் இருக்கும் போது பல கடவுள்கள் சங்கதி எப்படி நிலை நிற்க முடியும்? ஆதலால் மதம் என்பதை கடவுள் என்பவனிடத்தில் சம்பந்தப்படுத்துவது பொருத்த மற்றதாகும்.

மற்றபபடி மதம் என்பது மனித வாழ்க்கைக்கான கொள்கைகளை வகுத்து அந்தந்த நாட்டு நிலைமைக்குத் தக்கபடி ஏற்படுத்தப்பட்டது அல்லது வகுக்கப்பட்டது என்று சொல்வதானால் ஒருவாறு அதைப்பற்றி யோசிக்கலாம். அதுவும் அந்தந்த கால நிலைமைக்குத் தக்கபடி கொள்கைகளை மாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய தன்மையை உடையது என்பதானால் மாத்திரம் தான் மதத்தைப் பற்றி யோசிக்கலாம். அப்படிக்கில்லாமல் மாற்ற முடியாதது, கடவுளின் மகனோ, தூதனோ, அவதாரமோ சொன்னது, கடவுள் தன்மை பொருந்தியது, அதனருகில் வேறுயாரும் நெருங்குகூடாதென்று சொல்வார்களானால் அந்த மதங்களை மதங்களாகவே (ஆணவம்) கருதி அவற்றை ஒழிக்க முயற்சிக்க வேண்டியது சமுதாய சீர்திருத்தக்காரர்களின் முக்கிய கடமைகளில் முதன்மையான கடமையாகும்.

ஏனெனில், சமுதாயச் சீர்திருத்தம் என்பது காலத்திற்கு ஏற்ற வண்ணம் அறிவுக்கு ஏற்ற வண்ணம் மாறுபாடுகளைச் செய்ய ஒப்புக் கொள்ளுவதே யாகும். எனவே அத்தகையவர்கள் முன்னால் “எக்காலத்திலும் எந்த நிலையிலும் மாற்றப்படக் கூடாது” என்கின்றதான மதத்தடைகள் வந்து குறுக்கிடுமானால் எந்த விதத்தில் அவற்றை வலம் வந்து வணங்கிக் கொண்டிருக்க முடியும்?

கொஞ்சமும் கலங்காது உறுதியுடனும் தைரியத்துடனும் தகர்த்தெறிய எவன் முன்னுக்கு வருகின்றானோ அவன்தான் சமுதாய சீர்திருத்தத் துறையை அணுக முடியும் என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். சமுதாய சீர்திருத்தக்காரர்கள் அடுத்தபடி கவனம் செலுத்த வேண்டியது.

‘குடிஅரசு’ 2.12.1928

தேசியக் கல்விக் கொள்கை: விளிம்பு நிலை மனிதர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதி

1920ஆம் ஆண்டு வரை, ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் பெண்களுக்குப் பட்டம் அளிக்கப்படவில்லை. ஜார்ஜ் ஆர்வெல் எழுதிய 'விலங்குப்பண்ணை' (animal farm), '1984' போன்ற புதினங்கள் இன்றும் பல நாடுகளில் தடை செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. எழுத்தறிவு இல்லாதவர்களுக்கு ஒட்டுரிமை இல்லை என்ற நிலையைக்கூட வரலாறு பதிவு செய்திருக்கிறது. இவை அனைத்தும், கல்வி என்பது ஒரு மனிதனுக்கு என்னவெல்லாம் பெற்றுத்தரும் என்பதற்கான அடையாளச்சான்றுகள். துப்பாக்கிகளைவிடவும் புத்தகங்களைப் பார்த்து பயப்படும் ஆட்சியாளர்கள் உண்டு என்பதைத்தான் கல்வி என்னும் கருவி காலந்தோறும் நிரூபித்து வருகிறது. அதனாலேயே அது எந்தவிதத்தில் எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது என்பதையும் உற்று நோக்க வைக்கிறது.

'இந்தியாவில் மையப்படுத்தப்பட்ட கல்வி (India centred education) என்பதே குறிக்கோள்' எனத் தொடங்கும் தேசியக் கல்விக் கொள்கை, என்னவெல்லாம் பேசி இருக்கிறது என்பதை எவ்வளவு உற்று நோக்குகிறோமோ, அதைப் போலவே அதை எப்படிப் பேசியிருக்கிறது என்பதையும் பார்ப்பது அவசியம்.

கல்வி என்பது, எப்படிப்பட்ட ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்? கல்வியாளர் பாவ்லோ ஃப்ரெய்ரே, 'ஆதிக்கத்துக்கான பண்பாட்டு நடவடிக்கையாக இருந்தாலும் சரி... விடுதலைப் பண்பாட்டு நடவடிக்கையாக இருந்தாலும் சரி... இந்த நடவடிக்கைகளில் கல்விமுறை முக்கியப் பங்காற்றுகிறது. இருக்கிற சமூக அமைப்புக்குத் தக்கபடி மனிதரை வசப்படுத்துவதற்காக அல்லது இருக்கும் சமூக அமைப்பைக் கவிழ்த்து மனிதரின் விடுதலைக்கு வழிவகுப்பதற்காக மட்டுமே கல்வி இருக்க முடியும். இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட நடுநிலையான கல்வி என்ற ஒன்று கிடையவே

கிடையாது. கல்வி என்பது, ஓர் அரசியல் செயல்பாடு. அதிகாரத்தைப் பகுப்பாய்வு செய்யாமல் கல்வியைப் பகுப்பாய்வு செய்ய முடியாது' என்கிறார். (நன்றி: பேராசிரியர் அ.மார்க்ஸ், 'மாற்றுக்கல்வி பாவ்லோ ஃப்ரெய்ரே சொல்வதென்ன?')

கல்வி என்பது, மனிதனுக்கு விடுதலை அளிக்கும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், புதிய கல்விக் கொள்கை வரைவோ, குழந்தைகளின் கல்விக்காகச் செலவு செய்யப்படும் பணம், மிகச் சிறந்த முதலீடாக (ஒரு ரூபாய் முதலீடு செய்தால், பத்து ரூபாயோ அல்லது அதற்கு மேலாகவோ கிடைக்கும்) இருக்கும் எனக் கூறுகிறது. கல்வி என்பது போதனை மட்டுமே அல்ல, மாணவர்களை முழுமையான வளர்ச்சியுடைய மனிதர்களாகவும் மாற்றுவதும் தான் என்று பல இடங்களில் அழுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், அதற்குத் தேவையான முன்னெடுப்பு களையும் இந்தக் கல்விக் கொள்கை எடுக்கிறதா என்று நாம் கேள்வி கேட்பது அவசியமாகிறது.

ஏனெனில், அனைத்து மாநிலங்களிலும் பிள்ளைகளுக்கு சத்துணவில் முட்டை அளிப்பதே பெரும் கனவாக இருக்கும்போது, சத்துணவு என்பது எப்படிப்பட்ட ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று விரிவாகக் கூறியிருக்க வேண்டும். அதைப் பற்றி எதுவுமே இதில் கூறப்படவில்லை. அனைவருக்கும் கல்வி என்ற லட்சியத்துடன் எழுதப்பட்ட கல்விக் கொள்கையெனில், அது மாணவர்களின் கற்றல் குறைபாடுகளைப் பற்றி எடுத்துரைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால், டிஸ்லெக்சியா (Dyslexia), டிஸ்கிராபியா (dysgraphia) போன்ற சிறப்புக் குழந்தைகளுக்கான வார்த்தைகள் கூட இடம்பெறாத கல்விக் கொள்கை வரைவில், குழந்தைநேய வகுப்பறைகள் எந்தளவுக்குச் சாத்தியம்?

கிட்டத்தட்ட ஐநூறு பக்கங்கள்கொண்ட இந்தக் கல்விக் கொள்கையின் வரைவில், 'குழந்தைகளின் சிறப்புத் தேவை' (children with special needs) என்னும் தலைப்புக்கு இரண்டு பக்கங்கள் மட்டுமே ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. அதிலும், உடல் சார்ந்த தேவைகளான சக்கர நாற்காலிகள், பிரெயில் புத்தகங்கள் என்று அடிப்படைத் தேவையாக என்ன வேண்டுமோ, அவற்றை மட்டுமே எழுதியிருக்கிறார்கள். குழந்தைகளுக்கு மனரீதியாக, அறிவுரீதியாக என்ன தேவைப் படுமோ, அவற்றைப் பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடவில்லை.

வெற்றி என்பதையும் தோல்வி என்பதையும் ஒரு குழந்தைக்கு ஆரோக்கியமான வகையில் உணர்த்தவேண்டும். அது, அவர்களைச் செழுமையானவர்களாக மாற்றும். ஆனால், மூன்று, ஐந்து மற்றும் எட்டாம் வகுப்புகளில் நடத்தப்படும் சென்சஸ் தேர்வுகளின் தோல்வி என்பது, ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் ஒவ்வொரு வகையில் அல்லவா போய்ச் சேரும்! எட்டாம் வகுப்பில் தோல்வி என்பது ஒரு நகரத்துக் குழந்தைக்கு, 'கடுமையாக உழை... அடுத்த முறை வெற்றிபெற வாழ்த்துகள்' என்பதாகவும், கிராமத்துக் குழந்தைக்கு மில் வேலைக்கான துருப்புச் சீட்டாகவும், மலைவாழ் பெண்பிள்ளைக்கு குழந்தைத் திருமணமாகவும் மாறும் அபாயங்கள் இருக்கின்றன. அதனாலேயே இந்தத் தேர்வு முறையை அச்சத்துடன் அணுக வேண்டியிருக்கிறது.

மனப்பாடத்திலிருந்து விலகியிருப்பது அவசியம் என்று உரைக்கப்படும் இதே கல்விக் கொள்கை, நுழைவுத்தேர்வுகள் எல்லாம் தேசிய தேர்வு அமைப்புமூலம் (national testing agency) நடத்தப்படும் என்று தெரிவிக்கிறது. அனைவரையும் அரவணக்கும் மாற்றுக்கல்வி

நோக்கி நடக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கும் நாம், குறுகியகால இடைவெளியில் பயிற்சி மையங்களை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும் என்று கசக்கிப்பிழிவது எந்த வகையில் நியாயம்? ஏற்கெனவே ஐ.ஐ.டி., நீட் போன்ற நுழைவுத் தேர்வுகள் சமூகத்தில் உயர்ந்த படிநிலையில் இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே எட்டும் வாய்ப்பாக இருக்கும்போது, இந்த நுழைவுத்தேர்வு முறையை மேலும் நீட்டிப்பது விளிம்புநிலை மனிதர்களுக்கு மேலும் அநீதி இழைப்பதாக மட்டுமே முடியும்.

வெற்றி என்பதையும் தோல்வி என்பதையும் ஒரு குழந்தைக்கு ஆரோக்கியமான வகையில் உணர்த்தவேண்டும். அது, அவர்களைச் செழுமையானவர்களாக மாற்றும்.

மும்மொழிக்கொள்கை, ஒன்பதாம் வகுப்பிலிருந்தே தொழிற்கல்வி, வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களை இந்தியாவில் அமைப்பது, பிரதமரின் தலைமையில் ராஷ்டிரிய சிக்ஷா ஆயோக் அமைப்பது என்று இந்த வரைவில் விமர்சனப் பார்வையுடன் விவாதிக்க இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. இவை அனைத்திலும் நாம் பார்க்க வேண்டிய அளவுகோல், இந்தக் கொள்கைகள் தற்போது இருக்கும் கல்விசார் சூழ்நிலையை மேலும் வலிமையாக்குகின்றனவா அல்லது வலிமையிழக்கச் செய்து விளிம்புநிலை மாணவர்களுக்கு அநீதி இழைக்கின்றனவா என்பதுதான்.

எந்த வகைப் பாகுபாடாக இருந்தாலும், குழந்தைகளுக்கு இழைக்கப்படும்போது அது வன்முறையாகத்தான் இருக்கும். அனைத்துத் தடைகளும் உடைபடும் வரை, 'மெரிட்' என்பதும் பொருளற்ற ஒன்றாகவே இருக்கும்.

சிவ. உறுதிமொழி - பத்திரிகையாளர்

புரட்சிப்

பெரியார் முழக்கம்

கிராவிடர் விடுதலைக் கழக வார ஏடு

www.dvkperiyar.org

ஆண்டுக் கட்டணம் ரூ.200

தொடர்புக்கு: ஆசிரியர், 29, பத்திரிகையாளர் குடியிருப்பு, திருவள்ளூர் நகர், திருவான்மியூர், சென்னை-41.

© 7373684049 - periyarmuzhakkam@gmail.com

தீவாளி, நல்விழா நாளா?

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

நரகனைக் கொன்றநாள் நல்விழா நாளா?
நரகன் இறந்ததால் நன்மை யாருக்கு?
நரகன் என்பவன் நல்லனா? தீயனா?
அசுரன்என் றவனை அறையின் றாரே?
இராக்கதன் என்றும் இயம்புகின் றாரே?
இப்பெய ரெல்லாம் யாரைக் குறிப்பது?
இன்றும் தமிழரை இராக்கதர் எனச்சிலர்
பன்னு கின்றனர் என்பது பொய்யா?
இவைக ளைநாம் எண்ண வேண்டும்.
எண்ணா தெதையும் நண்ணுவ தென்பது
படித்தவர் செயலும் பண்பும் ஆகுமா?
வழக்கம் என்பதில் ஒழுக்கம் இல்லையேல்
கழுத்துப் பேயினும் கைக்கொள வேண்டாம்.
ஆயிரம் கோடி ஆண்டு செல்லினும்
தூயது தூயதாம் துரும்பிரும் பாகாது!
'உனக்கெது தெரியும் உள்ளநா ளெல்லாம்
நினத்து நடத்திய நிகழ்ச்சியை விடுவதா?'
என்று கேட்பவனை 'ஏனடா குழந்தாய்!
உனக்கெது தெரியும் உரைப்பாய்' என்று
கேட்கும்நாள் மடமை கிழிக்கும்நாள் அறிவை
ஊட்டும்நாள் மானம் உணருநாள் இந்நாள்.
தீவா வளியும் மானத் துக்குத்
தீ-வாளி ஆயின் சீஎன்று விடுவீரே!

Printed by K.RAJENDRAN. Published and Owned by K.RAJENDRAN and Printed at BEAUTIFUL PRINTER, 27/65, Devaraj Street, Royapettah, Chennai-600014 and Published at Old No.29, New No.16, 1st Street, Journalists Colony, Srinivasapuram, Thiruvannamiyur, Chennai-600041. Editor:K.RAJENDRAN

‘தவம் - வரம்’ எஹால் எஹா?

நன்னடத்தை என்பது என்னவென்று பார்த்தால் ஒரு மனதரிடம் நீங்கள் என்ன எதிர்பார்க்கிறீர்களோ, நீங்கள் மகிழ்ச்சியடையவும், திருப்தியடையவும் அவன் என்ன செய்ய வேண்டுமோ, அதே முறையில் நீங்களும் பிறரிடம் பழகும் போது அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் உண்டாக்கும்படியான வழியில் நடந்துகொள்வதாகும். உங்களிடம் ஒருவர் நடந்துகொள்வதில்லாது உங்களுக்குக் கஷ்டத்தையும் மனக் கலக்கத்தையும், அதிருப்தியையும் உண்டாக்கும் முறைகள் எவை எவை என்று தோன்றுகிறதோ அவை அவைகளை விட்டுவிட வேண்டும்.

விடுதலை 12.11.1954

மக்களிடம் இன்னமும் அதிகமாக நம்மீது நம்பிக்கையும், நல்ல பெயரும் உண்டாகும் முறையில் நடந்து கொள்வது தான் எதிலும் வெற்றியடையச் செய்யும். தன்னுடைய தவம் நிறைவேறிக் தான் கோரும் வரங்களைப் பெற ஒவ்வொருவரும் தவச்சீரேட்டர்களாக வேண்டும். ஒழுக்கத்தையும், நாணயத்தையும், நேர்மையையும் கடைபிடிப்பதுதான் தவம் என்பது. வரம் என்பது மக்கள் நம்மீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கைத்தான். அயோக்கியன், பித்தலாட்டக்காரன் எல்லாம் கண்டாலே ஒதுங்கி ஒருபுறமாகச் செல்லும்படி அச்சம் செய்ப்பின்பவனே தவச்சீரேட்டன்.

விடுதலை 04.12.1955

ஒழுக்கமுள்ளவன் மூலையில் கிடப்பான். ஒழுக்கம் கெட்டவன் பலராலும் போற்றப்படுவான். தனிப்பட்ட ஒவ்வொருவனும் ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றுவதில்லை. முதலில் ஒழுக்கத்திற்கு மதிப்பிருந்தால் அல்லவா ஒவ்வொருவருக்கும் ஒழுக்கத்தை கடைபிடிக்க ஆசையாக இருக்கும்? எனவே ஒப்படிப்பட்ட நாட்டில் தலைவனாக வருவான் எப்படி ஒழுக்கச் சீலனாக இருக்க முடியும்? அதுவும், ஒழுக்கமற்ற மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சனநாயகத்தின் தலைவன் பித்தலாட்டத்தில்கைதேர்ந்தவனாகவே இருக்க முடியும்.

விடுதலை 09.03.1956

20.09.2019 அன்று பள்ளிபாளையத்தில் நடைபெற்ற, மண்ணின் மைந்தர்களின் உரிமை முடிக்க பரப்புரை பயணத்தின் நிறைவு விழா மாநாட்டின் காட்சிகள்.

